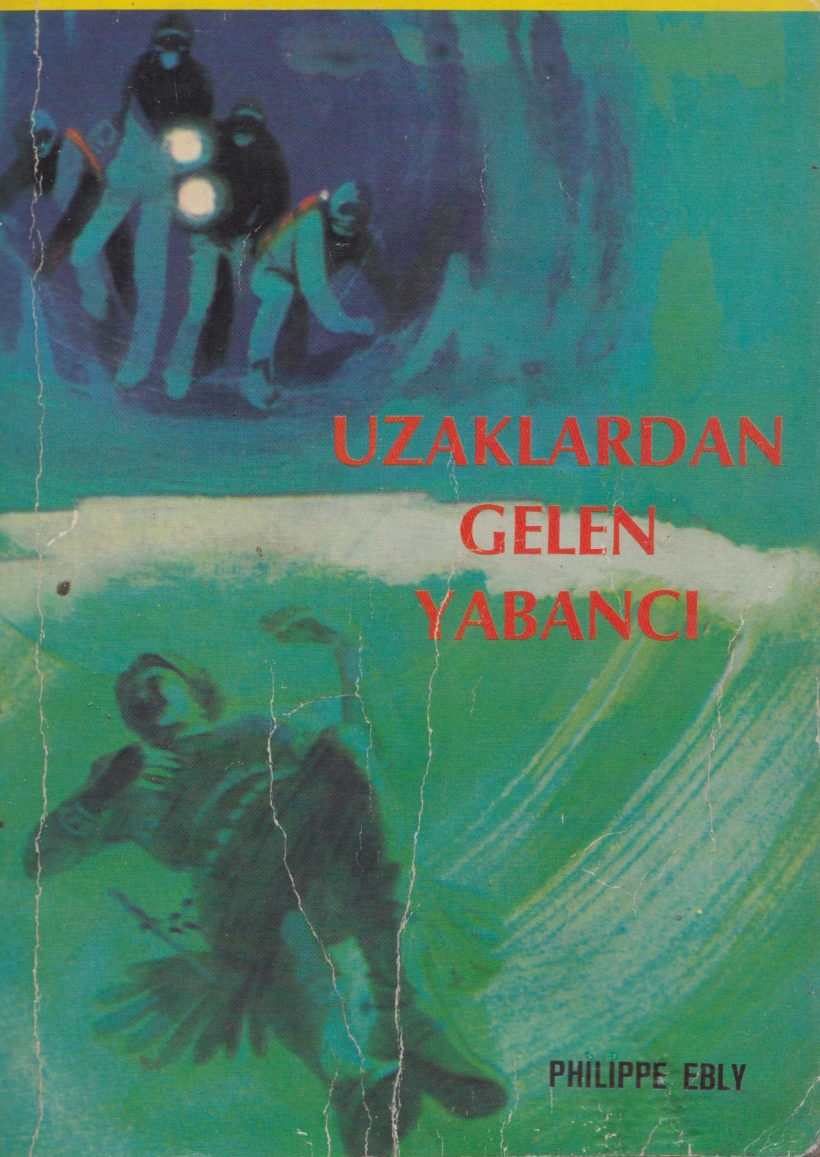
İDEAL KİTAPLIK

UZAKLARDAN GELEN YABANCI

PHILIPPE EBLY

UZAKLARDAN GELEN YABANCI

BASKAN YAYINLARI

Yazan : **PHILIPPE EBLY**
Çeviren : KAYAHAN OKAY

«Celui Qui Revenait De Loin»

Güzel Sanatlar Matbaası A.Ş. tesislerinde dizilmiş ve basılmıştır.
İktibas hakkı mahfuzdur.
Copyright Librairie Hachette 1975 - PARIS

1975

GİRİŞ

Akşam yaklaşıyordu...

Thibaut (Tibo) önünde uzanan vâdi boyunca atını sürüyor, kendisini izleyenlerden bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Bir ara geriye doğru bakınca gözleri, batmakta olan güneşin çarpıcı ışınlarıyla kamaştı. Gerçekten de o üç adam arkasında, gözle görünür bir mesafedeydi.

Kaçışının üçüncü günüydü ve inanılmaz bir şekilde bu kovalamaca devam etmekteydi. Geçen iki gün ve gece boyunca saklanacak yer bulabilmiş, yiyecek temin edebil-

mişti, ama bu gece bütün bunları sağlayabileceği çok şüpheliydi.

Bir su kenarında oturmakta olan genç bir köylü dikkatini çekti. Bir an için bu adama güvenip güvenemeyeceğini düşündü. Ancak sağ duyusu, yola devam etmesi gerektiğini söylüyordu. Muhakkak az sonra, ardından gelenler, şimdiye kadar görülmemiş güzellikte bir atın ve onun üstünde bulunan genç bir senyörün ne tarafa gittiğini soracaklardı... Ve bu köylü bütün bildiklerini istese de istemese de onlara söyleyecekti... Çünkü o üç adamın neler diyeceklerini çok iyi biliyordu:

— «Hey! Arkadaşım!. Genç bir asılzâdeyi korumakla görevliyiz, ama onu gözden kaybettik... Siyah bir atın üzerinde onaltı yaşlarında olan genç bir çocuk... Onu gördün mü?»

Bu pis İngilizler daha kimbilir neler anlatıp, köylünün bülbül gibi konuşmasını sağlayacaklardı.. Hayır. Thibaut kimseye güvenmemesi gerektiğini çok iyi anlamıştı.. Sinirli ve endişeli olan atına bir kez daha dokundu. Söz konusu kendi hayatıydı fakat atının da ne kadar yorgun düştüğünü görmekteydi.

Kendisini asıl üzen, duyduğu utanç ve nefret hissiydi. Chalus'de (Şalü) kalmak isterdi gerçekte.. Soydaşlarıyla dövüşmek, gerekirse ölmek isterdi. Ancak babası uzaklaşmasını emretmişti ve o da bu emre uymak zorunda kalmıştı. Kaçışındaki olayları unutması imkânsızdı ama tekrar

yurduna dönüp, geride kalanların intikamını alabileceğini düşününce, içi biraz olsun rahatlıyordu.

Chalus'yü arkada bıraktıktan sonra Perigord (Perigor) ve Quercy (Kersi) bölgelerini sakınmadan geçmişti. Lôt vâdisine girmiş ve birkaç tepe aşarak bilmediği bir ülkenin topraklarında yol almaya devam etmişti. Yine de kuytu yerlerden gitmiş, görünmemeye çalışmıştı. Yalnız üçüncü günün ortasında yaşlı bir askere rastlamış, giysilerine bakarak onun kutsal topraklardan geldiğini anlayarak, kendisine ihanet etmeyeceğini düşünmüş, yanına yaklaşmıştı. Gerçekten de adamcağız gereken bilgiyi vermiş, hangi yönde gitmesi gerektiğini uzun uzun anlatmıştı. Yaşlı asker:

— «Evet, sayın efendim!.» Demişti. «Daima güneşin battığı istikamete giderseniz Ségala (Segala) bölgesine varırsınız.. Daha sonra kalkerli araziye girmiş olursunuz. Kimsenin görünmediği, hemen hemen çöle benzeyen o yerleri geçtiniz mi dağlık mıntıkaya ulaşmış olursunuz.. Ondan sonra korkmayın...»

Thibaut dağlık mıntıkaya girdiği anda kurtulacağını biliyordu. Adama teşekkür ederek, cebinde kalan son eküyü de verdi. Ancak bir müddet sonra, kurtulduğunu sandığı an, diğerleri onun izini bulmuşlar ve adım adım genç atlıya yaklaşmaya başlamışlardı. Şu anda Thibaut'un bildiği tek şey, Jonte nehrini geçmekte olduğu ve kısa bir

süre sonra dağlık yere ulaşacağıydı. Atını mahmuzlayarak koşturmaya devam etti.

Yalnız çok geçmeden iki büyük boğazla karşılaştı. Bir den bir tuzağa düşüp düşmediğini düşündü. Belki de az sonra aşağıya doğru boşalan bir su kanalına ya da derin bir çukura rastlayacaktı. O vakit atını bırakmak zorunda kalacaktı... ki bu da kendisi için ölüm demekti.

Thibaut bir an için atını sâkinleştirdi, yavaşlattı. Hem onun dinlenmesini sağlamak hem de çevresini daha dikkatli bir şekilde incelemek istedi. Aynı anda güneşin ışınları vâdiyi bütün haşmetiyle yıkamaktaydı. İşte o vakit üç atlıyı gördü. Onların da ne kadar yorgun oldukları, atlarının yürüyüşlerinden belli oluyordu. Ama Thibaut aralarındaki mesafeyi kapatmak zorundaydı. Nitekim adamlardan biri kendisini görmüş, sevinçle haykırarak diğerlerini haberdar etmişti.

Delikanlı çâresiz, atını son hızla sürmeye başladı. Zavallı hayvan acıyla inliyor ama elinden geleni yapıyordu.

Bu umutsuz koşu, etrafa çöken karanlığın etkisiyle daha da güçleşmiş, tehlikeli bir hâl almıştı. Thibaut az sonra durmak zorunda kalacaklarını biliyor, körüne bir gidişin atını ne denli korkuttuğunu anlıyordu. Çok geçmeden atı sendeledi. Ürkmüştü... Bir sıçrama yaparak, kendisine çarpan bir daldan korunmak istiyerek yana kaçtı ama bu kez yeni bir hamleye dayanamıyarak ön ayakları üstüne çöktü. Çok iyi binici olan delikanlı bir ok gibi fırladı ve

hemen yuvarlanan atının yanına koştu. Onu kaldırmak istediyse de artık bunun boşuna bir çaba olduğunun farkındaydı. Yanaklarına süzülen yaşları eliyle kurulayarak atının yanından uzaklaştı. Birtakım seslerin yaklaşmakta olduğunu duymuştu.

Artık tek şansı, vâdiyi çevreleyen tepelere doğru kaçmaktı. Kuzey yamaca atılarak suyu geçti, tepeye tırmanmaya başladı. Yorgunluğuna rağmen son derece dayanıklı olduğundan rahatça yukarı çıkabiliyordu.

Çok geçmeden üç adamın atını bulduklarını anladı. İçlerinden biri gür sesiyle bağırıyordu. Kulağına birkaç cümle geldi, dinlemek için duraladı:

«.....uzakta değildir.»

Nehrin gürültüsü cümlenin diğer sözcüklerini alıp götürmüştü. Bir başkası cevap verdi. Sonra da üçüncüsünün konuşması kulağına çarptı:

«Onu mutlaka yakalamalıyız!»

Sonra birkaç cümle daha ve nihayet gür sesli adamın şu sözleri duyuldu:

«Eğer şimdi yakalayamazsak, bundan sonra hiç tutamayız!..»

Delikanlı soğuk bir terin tüm bedenine yayıldığını hissetti. Kaçmalı ve yakalanmamalıydı. Soyunu devam ettirmek göreviydi. Babasının son arzusu, ülkesinin son ışığıydı. Tekrar yukarı doğru tırmanmaya başladı. Ancak yakalandığı takdirde dövüşmeye kararlıydı. O, cesur olduğu kadar iyi bir savaşçıydı. Çocukluğundan itibaren dövüşmeyi ve güç zamanlarda nasıl davranması gerektiğini öğretmişlerdi ona. Yanında sadece bir kama bulunuyordu ama bu, onun için yeterliydi. Yalnız şu anda kaçması, mümkün olduğu kadar uzaklaşması gerekiyordu.

Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve Thibaut az sonra ayın bütün parlaklığıyle ortaya çıkacağını görüyordu. Kaybedecek bir dakikası yoktu, tırmanmaya devam etti. Ancak giderek zorlaşan, dik kayalarla engellenen bir çıkıştı bu. Aşağıdan da ellerinde meşalelerle o üç adamın geldiklerini bilmek, durumu daha da zorlaştırıyordu. Ni-

hayet ayın yükseldiği bir anda dik bir kayalığın meydana getirdiği ufak bir sığınak dikkatini çekti. Kendisini oraya zorlukla çekerek oturdu.

Biraz dinlenmesi, nefes alması gerekiyordu. Zira tüm gücünün sonuna gelmişti. Yalnız peşindekilerin kendisine yaklaşmakta olduklarının görmesi, tekrar ayağa kalkmasına sebep oldu. Kalbi hızla atıyor; bacakları titriyor; düzensiz nefes alıyordu. Son bir gayretle çevresine bakındı.. Kulakları uğulduyordu.. Herşeyin bittiğini düşündüğü an, kendisine çok yakın bir yarığın bulunduğunu görmesi, kendisini oldukça şaşırttı. Bu dağa doğru açılan bir geçiş yeri gibiydi ve orada mağara ağzı gibi duran boşluğu, kurtarıcı bir kara parçası gibi selâmladı.

Gerçekten burasının kendisini ya tamamiyle kurtaracağını ya da yok edeceğini hemen anlamıştı. Birçok insanın bu tip mağaralara girmeye cesaret edemediklerini biliyordu. Belirsiz bir uçurumun ya da benzeri çukurların mevcut olduğunu, çok dikkatli davranması gerektiğini öğretmişlerdi ona. Ama oraya sığınmaktan başka bir çaresi olmadığı da meydandaydı ay ışığının dikey olarak oraya doğru kaydığını ve içerden dışa doğru da bir aydınlığın aksetmekte olduğunu gördü. Nedenini bilmeden ve araştırmadan bu derinden gelen aydınlığın kendisine cesaret verdiğini anladı ve artık tereddüt etmedi.

İçeri girdikten sonra birkaç adım atarak, duraladı. Duyduğu soğuk, iliklerine işlemiş, dişlerinin birbirine vurma-

sına sebep olmuştu. Thibaut mağaraların soğuk olduklarını duymuştu ama bu denli üşütücü olduklarını hiç mi hiç tahmin etmemişti. Kendisini sıkarak, ilerlemeye devam etti.

Aydınlığın olduğu yere doğru gidiyordu. Zeminin tamamiyle tozlu oluşu onu şaşırttı. Soğuk daha da artmış daha da dondurucu hir hâl almıştı. Ancak delikanlı bir nevi uyuşuklukla ilerliyor, belirsiz bir gücün sanki kendisini çektiğini hissediyordu. Artık bütün hareketleri iradesi dışında mekanikleşmiş, çevreyle belirsiz bir uyum kurmuştu.

Nihayet kayaların sıklaştığı, yolun dar bir geçit verdiği ufak bir alana ulaştı. Hiçbir şey düşünmüyor, hiçbir tehlike onu ilgilendirmiyordu. Işık daha da belirli bir çekicilikle üstüne üstüne geliyor gibiydi. Thibaut bütün engelleri geride bırakmışçasına bir adım daha attı. Sadece bir adım... Ve ondan sonra her şey çok çabuk oldu. Ayağının altındaki tabakalardan biri birden çatırdadı. Tutunmak için bilinçsizce bir harekette bulundu. Elleri boşlukta gezindi.. Sonra kendisini yutan dondurucu bir sıvının içinde buldu kendini. Artık sonsuzluk onun adı olmuştu...

Birinci Bölüm

HANDAKİ ÇOCUKLAR

Raynal saatine bakabilmek için bir an durakladı. Sonra:

«*Az sonra yedi olacak...*» Diye düşündü. «*Bana çok daha geçmiş gibi gelmişti... Tabiî bu yağmurla zamanı şaşırmam çok normal.. Haziran ayı olduğu için doğrusu çok garip bir hava...*»

Kalkerli arazinin yolun iki tarafında da sonsuza dek

uzandığını çok iyi biliyordu ama bir yağmur perdesi bütün bu manzarayı kendisinden saklıyor gibiydi. Bütün görebildiği, asfalt üzerine çarpan su damlalarının birikimi ve sisli bulutların kendisine eşlik etmesiydi. Bu arada dönemeçlerde beyaz taşları ve yol kenarlarındaki birkaç çalı demetini de farkedebiliyordu. Gerçekten bulutlar çok aşağılardan seyrediyorlar, hemen hemen çevreyi belirsiz bir karanlığa gömüyorlardı. Üstelik bu durum, sabahtan bu yana devam etmekteydi.

Yolcunun tek güvenci elindeki harita ve pusulasıydı. Ancak Raynal yine de endişeli değildi. Çevreyi çok iyi bildiği gibi, yakınlarda bir hana rastlayacağına da emindi. Yalnız bütün arzusu karanlık basmadan sıcak bir odaya kavuşmak, birşeyler atıştırmaktı. Yürüyüşüne devam etti.

Nitekim yarım saat sonra bir hana varmıştı. Eşiği geçtikten sonra, ıslak dünyayı geride bırakmış, sıcak ve iç açıcı bir ortama girivermişti bile. İçerisi çok kalabalıktı. Bir an için yer bulamayacağından endişe eti.

Sonra dört çocuğun oturmakta olduğu altı kişilik bir masa gözüne ilişti. Durumunu farkeden çocuklardan biri eliyle yanlarına gelmesini işaret edince, tereddütsüz hemen oraya seğirtti. Teşekkür ederek, yemeğini ısmarladı.

Çok geçmeden tanışma faslı bitmiş ve bu durumlarda olduğu gibi Raynal çocukları birbirine karıştırmıştı. Yalnız içlerinden biri, görünüşüyle diğerlerinden ayrılıyordu.

Tipik bir kızılderili olan Xolotl (Ksolot), yarı Meksika'lı havasıyla gerçekten unutulmayacak bir görünüşe sâhipti.

Hepsinin içinde en sessizi olanıydı. Diğer iki çocuk ise kardeştiler. Yüz hatları ayni çizgilerden oluşuyor, açık alınları, kumral saçları ayni görünüşü sağlıyordu. Sonuncusu ise ne bir Hintli ne de diğerleriyle kardeşti.. Ama onların en yakın arkadaşı, beyniydi denilebilir...

Raynal, bu çocukların tatillerini geçirmek üzere buraya gelmiş olduklarını öğrendi: Ancak kendisi için aynı şey söylenemezdi.

— «Benim durumum ise aksine..» Dedi. «Tâtilimin sonuna geldiğim için geri dönüyorum.»

Marc, kardeşlerin en küçüğüydü. Hemen atıldı:

— «Kalkerli araziden ve o dar boğazlardan geçtiniz mi?» Dedi.

— «Geçtim tabiî. Hemen hemen bir aydır buradayım. Çevreyi iyi tanırım.»

Marc'ın büyüğü olan Raoul (Ro'l) merakla sordu:

— «Eğer sizi sıkmazsak, bize bu konuda biraz bilgi verebilir misiniz? Düzenlenmiş bir plânımız olmadığı gibi, buraları pek iyi de tanımıyoruz...»

Raynal, bu istekten ziyadesiyle memnun olmuşa benziyordu:

— «Neden olmasın..» Diyerek masanın üzerine bir harita serdi. Piposunu çıkardı. Büyük bir özenle doldurarak,

yaktı. Sonra da kalkerli arazinin özelliklerini belirleyen açıklamasına girişti. Gerçekten de çevreyi çok iyi tanıdığı anlaşılıyordu. Büyük bir zevkle arazinin girdi çıktısını haritada gösteriyor, nerelerde neyin olabileceğini anlatıyordu. Nihayet diğer bir konuya geçecekken Marc dikkatini çeken ufak bir noktanın üzerine parmağını bastırdı:

— «Ya bu?» Dedi. «Burayı da görmemiz gerekmez mi?»

Marc'ın eliyle işaret ettiği yer, üçgen içine alınmış, küçük bir bölgeyi gösteriyordu... Raynal cevap vermeden önce piposundan birkaç nefes çekti:

— «Burası gidilmesi yasaklanmış bir bölgedir..» Diye cevap verdi. «Dikkat ederseniz oraya çıkan herhangi bir yolun olmadığını da görebilirsiniz..»

— «Bu bölge neden yasaklanmış?»

Raynal düşünceli düşünceli başını salladı.

— «Siz de bilirsiniz ki..» Dedi. «Bu kalkerli arazinin en büyük özelliği, içinde henüz tam anlamıyla keşfedilmemiş yerlerin olmasıdır. Yâni demek istiyorum ki, jeolejik açıdan bu yerler son derece ilginçtir. Aslında küçük sorunlarla sizi yormak istemem ama bana kalsa bu konuda henüz cevaplandırılmamış bir sürü noktanın var olduğunu size anlatabilirim. Gerçekte ben de bir jeologum. Neyse.. Şu gördüğünüz yer bunlardan sadece biri ama en önemlisi.. Bir mağara!»

Marc, bu cevaptan pek tatmin olmuşa benzemiyordu, Heyecanla atıldı:

— «Peki ama neden yasaklanmış?» Dedi. «Bir sebebi olmalı..»

— «Eski bir hikâyedir...» Diye Raynal devam etti. «Bu mağaranın tarihi 12'nci yüzyıla kadar uzanır. Dom Calmont (Kalmon) notlarında burası için '*Felâket Mağarası*' adını kullanmış...»

Bu âna kadar hiç söze karışmamış ve sadece söylenenleri dinlemiş olan dördüncü çocuk, yâni Serge (Serj), belirsiz bir işaret yaptı. Sonra:

— «Bu yere neden böyle dendiği biliniyor mu?» Diye

sordu. «Bu gibi durumlarda söz konusu olan ya bir cinayettir ya da bir aşk hikâyesi..»

Raynal gülümseyerek başını salladı:

— «Ne yazık ki burası için böyle bir şey söz konusu değil..» Dedi. «Dom Calmont, mağaranın ağzında ve içinde hiçbir zaman ne bir otun ne de ufak bir canlı hayvanın yaşayabildiğini söylemiş.. Anlaşılan köpekler bile oraya gitmekten çekinirlermiş. Nitekim 15'inci yüzyılda genç bir çoban mağaranın yakınına çok fazla sokulduğu için ölü bulunmuş..»

— «Peki ama..» Diye Serge sordu. «Şimdi orası için ne söyleniyor? Ne olduğu anlaşılmamış mı?»

— «Hemen hemen.. Edouard Martel (Eduar Martel) 1890 yılı civarında bu mağarayla ilgilenmiş ve neticede orada bulunan havanın saf azotla yüklü olduğunu anlamış.. Oksijenden eser olmayan saf bir azot... Bu da genç çobanın âni ölümünü ve mağaranın yakınına sokulanların baş ağrılarını bir dereceye kadar açıklıyor.»

Raoul da meraklanmıştı, sordu:

— «Azot mağaranın içinden mi geliyormuş?»

Raynal şüpheyle ellerini açtı.

— «Öyle sanılıyor ama kesinlikle bilinen bir şey yok.. Edouard Martel soruyu pek derinleştirmemiş ve mağaranını çevresini tellerle kapatarak, başkalarının da kazaya uğrayıp ölmelerini önlemeye çalışmış.. Zaten o günden beri de kimse o mağarayla ilgilenmemiş..»

Raynal bir süre susarak, kendisine merakla bakan dört çocuğa gülümsedi:

— «Gerçekten ben de oraya gidip, ne olduğunu anlamayı çok isterdim..» Dedi. «Ama ne yazık ki gereken malzemeyi toplayamadım..»

Serge o fikirde değildi:

— «Bana kalırsa fazla bir malzemeye gerek yok; oraya girebilmek için bir maskeyle oksijen tüpü yeterlidir..» Dedi.

— «Hayır! Ne yazık ki yeterli değil.. Mağaranın yarattığı bir başka ve çok önemli problemi var: Dondurucu bir soğuk! Evet, felâket mağarası son derece soğuk bir yer..»

Raoul giderek heyecanlandığını hissediyordu.

— «Peki ama,» dedi. «Kimse bu mağara hakkında bir şey söylememiş mi?»

— «Sadece ufak bir teori var.. Doğrulanmamış olmasına rağmen yeni ve en geçerli olanıdır. Hem soğuğun nedenini, hem de azotu açıklamaktadır. Mağaranın dibinde sıvı bir azot yatağının var olduğu düşünüldüğü takdirde, problem çözülmüş demek oluyor.. Siz de bilirsiniz ki, azot sıvı durumunda olduğu zaman son derece soğuktur...»

Serge başını salladı:

— «Sıfırın altında ikiyüz derece!»

Raynal tasdik etti:

— «Evet arkadaşınızın söylediği doğru.. Böyle bir sıvı

azot kaynağının olduğu düşünülürse, Felâket Mağarası'nın anlamı ortaya çıkar.. Yalnız dediğim gibi bugüne kadar kimse oraya gidip de gerçeği araştırmış değil...»

— «Böyle bir şey nasıl olabiliyor?»

Raynal omuzlarını silkti.

— «Şu gördüğünüz kalkerli araziden herşey beklenilebilir..» Dedi. «Üstelik bu mağara dünyada tektir. Nedenine gelince, azot yüklü yerlerin, oksijen bakımından yetersiz olduğu herkesce bilinir ama soğuk oldukları görülmemiştir..»

Bu konu, çocukları pek etkilemişti. Raynal bir süre onların yüzlerinden nasıl bir heyecan içinde olduklarını izledi. Hattâ onların da buraya gitmek isteyebileceklerini düşündü.. Böyle bir niyetleri varsa, vazgeçirmeye çalışmanın uygun olup olmayacağını tartışmak istedi ama sonra tâtillerini değerlendirmek isteyenler için orasının pek câzip olamayacağı aklına geldi..

— «En iyisi konuyu burada kapatmaktır,» diyerek çocuklardan yatmak için izin istedi. Gerçekten çok yorgundu ve sabah erken kalkacaktı...

Yalnız giderken:

— «Mağaraya dik bir kayalığın gizlediği ufak bir oyuktan giriliyor..» Demeyi de unutmadı.

İkinci Bölüm

GARİP BİR OLAY

Dört çocuk çoktan mağaraya girmeye karar vermişti. Ertesi sabah ilk işleri, bahsedilen yeri uzaktan bir kontrol etmek oldu. Daha sonra da kendilerine gerekli malzemeyi alarak, hazırlanmak üzere kaldıkları hana döndüler. Yanlarında askerler, elektrik fenerleri, sıcak tutucu giysiler, kalın halatlar bulunuyordu.

Raoul biraz da endişeyle bunlara bir kez daha baktı:

— «Bunlar,» dedi, «bütçemizde önemli bir delik açacak...»

Serge ise başka türlü düşünüyordu:

— «Evet ama mağaraya ilk girme şerefi de bize ait olacak..» Dedi.

Raynal ile konuştuklarının üçüncü sabahı güneş doğar doğmaz yola çıktılar. Küçük patikaları geçtikten sonra, yamaca tırmanmaya başladılar.. Düşündükleri kadar güçlük çekmediler.. Mağaranın ağzına vardıklarında, Raynal'ın gerçekten büyük bir doğrulukla buraları anlatmış olduğunu anladılar. Çevrede hiçbir hayat belirtisine rastlamak mümkün olmadığı gibi, zamanı durduran bir şeylerin ürpertici endişesini de hissettiler. Ne ufacık bir bitki, ne de küçücük bir böcek... Bir süre öylece durarak, yıllar önce hayatını bir merak yüzünden kaybetmiş olan genç çobanı anımsayarak, durdular.

Mağaraya önce Raoul girdi. Kardeşi ardından onu izliyor, geriden de Serge ve Xolotl geliyordu. Girişten yirmi metre sonra dar bir koridorla karşılaştılar.. Tabanda bulunan beyaz bir toz, ayak bastıkça havaya doğru kalkıyor, belirsiz bir duman çevreye yayılıyordu. Raoul tırnağıyla tozu yerde kazımış, incelemiş ama bundan fazla bir şey anlamayarak, yoluna devam etmişti.

İlerledikçe yol darlaşıyor, yürüyenleri tek sıra hâlinde peş peşe izlemek zorunda bırakıyordu.

Beyaz tozun kalınlığı ise giderek artıyor, anlamsız bir

ışık giderek dikkatlerini kendine daha çok çekiyordu. Yüz metre kadar sonra durmak zorunda kaldılar. Önlerinde zamanla oluşmuş tabiî bir duvar, daha ileri gitmelerine engel olmuştu. Ancak bu garip duvardaki derin çatlaktan kendilerine doğru yükselen dumanın çokluğu, asıl aradıkları yerin çok yakınında olduklarını gösteriyordu. Ayrıca dondurucu bir soğuğun varlığı da kendisini iyice duyurtmaya başlamıştı.

Raoul arkadaşlarına bakarak, söylendi:

— «Bu çatlağı genişletmeliyiz... Arkada bir şeyler var!»

Maskesi konuşmasını zorlaştırıyor, bağırmak zorunda kalıyordu. Küçük darbelerle çatlağın genişletilmesi çalışmasına başladı. Bir süre sonra delikten çıkan dumanın hafiflediği aşağıdaki bir boşluğun görünür hâle geldiği anlaşıldı. Çocuklar merakla eğildiler. Raoul elektrik fenerini aşağıya doğru tuttu.

Serge heyecanla sordu:

— «Ne görünüyor?»

Fenerden yayılan ışık hüzmeleri hiçbir engele rastlamadan boşlukta genişleyip kayboluyordu. İçerisi son derece derin ve geniş bir alanı kaplamaktaydı.

Raoul üzüntüyle seslendi:

— «Fazla bir şey göremiyorum.. Çok karanlık.. Çok büyük bir çukur olmalı! Belki de geniş bir yeraltı gölü.. Duvarı biraz daha delmeliyim..»

Az sonra bir metre çapında bir delik açılmıştı. Raoul tekrar fenerle içeriye baktı. Karanlık yukarı doğru daha da koyulaşıyor ama aşağıda parlak bir sıvının olduğu rahatlıkla seçilebiliyordu. Beyaz bir buhar bu sıvıdan yükseliyor, büyük bir yükselişle etrafa yayılıyordu. Serge yaklaşarak, bir müddet baktıktan sonra fikrini söyledi:

— «Sıvı azot rengi!» Dedi.

Marc, merakla arkadaşına bakarak sordu:

— «Daha önce sıvı azot görmüş müydün?»

— «Evet, görmüştüm! Aynen bu renkteydi...»

Raoul elektrik fenerini sıvının üzerinde gezdirmeye devam etti. On, onbeş metre ileride, sıvının koyulaştığı bir yerde dikkatini yüzen bir cisim çekti. Serge de bunu görmüştü. Arkadaşını bir kenara iterek haykırdı:

— «Orada! Orada yüzen bir şey var! Bir cisim!..»

— «Ne diyorsun?» Diye Marc sordu. Serge öne biraz daha eğildi.

— «İyi göremiyorum ama..» Dedi.

Raoul daha ihtiyatlı hareket etmek niyetindeydi:

— «Geri çekilin de deliği büyüteyim..» Dedi.

Serge tekrar yerini Raoul'a verdi. Her darbe deliği biraz daha büyütüyor, sıvıyı ve üzerindekileri görünür hale getiriyordu. Genç çocuk çalışmasını hiç konuşmadan bir süre daha sürdürdü. Nihayet dört çocuk bir insan vücu-

dunun sıvının üstünde yüzmekte olduğunu büyük bir şaşkınlıkla gördü.

Ayni yere bakıyorlardı ama en iyi görebileni yine Raoul'du. 15-16 yaşlarında genç biriydi bu ve sanki az önce oraya düşmüş gibi fakat hareketsiz duruyordu.

Serge başını sallayarak:

— «Zavallı!» Dedi.

Raoul daha dikkatli baktı:

— «Herhalde fazla acı çekmemiş olsa gerek..» Diyerek fikrini söyledi. «Ânîden maydana gelen bir ölüm olmalı..»

Marc ise Raynal'ın sözlerini hatırlamıştı.

— «Zehirlenmiş olabilir..» Dedi.

— «Gerçekten öyle ama işin garip tarafı zehirlenmiş bir hâli de yok! Pratik yönden ayağı kaydı da düştü diyesim geliyor... Yalnız...»

Raoul sözünün arkasını getirmeden, sustu. Diğerleri de bir süre konuşmadılar.. Dördü de korku veren sıvıya bakıyor, genç bedenin kimliğini öğrenmeye çalışıyordu. Taşlaşmış bir görüntüsü vardı ve durumu anlamsız kılan da buydu.

Nihayet Serge sordu:

— «Şimdi ne yapıyoruz?»

Raoul tereddütsüz cevap verdi:

— «Artık dışarı çıkacağız! Burada görülmesi gereken herşeyi görmüş bulunuyoruz. Üstelik fazlasını da...»

Mağaradan çıkıp, biraz uzaklaştıktan sonra, üzerlerindeki ağırlıkları ve maskelerini de çıkardılar. Civarda bir yere oturarak, düşünmeye başladılar. Orada yatan hareketsiz beden, ortaya yeni bir sorun atmış, çözülmesi güç bir durum meydana çıkmıştı.

İlk konuşan Marc oldu:

— «Bana sorarsanız, *'çok yazık'* derim...» Dedi. «Zavallı delikanlı! Hemen hemen bizim yaşımızda... Sanırsam oraya düşeli oldukça uzun bir zaman geçmiş olmalı...»

— «Nereden biliyorsun?»

— «Elbiselerinden tabiî. İyice bakmadınız mı? Yanılmaya imkân yok!»

Serge, düşünceli düşünceli başını salladı:

— «Hayır, dikkat etmedim. Sudaki akislerden başka bir şey göremiyordum gerçekte. Bir de çocuğun siyah saçlı olması dikkatimi çekmişti. Üstelik bu kadar geç gelip, onun için hiçbir şeyin yapılmaması çok fena!»

Tekrar aralarında uzunca bir sessizlik oldu. Her birine asırlar boyu gelen, derin bir hüzün çöktü. Sonra, çok sonra, ağır bir sesle Raoul en olmayacak şeyi söyledi:

— «Belki de...» Dedi. «Onun için hâlâ yapacak bir şeylerimiz vardır!»

Marc şaşkınlıkla ona baktı:

— «Ne demek istiyorsun?» Dedi.

— «Belki de ölmemiştir... Belki de onu tekrar yaşatabiliriz diyorum... Xolotl ilk kez söze karıştı:

— «Emin misin?»

Raoul arkadaşına gülerek cevap verdi:

— «Tabiî ki emin değilim... Yalnız soğuğun bir insanı tamamen öldürmediğini ve yaşamını bir anlamda devam ettirdiğini biliyorum. Yâni hiç olmazsa hayatı tamamiyle yok etmediğini, söyleyebilirim.»

— «Acaba orada ne kadar zaman kalmıştır, dersin?»

Marc bu fikre iştirak etmiyordu:

— «Bence çok eski...» Dedi. «Elbiselerine baktım da en az üç-dörtyüz yıl öncesini düşündüm...»

Serge şüpheli durumları yaratmakta pek ustaydı:

— «Yoksa daha da mı fazla?» Diye sordu.

Marc omuzlarını silkti:

— «Belki de öyle... Hattâ daha da eski olabilir...»

Raoul bu konuda çok ciddîydi.

— «Öyleyse...» Dedi. «Birkaç saniye içinde en az beşyüz yıl yaşlanmış oluyor...»

Serge, Raoul'un nereye gelmek istediğini çok iyi anlamıştı ama bu konuyu dikkatle incelemeliydiler...

— «Yâni?..» Dedi. «Sen bu çocuğu dışarı çıkarıp tekrar yaşatabileceğimize mi inanıyorsun? Söylemek istediğin bu mu?»

— «Evet! Tastamam bu!»

— «Öyleyse?»

— «Kısacası bir şeyler yapmamız gerek. Boğulmakta olan bir adam gördüğümüzde ne yapmamız gerekiyorsa, bu çocuğa onu uygulamalıyız...»

Marc hemen atıldı:

— «Ne duruyoruz? Hemen başlayalım...»

Harekete geçmek ve hemen işe koyulmak onun en belirli özelliklerinden biriydi. Serge ise daha düşünceli hareket etmek niyetindeydi:

— «Bir dakika...» Dedi. «Önce oturup, ne yapmamız gerektiğini tartışmalıyız. Eğer bu çocuk gerçekten ölmemişse, dışarıya çıkarıldığı vakit ısıtılması gerekecektir... Ama ya onu yaşatamazsak! Evet, o zaman ne olacak?»

Bu soruya hiçbiri cevap veremedi. Gerçekten de önemli bir olayla karşı karşıya olduklarını anlamışlardı. Öyle birden bire yapılacak yanlış bir hareketin kötü sonuçlar doğurabileceğini hepsi kabul ediyordu.

Bu kez Marc çaresizlikle iki elini açtı:

— «Peki ama ne yapacağız?» Dedi. «Böyle oturup sohbet mi edeceğiz?..»

Raoul çözümü bulmuştu:

— «Önce babama telefon ederiz...» Dedi. «Ona ne yapmamız gerektiğini sorarız. Mademki doktordur, bu konuda da bir şeyler bilebilir...»

Serge saatine baktı:

— «Karanlık çökmek üzere, arkadaşlar...» Dedi. «En iyisi Raoul yarın sabah telefon ederek durumu öğrenir. Nasıl olsa birkaç gün daha bizimki orada dursa bir şey farketmeyecektir... Haydi bakalım şimdi, doğru uykuya...»

Üçüncü Bölüm

ÖNEMLİ BİR KARAR

Ertesi sabah bir telefon kulübesi bularak doktor Forestier'yi (Forestiye) aradılar. Raoul ile Marc yirmi dakika kadar kabinde kaldıktan sonra arkadaşlarının yanına döndüler. Yalnız Raoul sorulara hemen cevap vermek istemedi:

— «Önce kendimize sâkin bir yer bulup, rahatlıkla konuşmalıyız...» Dedi. «Alınması gereken önemli kararlar var!..»

Kimsenin kendilerini dinlemek zahmetine katlanamayacağı bir ağaç dibini uygun bularak, konuşmaya başladılar. Serge her zamanki gibi heyecanlıydı:

— «Söyle bakalım şimdi...» Dedi. «Baban bu buluşumuz hakkında neler düşünüyor?»

— «Herşeyden önce beklemekle çok iyi bir hareket yaptığımız kanısında... Sıvı azottan birini çıkarmak hem çok zor hem de çok tehlikeliymiş...»

— «Neden?»

— «Çünkü onu ısıtmak son derece güçmüş... Böyle bir durumda sadece karşısına geçip, ölümünü seyretmek kalırmış...»

Serge kurtarma işinin hayli güç olacağını anlamaya başlamıştı. Raoul devam etti:

— «Babam hepimize çok iş düştüğünü anlattı ve hemen hemen şunları söyledi: *'Mademki bu konuda bazı şeylerin gerçekleşebileceğini düşündünüz, ben de size yardım edeceğim. Ama yalnız size güvendiğimi bilmelisiniz'* Ben de: *'Tabii...'* Dedim, *'hepimiz sana yardımcı olacağız...'* Bir an için babamın kapalı konuştuğunu sandım. Bana, babam bu konuda daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi geldi.»

Raoul bir an için durakladı. Bu konuşmanın onu sarstığı belliydi.

Raoul sustu. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra Serge söze karıştı:

— «Kurtarma işi suya düşebilir mi?»

— «Evet. Büyük hayallere kapılmamak gerekiyor... Anlaşılan babam başarıdan o kadar emin değil!»

— «Neden?»

— «Azot gölüne uzanan bir yüz metrelik mesafe var ya, işte bütün tehlike orada... Geçen bir-iki dakikalık zaman bir insanın zehirlenip ölmesine sebep olabiliyor... Bu durumda onu kurtarmak ne derece mümkündür bilemiyorum...»

— «Anlıyorum!» Diye Serge cevap verdi.

Hepsi de ölüm Mağarası'nın içinde bulunan genç çocuğu düşünüyordu. Fikrini açıklayan yine Serge oldu.

— «Bu durumda herhalde onu kliniğe götürmek gerekiyor değil mi?» Diye sordu. Marc başını salladı:

— «Tabiî... İşte bizim işimiz de burada başlıyor...» Dedi.

Raoul düşünceliydi:

— «Onu buradan götürmek kolay olmayacak... Klinik dörtyüz kilometre uzaklıkta bulunuyor...» Diye söylendi. «Herhalde azot sıvının içinde götürmek gerekecek...»

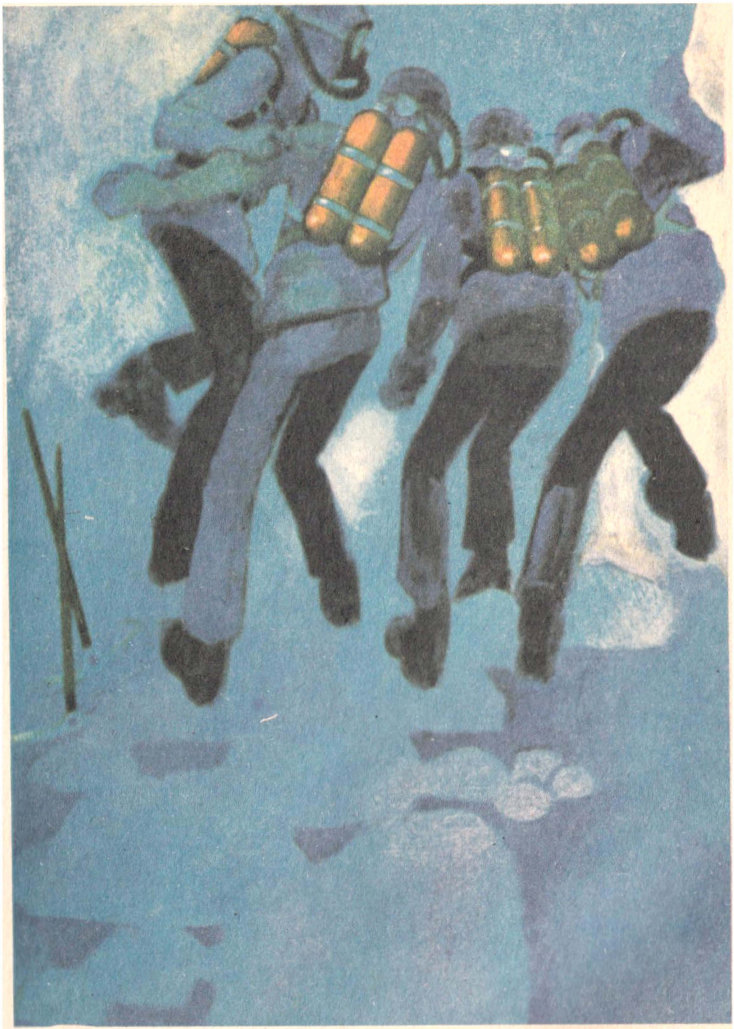
— «O zaman frigorifik bir kamyon mu kiralayacağız?»

— «Gördüğünüz gibi yapacak çok işimiz var...»

Serge:

— «İyi...» Dedi. «Peki şimdi ne yapıyoruz?»

Raoul bir kez daha durumu gözden geçirdi ve sonra kararını bildirdi:

Garip bir maviye bürünmüş sıvıya hayretle baktılar.

— «İkiye ayrılmalıyız! Marc'la ben eve dönüp bir ambülans temin etmeliyiz. Ambülansın içine bir küvet yerleştirip, gerekli tertibatı almalıyız. Sonra da Castanet'yle (Kastane) birlikte buraya dönmeliyiz.»

— «Castanet de kim:

— «Ambülansın şoförü tabiî... Arabayı o kullanacak.»

Serge omuzlarını silkerken:

— «Çok zor doğrusu.» Dedi.

Xolotl ise düşünceliydi:

— «Peki biz burada ne yapacağız?» Diye sordu. «Sizi mi bekleyeceğiz?»

Raoul gülümsedi. Arkadaşının sabırsızlığını çok iyi anlıyordu:

— «Hayır,» dedi. «Oradan dostumuzu çıkarabilmemiz için gereken malzemeyi siz temin edeceksiniz... Ayrıca unutmayın ki bu iş hiç de basit değil!»

— «Neden?»

— «Dostumuzun herhangi bir yerini kırmamak için. Düşünün ki elimizde tamamiyle donmuş bir beden olacak. En ufak bir çarpmada çocuğun bir tarafını parçalamamak mümkün değil... Ayrıca böyle durumlarda tüm bedenin dağılması da söz konusu olabilir...»

Marc, Raoul'un sözünü keserek:

— «Ayrıca,» dedi. «Bizim oraya inip, bedeni ellerimizle çıkarmamız olanaksız. Onun için bir ağdan yararlanmamız gerekiyor... Bence bir tenis filesi bulsanız da olur...»

Serge bir süre düşündükten sonra başını salladı:

— «İmkânsız,» dedi. «Senin filen de oraya girer girmez katılaşacaktır...»

Raoul bir an için ne diyeceğini bilemedi ancak daha yapacak çok işi olduğunu düşünerek arkadaşının omuzuna dokundu.

— «Siz nasıl olsa bir çâresini bulursunuz!» Dedi. «Biz gidiyoruz... Önümüzdeki yolu otostopla aşmamız lâzım!..»

Diğerleri gittikten sonra Serge'le Xolotl üzerlerinde bulunan görevin ağırlığı altında bir süre ses çıkarmadan, öy-

lesine düşündüler... Sonunda ilk fikrini açıklayan Xolotl oldu:

— «Kauçuk bir file alsak olmaz mı?»

— «O daha çabuk katılaşır...»

— «Ya naylona ne dersin?»

— «O da olmaz. Başka bir çözüm şekli bulmamız gerekiyor...»

Serge düşündükçe işin içinden sıyrılmanın ne kadar güç olduğunu görüyor, canı sıkılıyordu. Bu sırada elinde bulunan bir zincirle oynamaktaydı... Derken Xolotl güç duyulur bir sesle:

— «Çözüm galiba senin elinde...» Dedi.

Xolotl o kadar yavaş ve o kadar tabiî söylemişti ki, Serge'in bunun ne demek olduğunu anlaması için bir sürenin geçmesi gerekti. Sonra da ok gibi yerinden fırlayarak arkadaşının boynuna sarıldı.

— «Tabiî,» diye haykırdı. «Zincirden oluşmuş bir ağ! Sen bir hârikasın Xolotl! Böyle bir ağ, ne kadar soğuk olursa olsun ısının etkisinde kalıp esnekliğinden bir şey kaybetmeyecektir!.. Haydi gel, gidip civarda ne kadar zincir varsa, alalım...»

Dördüncü Bölüm

ÖLÜ MÜ, DİRİ Mİ?..

Herşey çok iyi geçti. Delikanlının vücudu azot gölünden çıkarıldıktan sonra, özel olarak getirilen genişçe bir küvete kondu. Ve ambülans büyük bir hızla Saint-Etienne (Sent'Etien) yolunu geride bıraktı. Castanet, direksiyon başında; Raoul ise onun yanındaydı.

Serge'le diğerleri arkada, küvetten çıkan hafif azot dumanının bulunduğu kısımdaydılar. Serge azot gölünden

çıkarılan delikanlının hareketsiz vücudunun hemen yanında bulunuyordu. Çocuğun tüm dikkati küvette bulunan varlığın üzerinde toplanmış gibiydi. Ancak arabanın sarsıntısı onu, pek iyi görmesine engel oluyor, sadece azimli bir çehrenin canlılığı izlenilebiliyordu. Sanki aradan yüzyıllar değil de birkaç saat geçmişçesine o denli şaşırtıcı bir görünüş, bu boşluğu, bu *"acaba yaşıyacak mı?"* sorusunun nedenini meydana getiriyordu. Bir de gereğince uyumak isteyen yorgun bir bedenin hareketleriyle, arabanın sarsıntısından yer değiştiren genç çocuk, gerçekten orada bulunanların heyecanını her an ayakta tutuyor, endişesiyle kendisini izletiyordu.

Xolotl, parmağıyle bir yeri göstererek, ağır bir sesle:

— «Bir de hançeri var!» Deyince, elektrikli hava daha da gerginleşti.

Marc'ın ise dikkati başka bir noktada toplanmıştı:

— «Çizmeleri de var...» Dedi. «Silâhlı olması ve bir de ata binmesi onun soylu bir kişi olduğunu gösterir.»

— «Soylu olması hiç işime gelmez!..»

Serge omuzlarını silkti:

— «Bu durumun neden hoşunuza gitmediğini anlayamadım...» Dedi. «Ama benim için durum gayet açık: Eğer tekrar onu yaşatabilirsek, bize yüksekten bakmasını istemem pek...»

Raoul da gözüyle yolu izlemekten vazgeçerek, arkadaşlarının konuşmalarına katıldı.

— «Ben, onun büyük bir senyör olduğuna inanıyorum...» Dedi. «Ama beni düşündüren neden yalnız dolaştığıdır. Biliyorsunuz ki o devirde soylular hiç bir zaman tek başlarına yolculuğa çıkmazlardı... Belki de sadece bir barondur...» Serge başını sallayarak itiraz etti:

— «Baron mu? Bence bundan çok daha büyük bir ünvanı vardır...»

Birkaç sâniyelik sessizlikten sonra Serge tekrar konuyu ele aldı:

— «Onun yaşadığı devri gerçekten bilmek isterdim...» Dedi. «Giysilerine bakarak bulmaya çalıştım ama sökemedim doğrusu... Filimlerde gördüğümüz yapma elbiselere benzemiyor bunlar... Sonuç olarak bu işi çözemediğimi söyleyebilirim...»

Raoul:

— «Al benden de o kadar...» Dedi.

Serge bütün bu bulunmazlığa rağmen yine de anlamak istiyordu:

— «Fakat,» dedi. «Onu onyedinci yüzyıldan önceki bir zamana sığdırabileceğimizi sanmıyorum...»

Marc:

— «Henri III devri mi?» Diye sordu. «Ya da dokuzuncu Charles (Şarl)? Belki de François II. (Fransua)»

Serge daha da gerilere gitme niyetindeydi:

— «Hayır!» Dedi. «Biraz daha önceye git!»

— «Henri II? Ya da François I?.»

— «Hayır, hayır!.. Biz hep Rönesans devri civarında dolaşıyoruz... Elbiselerine baksanıza... Bu mutlaka orta çağdan geliyordur...»

— «Yedinci Charles?»

— «Belki?!. Belki daha da geride...»

Xolotl'un sabrı tükenmişti:

— «Öyleyse hangisi?» Diye sordu.

Serge biraz da tereddütle:

— «Yedinci Charles demek aşağı yukarı 1460 yılları demektir... Bak, bu olabilir...»

Xolotl hayranlık dolu bir ıslık çaldı:

— «Beşyüz yıldan da fazla!..» Dedi.

Raoul heyecanla bağırdı:

— «Beşyüz yıl bile şaşırtıcı! Olacak şey değil!»

Bir süre sustular. Sonra Serge, Raoul ile Marc'ın babalarının yanında üç gün kaldıklarını hatırlayarak sordu:

— «Söylesene Raoul, bu yapılan çalışmalar gerçekten bu kadar uzun mu sürdü? Biz onu çıkarmak için ne yapacağımızı düşünürken, sizin orada parmağınızı bile kımıldatmadığınızı düşündüktü...»

Raoul gülümsedi:

— «Böyle düşünmemelisin...» Dedi. «Önce bir köpek üzerinde deneme yapmak gerekti. Gerçekten böyle bir çalışmanın netice verip vermeyeceğini anlamak için... Bir

azot küvetine sokulan ve sonradan ısıtılan köpek sonuç olarak tekrar canlanınca, herşeyin iyi gidebileceğini düşünmeye başladık...»

Xolotl arkadaşının sözünü kesti:

— «Yoksa bu köpek Cactus (Kaktüs) mü?» Dedi.

Cactus, doktor Forrestier'nin çok sevdiği bir hayvandı. Ve böyle bir deneyin onun üzerinde yapılması işin ciddîyetini bir kez daha ortaya koyuyordu.

Raoul, arabanın bir virajı dönmesini izledikten sonra:

— «Evet,» diye cevap verdi. «Köpek, Cactus'tü... Hepimiz çok heyecanlanmıştık ama herşey çok iyi geçti... Şimdi o her zamankinden daha çevik...»

Serge sordu:

— «Bununla neyi anlatmak istemiştiniz?»

— «Her türlü tepkiyi ölçmek, yapılacak olan herşeyin nasıl bir yol izleyeceğini görmek istedi babam... Kalbin atışı, kan meselesi ve daha başkaca önemli noktalar üzerinde duruldu... Üstelik ısıtma eyleminin başlıbaşına bir sorun olduğu da hemen anlaşıldı... Sana kalsa, böyle bir ölüyü nasıl canlandırırdın bakalım?»

Serge bir süre düşündükten sonra en iyi çâreyi bulduğunu sandı:

— «Onu çok sıcak olmayan bir suya sokardım...» Dedi.

Raoul başını salladı.

— «Önce ben de aynı şeyi teklif ettim ama bunun tehlikeli olduğunu hemen anladım...» Dedi.

— «Neden?»

— «Çünkü bu, sadece bedeni dıştan ısıtmak oluyor... Oysa bütün iç organlar soğukluklarından bir şey kaybetmedikleri gibi ortaya zıt durumdan meydana gelen anormal bir ısı farkı çıkıyor. Böylece kaslar ve deri, damarlardaki kandan çok daha önce uyanacaklarından durum tersine işliyor... Anladın mı?»

— «Evet, anladım ama yine de bir ısıtma aygıtı kullanılacak değil mi?»

Raoul konuyu bilmenin verdiği güvenle gülümsedi.

— «Hayır,» dedi. «Babam özel bir âlet geliştirdi... Nasıl kullanacağını bize anlattıydı ama pek aklımda kalmadı... Bütün bildiğim vücudun her yanını eşit oranda ısıtması... İçini ve dışını yâni...»

Serge meseleyi kavramaya başlamıştı.

— «Yüksek frekanslı bir elektrik şoku olmasın?» Dedi.

— «Olabilir...» Diye Raoul cevap verdi. «Ama bilirsinki ben o tip şeylerden pek anlamam!..»

Serge, Raoul'un gerçekten elektronik alanında pek güçlü olmadığını biliyordu. Bu bakımdan, konunun üzerinde ısrar etmemeyi uygun buldu. Ancak kliniğe gider gitmez meseleyi iyice anlamayı kafasına koymuştu. Şimdi bütün mesele şu küvette yatan delikanlının ölü mü yoksa diri mi olduğuydu. Hepsinin de kafasında olan tek sorun buydu.

Beşinci Bölüm

ÖLÜ DİRİLECEK Mİ?

Delikanlıyı küvetinden çıkararak, ameliyat masasının üzerine koydular. Elbiselerinden yükselen azot buharı yavaş yavaş kayboluyordu. Bu beyaz olduğu kadar ağır bir hareketle masadan yere doğru kayan ve sonra hemen hemen bir sıvı gibi yerde akan, daha sonra da kendi kendine buhar durumuna gelip yok olan garip bir gazdı.

Doktor Forestier yapılacak işleri bir kez daha kontrol ettikten sonra gerekli açıklamalara girişti:

— «Unutmayınız ki...» Dedi. «Normal ısı derecesini bulması için en az iki saate ihtiyacı vardır. Ayrıca sıfır derecenin üstüne çıkması için de bir o kadar zaman gerekecektir. Sizin de anlayacağınız gibi artık vaktin süresi önemli olmayıp, son derece yavaş çalışmamız gerekecektir. Mümkün olduğu kadar ânî heyecanlardan ve şoklardan sakınmamız lâzım. Herhangi bir yanlış hareket bütün yaptıklarımızı boşa çıkarabilir. Şimdi birinci ekip önce ameliyat masasındakinin elbiselerini çıkarmaya başlasın... Çok dikkatli ve ağır olmalısınız! Haydi bakalım!..»

Serge'le Xolotl hareketlerindeki ağırbaşlılıkları ve dikkatleri dolayısıyle bu göreve seçilmişlerdi. Derhal işe giriştiler. Başlangıçta herşey kolay gidiyordu. Taş gibi donmuş elbiseleri delikanlının vücudundan çıkarmak için önce büyük parçalar halinde ve büyük bir dikkatle kesiyorlar, sonra da yine aynı özenle ayırıyorlardı. Birkaç dakika sonra üzerindekiler alınmış, delikanlının sağlam bedeni ortaya çıkmıştı.

Doktor, masada yatan bu meçhul delikanlının gücü üzerine dikkatleri çekti:

— «Bayağı sağlama benziyor...» Dedi. «Doğrusu bu beni o kadar da şaşırtmadı. Orta çağda yaşayabilmek için en az bu delikanlı kadar dirençli olmak gerekiyordu. O devir son derece zor şartların hüküm sürdüğü ve insanların çok

erken yaşlarda öldüğü bir zaman parçasıydı. Bu, bana ilerisi için ümit veriyor. Üstelik sandığımdan daha da az zehirlenmiş.»

Doktor Forestier bir süre konuşmasına ara verdikten sonra tekrar devam etti:

— «Hepiniz ne yapacağınızı aşağı yukarı biliyorsunuz.» Dedi. «Yalnız dikkat edeceğimiz en önemli hususlardan birisi de o devre ait bir mikrobun çağımıza getirilmesidir. Dolayısıyle bu iş için özel olarak yapılan fırında onun elbiselerini yakacağız. Serge'le Xolotl bu işle ilgilenecekler. Kaması kalabilir ama onu da kendinizi de çok iyi dezenfekte etmeniz gerekecektir... Tamam mı?»

Serge:

— «Tamam!» Dedi.

Dr. Forestier çevresindekileri şöyle bir süzdükten sonra:

— «Bir şey daha var,» dedi. «Elbiseleri yakmadan önce ceplerinde para olup olmadığına iyice bakmanızı istiyorum..»

Raoul'la Marc o anda ameliyat masasının yanında bulunuyorlardı. Marc usulca kardeşine eğildi:

— «Yoksa babam bu paralarla yaptığı işin karşılığını mı almak istiyor?» Dedi.

Raoul sinirlenmişti.

— «Budala!.» Diye cevap verdi. «O paralar bu delikanlının hangi çağdan geldiğini tam olarak tespit edebilmemize yarayacak!»

— «Ah! Evet, tabiî ki öyle...»

Ne yazık ki çocuğun elbiselerinde bir tek kuruş bile bulunmuyordu. Serge ile Xolotl elbiseleri alarak dışarı çıktılar. Masada, çıplak bedeniyle hareketsiz yatan delikanlı, herşeyden habersiz tam bir ölüm sessizliği içindeydi. Doktor Forestier gerekli kayışları bağladı. Dereceleri ölçmek için kullanılan birçok âlet bu kayışlardan birkaçıyle ilintiliydi. Sonra Marc sıcaklık ölçerlerini tek bir düzeyde okumaya başladı.

— «Yüzyirmiden az... Yüyondokuzdan az... Yüzonsekizden az...»

Bu hiç bitmeyecekmiş gibi görünen rakamların düzenli düşüşü otuzar saniyelik aralarla oluyordu. Kasların normal hareketini sağlayabilmek için en az bir saate ihtiyaç vardı. Kanın sıvı haline gelebilmesi için ise tam bir saat.»

— «Altmışüçten az.. Altmışikiden az..»

Kendilerine verilen görevi bitirdikten sonra Serge'le Xolotl içeri girdiler. Görevleri tam olarak yapılmış ve kendileri de dezenfekte edilmişlerdi. Dört çocuk şimdi büyük bir sinir harbi içinde ama mümkün olduğu kadar sâkin görünmeye çalışarak bekliyordu. Doktor Forestier'yle hemşire, azot gölünden çıkarılmış delikanlının yanındaydılar ve zamanın ağır geçişini izlemekteydiler.

— «Yirmisekizden az!.. Yirmiyediden az!.»

Serge kısık bir sesle sordu:

— «Hangi derecede hayat belirtilerinin başlayacağı tam olarak biliniyor mu?»

Doktor Forestier cevap verdi:

— «Normal olarak yirmibeş dereceden itibaren belirtilerin başlaması lâzım,» diye cevap verdi. «Cactus de böyle olmuştu.. O konuda hiçbir güçlükle karşılaşmamıştık..»

Kimse bir şey söylemeye cesaret edemiyordu artık. Serge bütün dikkatini ölünün üzerine vermiş, en ufak bir hareketi kaçırmamaya sanki yemin etmişti. Nitekim derece sıfırı aşınca, ilk müjdeyi de o verdi ve:

— «Hareket etti!» Diye bağırmaktan kendini alamadı.

Bu hemen hemen belirsiz bir davranıştı. Sağ kolun hafifçe aşağıya doğru kayması, herkesi heyecanlandırmıştı. Doktor Forestier harekete geçmek zamanının geldiğini anlamıştı:

— «Evet..» Dedi. «Delikanlıyı canlandırma ihtimalimiz kuvvetleniyor. Marc, sen diatermiyi yavaşlatacaksın.. Yarı gücüne getirmelisin..»

— «Anladım, baba!.»

Ağır bir hareketle kol aşağıya doğru inmeye devam ediyordu. Dirsek masanın yanına dokunmuştu. Sonra yine ayni ağırlıkla bedenin uzunluğuna paralel bir doğrultuda hareket etti. Sol kol ise daha hafif bir şekilde hareket ediyor, var olan bir hayatın ilk imgesi gibi görünüyordu. Bu arada ayaklardan biri çok yavaş olarak kımıldamıştı. Baş ise yana doğru dönüyordu. Gözler her zamanki gibi kapa-

lıydılar ama yüz, ifadesini tamamiyle değiştirmiş; uyuyan bir insanın tüm canlılığını kazanmıştı...

Doktor Forestier:

— «Şimdi..» Dedi; «her ânın değeri var! Marc, dereceye dikkat et!»

Marc birden sıçradı. Görevini hatırlayarak, seslendi:

— «Dörtten fazla!.»

Doktor, ölünün damarından biraz kan aldı. Marc ise saymaya devam ediyordu:

— «Beş!.»

Doktor Forestier, güçlükle aldığı yarı sıvı kanın tüpünü uzatarak:

— «Raoul, içeride hemen kan gurubu tâyin edilsin!.» Dedi. «Yanılmıyorsam kendisine kan verilmesi gerekecektir.»

Raoul yeni alınan kanı, yanda bulunan labarotuvara götürdü. Doktor Forestier hemşireye döndü:

— «Madame Mareuil (Maröy), elektrodları lütfen!..» Dedi.

Sonra birbirlerine yardım ederek âletleri bir-iki dakikada gereken yerlere kurdular. Ekranda küçük bir nokta göründü. Yeşil bir olguydu bu.

Marc:

— «Altı..» Dedi.

Şimdi hepsi de ekrana bakıyor ve yeşil noktanın ölünün

kalbindeki atışları göstereceğini ve sonuç olarak hayat ışığının yanıp yanmayacağını anlamaya çalışıyorlardı.

Tekrar Marc'ın sesi duyuldu:

— «Yedi!»

— «Ayni anda kapı açılarak Raoul içeri girdi:

— «Ne yazık ki haberler kötü baba..» Dedi. «Kanı son derece güç bulunanlardan.. AB/RH negatif..»

Hepsinin yüzünde bir gölgenin geçtiği görüldü ama doktor hemen kendisini topladı.

— «Bu kanı bulamazsak plazma kullanırız..» Dedi. «Ne senin ne de buradakilerin kanı bu gruba girmiyor.. Ama bir kez de Serge'le Xolotl'un kanlarını inceleyelim..»

Serge'le Xolotl hemen yerlerinden fırlayıp doktora yaklaştılar. Alınan kan, labarotuvara gönderildi. Analiz edilmesi ve neticenin verilmesi için kısa bir sürenin daha geçmesi gerekiyordu.

Yine Marc'ın sesi duyuldu:

— «Dokuz!.»

Doktor Forestier hemşireye döndü:

— «Gözlerini bandlayın.» Dedi.

Serge merak etmişti:

— «Neden gözlerini kapatıyorsunuz?» Diye sordu.

Doktor gülümseyerek açıkladı:

— «Korkmasını istemiyorum..» Dedi. «Bu çocuk eğer canlanırsa, orta çağda görmediği birsürü şeyi burada ya-

şamak zorunda kalacak. Dolayısıyle meydana gelebilecek herhangi bir şoku önlememiz gerekiyor..»

Uzun bir sessizlikten sonra devam etti:

— «Hiç olmazsa bugün için...»

Serge:

— «Ama,» dedi. «Onu bir iğneyle uyutmanız mümkün değil mi?»

— «Mümkün tabii fakat bunu yapmamız son derece tehlikeli olabilir.. Şimdi bu delikanlı hemen hemen ölü bir vaziyettedir.. Ancak onu tekrar hayata kavuşturabildiğimiz takdirde ve aradan gerekli bir zaman geçtikten sonra bu gibi teskin edici şeylere başvurabiliriz..»

Bu arada yine Marc'ın sesi duyuldu:

— «On!»

Az sonra da Raoul göründü.

— «Tamam! Oluyor..» Dedi. «Serge'in kanı tıpatıp ona uyuyor.. Şansımız varmış..»

Serge, gayet nâzik, sordu:

— «Peki ama bu kan grubunun çok ender bulunduğunu sen söylememiş miydin?»

Raoul, arkadaşının neden takıldığını anlamıştı. Aynı nezaketle cevap verdi:

— «Güç bulunur ama son derece iyi bir kan grubudur.»

Serge:

— «Mersi..» Dedi.

Doktor Forestier de durumdan memnundu:

— «Serge, hemen hazırlanmalısın!.» Dedi.

— «Ne yapmam geerkiyor?»

— «Önce sana biraz oksijen vereceğiz. Ona oksijeni bol kan akıtırsak, kurtarma şansımız daha da artar.. Sen biraz sarhoş gibi olacaksın ama bu da çabuk geçecektir..»

Marc'ın sesi tekrar duyuldu:

— «Onbir!»

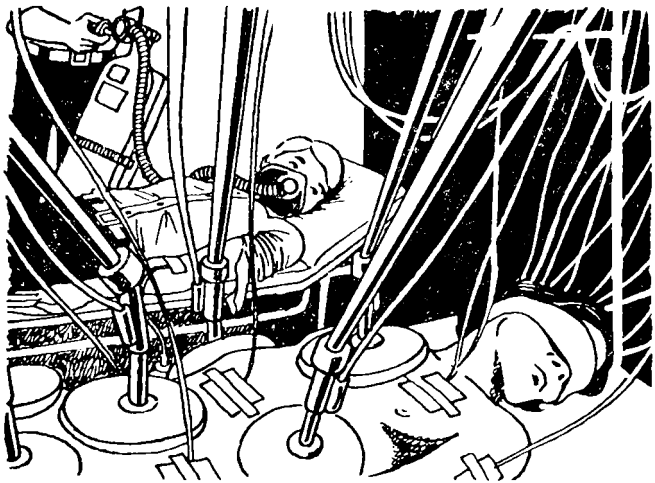
Doktor:

— «İyi!.» Dedi. «Ondört dakika içinde kalb normal atışlarına başlayacaktır. O âna kadar herşey hazır olmalı.. Haydi Raoul yürüyen masayı buraya getir. Oksijen tüpleri de yanında olsun.. (Parmağıyla yerini gösterdi.) Ayrıca oksijen grubunu sen izleyeceksin. Madam Mareuil kan verilmesi işiyle ilgilenecek.. Serge, sen de şu masanın üzerine yat bakalım..»

Serge, yüreğinin hızlı hızlı attığını, ayaklarının kendisini pek iyi taşımadığını farketti. Ama ne olursa olsun, ne kadar heyecanlanırsa heyecanlansın, bu görevin kendisine düşmesinden memnundu. Büyük bir uysallıkla masaya uzandı.

Raoul da vakit geçirmeden arkadaşının yüzüne oksijen maskesini taktı:

— «Normal olarak nefes al..» Dedi. «Herşey çok iyi gidecek...»

Serge, başını yavaşça diriltilmeye çalışılan ölünün bulunduğu tarafa çevirdi. Gözleri bağlı ve vücudunun her tarafındaki elektrotlarla aynı sessizlikte yatan bu çağlar öncesi insanı gördü. Ve ona bir şeyler verebilmenin guruyla, gülümsedi. Ya da öyle sandı; çünkü ağzında bulunan maskeden gerçekte ne yaptığını kimsenin görmesine imkân yoktu..

Bu arada doktor Forestier aceleyle bir emir verdi ve Xolotl hemen çağlar öncesi insanının çevresini kayışlarla tuturdu. Serge o bulanıklık içinde, her türlü tedbirin alındığını farkediyor fakat bunların tam olarak ne olabileceklerini kestiremiyordu.

Marc'ın sesi tekrar duyuldu:

— «Ondokuz!»

Serge:

— «Daha altı dakika var!..» Diye düşündü. Yattığı yerden kalb atışlarını izleyen ekranı görebiliyordu. Küçük yeşil nokta hâlâ olduğu yerde duruyor, hareket edeceği ânı bekliyor gibiydi.. Daha sonra gözlerini tavanda yanan büyük ameliyat ampulüne çevirdi. Beşının döndüğünü, âdeta rüyadaymışcasına garip bir sarhoşluğun kendisini sardığını hissediyordu. Anlaşılan oksijenin etkisi başlamıştı. Âdeta bir fısıltı halinde:

— «Yirmi!» Denildiğini işitti.

Doktor Forestier herşeyi dikkatle kontrol ediyor, bir taraftan da Serge'i tetkik ediyordu. Bir ara, gülümseyerek sordu:

— «Serge, nasılsın?»

— «Herşey çok garip!. Sanki bir boşlukta yüzüyormuşum gibi..»

— «Oksijendendir!. Kan değişimine başlıyoruz. Haydi hemşire Mareuil bir kaç saniye zaman kazanalım.. Başlayabilirsiniz!.»

— «Hemen doktor.»

Serge, koluna takılan kayışa baktı. Arkadan da derisine batırılan iğnenin acısını hissetti. Hemen ardından hemşire diğer iğneyi de diriltilmeye çalışılan ölünün koluna sokmuştu.

— «Herşey tamam!» Dedi.

Artık Serge için olağanüstü geçecek olan bir zaman süresi başlamış sayılırdı. Büyük bir iş yapabilmenin gururuna, yardım edebilmenin sevinci karışıyordu.

Marc'ın sesi tekrar duyuldu:

— «Yirmibeş!»

Bu an, kalbin normal atışlarına geçmesi için tespit edilmiş bulunan aralıktı. Saniyenin onda biri... Herkesin gözü ekrandaydı.. Aradan bir dakika geçti...

— «Yirmialtı!»

Aynı anda Serge'in görüş alanı karıştı. Ekran bütün genişliğini kaybetti. Yeşil nokta büyüyerek sathı kapladı. Serge gözlerini kapatarak bir süre öyle kaldı. Tekrar açtığında herşey normale dönmüştü.

— «Yirmiyedi!»

Doktor Forestier meçhul delikanlının üzerine eğilmiş, göğsüne masaj yapmaya başlamıştı. Kalbi çalıştırmak için geride kalan son şanslarından bir de buydu.

— «Yirmisekiz!»

Doktor yılmadan masaja devam ediyordu. Sarge, tanrısal sessizliği içinde bu çocuğun yaşaması, daha doğrusu dirilmesi için dua ediyor, bunca çabanın boşa gitmemesi için yakarıyordu.

— «Yirmidokuz!»

Doktor Forestier masajı aralıksız sürdürürken, bir taraftan da çocuklara durumu açıklamaya çalışıyordu.

— «Şimdi bütün sorunumuz zamana karşı açtığımız savaşı kazanmaktır..» Dedi. «Gördüğünüz gibi her geçen dakika dereceyi yükseltmekte ve böylece bizim riskimiz de o denli artmaktadır. Eğer beyin haddinden fazla oksijen alırsa, bu onda büyük tehlikeler doğurabileceği gibi, çocuğu felçli ya da aptal yapabilir.. Onu ameliyat ederek kalbini ellerimin arasına alıp masaja devam edebilirim ama bu daha da büyük tehlikeleri göze almak olur..»

Diğerleri gibi Serge de gözünü ekrandan ayırmıyordu. Yeşil nokta ne yazık ki henüz hareket etmemişti.

— «Otuz!»

Doktor duraklamıştı.

— «Otuz derecede tutmamız daha doğru olacak..» Dedi. «Isıtmaya devam ettiğimiz takdirde zaman bizim aleyhimize çalışacak.. Marc, lütfen diatermiyi kes!.»

Marc: «*Anladım*», anlamında başını salladı.

Doktor Forestier tekrar masajına devam etti. Yalnız yüzünden endişeli olduğu belliydi. Bir ara hemşireye döndü:

— «Madam Mareuil,» dedi. «Şu âna kadar ne miktar kan aldık?»

— «Beşyüz yirmi santimetre küp!»

— «Serge! Herhangi bir zorlama var mı?»

— «Hayır, doktor, herşey iyi gidiyor!.»

Bir-iki saniyelik bir düşünmeden sonra doktor Forestier kararını verdi:

— «Devam edebilirsiniz, hemşire! Yine de yediyüzü aşmamaya dikkat edin!.»

Serge, durumundan şikayetçi değildi:

— «Ne kadar gerekiyorsa hepsini alın..» Dedi.

— «Olmaz öyle şey! Sınırı aşmamız senin için tehlikeli olabilir.. Evet Madam Mareuil en son sınırınız sekizyüz olsun!.»

Hemşire başını salladı:

— «Anladım efendim..» Dedi. «Sekizyüzü aşmam.»

Sessizlik bir süre devam etti. Doktor masajına tekrar başladı. Ama birkaç saniye sonra sordu:

— «İçinizde elektroyu izleyen var mı?»

Marc cevap verdi:

— «Uzun zamandır işaret vermiyor..» Dedi.

Raoul ise daha dikkatliydi:

— «Üç-dört dakikadır..» Diye kardeşini tamamladı:

Doktorun yüzü daha da karardı.

— «Öyleyse kaybedilecek bir saniyemiz bile yok!.» Dedi. «Marc lütfen bana şu kutuyu verir misin?»

Marc kutuyu babasına uzattı. Doktor kutunun içinden uzun bir iğne çıkardı. Sonra bir şişeden aldığı ilâcı ona aktardı. Raoul anlamıştı ama sesini çıkarmadı. «*Kalbe doğ-*

rudan doğruya verilecek bir adrenalin..» Diye düşündü. Bu, kalbi çalıştırmak için başvurulacak en son çâreydi. Bir nevi kırbaçlama.. Aksi halde ölüm yüzdeyüz kesindi. Evet, son şanslarıydı bu.

Doktor Forestier birden durdu. Raoul babasının neden durduğunu merak etmişti. Büyük bir endişeyle ona bakarken, Doktor haykırırcasına seslendi:

— «Marc, çabuk ışığı daha kuvvetli ver!»

Âniden çevre daha da aydınlandı. Doktor biraz geriye doğru giderek, diriltmeye çalıştıkları delikanlının hareketlerini incelemeye başladı. Sessizlik tüm çevreyi bir bulut gibi sarmıştı. Sanki kimsenin nefes almaya niyeti yok gibiydi. Ve birden üç çocuk aynı anda kalp kısmında beliren bir körüklenmeyi büyük bir sevinçle farketti. Ritmik bir direnmeydi bu ve kalbin ağır ağır çok hafif de olsa atmaya başlamasının bir işaretiydi...

Serge ise hiçbir şey görmüyordu ama havada beliren değişik atmosferi izleyebiliyordu. Artık aldanmasına imkân yoktu: *«O yaşıyordu!»*

Bundan sonrasını artık bilemeyecek ve baygınlığın derinliğinde kaybolup gidecekti.. Hiçbir zaman unutamayacağı bir mutluluk ânıydı bu.. Hiçbir zaman!

Az sonra kendine geldiğinde hemşirenin sesini işitti:

— «Sekizyüz doktor, duruyorum..»

— «Evet, Madam! Kan vermeyi kesiniz!.. Raoul sen de

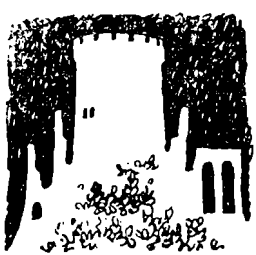
oksijeni durdur.. Hemşire, şimdi de Serge için plazma veriniz..»

— «Susadım!..»

Bu, Serge'in sesiydi.. Doktor çocuk için hemen su getirilmesini istedi.

Daha sonraki olaylar Serge için garip bir buhurdanlık ardında geliştiler. Onun tek arzusu sadece uyumaktı... Ne kadar direnirse direnşin, meçhul delikanlıyı görebilmek için çaba harcarsa harcasın, daha fazla dayanamıyarak, gözlerini tekrar kapamak zorunda kaldı.

Şimdi derin bir uykunun kucağında, gerçekten büyük bir iş başarmanın kıvancıyla rahat soluk alıp veren küçük bir çocuktu o.

Altıncı Bölüm

CHALUS DÜKÜ

Ertesi sabah Serge, Xolotl ile paylaşmakta olduğu odada, gözlerini açtığı vakit, saatin hayli ilerlemiş olduğunu gördü. Ayağa kalkmak istediği anda da Marc içeri girdi ve seri bir hareketle arkadaşını tekrar yatağına yatırdı:

— «Ne yapıyorsun Serge!» Dedi. «Senin dinlenmen gerekiyor!.»

Serge itiraz etti:

— «İyi ama ben hasta değilim ki Marc! Üstelik çok acıktım.. Yemek için aşağıya inemez miyim?»

— «Onun için tabiî ki aşağıya inebilirsin... Seni bekleyen yemekleri bir görsen şaşar kalırsın. Doktor: '*Kanına tekrar ihtiyaç duyulabilir,*' diyor...»

— «Neden? Yoksa işler yolunda gitmiyor mu?»

— «Gitmesine gidiyor da babam herşeyi hesaba katmak istiyor.. Anlaşılan mükemmel bir kanın var..»

— «Galiba öyle...»

Serge durumundan memnundu doğrusu ama yine de diğer işlemleri kaçırdığından kendi kendine kızıyordu:

— «Ya o, nasıl?» Diye sormaktan kendini alamadı.

Marc gülümsedi.

— «O, iyi!.» Dedi. «Babam uyusun diye yatıştırıcı ilâçlar verdi..»

— «Neden yatıştırıcı ilâçlar? Buna gerek var mıydı?»

Marc omuzlarını silkti:

— «Hep aynı sebepten... Uyandığı vakit ürkmesini istemiyor..»

Serge uzun bir süre bu cevabın üzerinde düşündü. Marc'ın kendisine soru sormadıkça açıklamada bulunmayacağını biliyordu. Güç duyulur bir sesle arkadaşına döndü:

— «Hâlâ adı bilinmiyor mu?» Diye sordu.

— «Biliniyor!.. Birkaç dakika için kendine geldiğinde kim olduğunu bize söyledi..»

— «Peki ama adı neymiş?»

Marc cevap vermeden önce bir süre sustu. Arkadaşının merakı onu iyice eğlendirmişti. Sonunda:

— «Biliyor musun?» Dedi, «partiyi sen kazandın...»

— «Ah! Nedenmiş o? Yoksa Baron mu imiş?..»

— «Ondan da büyük..»

Serge endişeli gözlerle, arkadaşına baktı:

— «Daha mı büyük?»

Marc, yeniden sustu.. Ve nihayet yüzyıllar öncesinden gelen bu soylu kişiyi Serge'e takdim etti:

— «Thibaut, CHALUS Dükü...»

Serge, hiç böylesini beklemiyordu. Bir an için soluğunu tuttu: Sonra:

— «Bir dük ha?..» Demekten kendini alamadı.

— «Evet, bir dük! Bu işe ne dersin?»

Serge:

— «Yanılmıyorsam..» Dedi. «Dük demek kraldan sonra gelen adam demektir..»

— «Tastamam öyle! Büyük bir senyör işte.. Orta çağda bir dükün hakları hemen hemen kıralınki kadardı.. Kendi toprakları üzerinde kanun hakkı vardı ve bu da adamlarının tüm hayatını yöneltmek demekti..»

— «Biliyorum.. Peki ama hangi devirden geliyormuş bizim dükümüz?»

— «Bu konuda bilgimiz yok!. Bunu ancak bu akşam öğrenebiliriz!. Ben de beş dakikaya kadar Raoul'la birlikte Cenevreye gidiyorum.»

— «Cenevre'ye mi? Niye oraya gidiyorsunuz?»

— «Bize en yakın ve en büyük kentte ondan... Orada büyük bir kütüphane bulucağımızı ve Chalus Dükü'nün kim olduğunu anlayabileceğimizi sanıyoruz.»

Serge ânî bir hareketle yatağından fırladı.

— «Açlıktan ölüyorum..» Dedi.. «Haydi aşağıya inelim..»

Yemek odasında çok iyi hazırlanmış bir sofrayla, Xolotl'u buldular.

Serge:

— «Enfes bir şey!» Diye haykırdı. «Bütün bunları ben mi yiyeceğim?»

— «Tabiî ki Sen!»

Serge yemek yedikçe açılıyor, kendini daha iyi hissediyordu. Her ne kadar Xolotl'u da sorguya çekmeye çalıştıysa da, Marc'ın söylediklerinden başka bir şey öğrenemedi. Sonunda doktoru görmesinin daha iyi olacağını düşündüğü sırada, içeri Doktor Forestier girdi.

— «Günaydın, doktor!»

— «Günaydın, Serge! Kendini nasıl hissediyorsun? Yorgun musun?»

— «Hayır, hayır!. Aksine.. Kendimi çok iyi hissediyorum.»

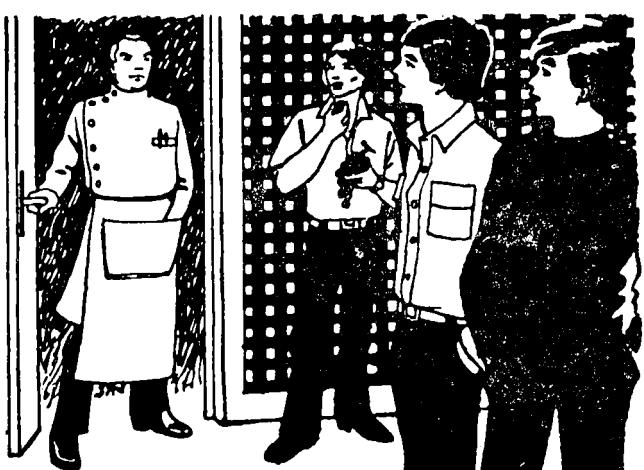
Doktor Forestier bir süre Serge'e bakarak, durumu bir de kendisi anlamak istedi. Serge ise bütün öğrenmek istediklerini bir anda ortaya dökmek niyetindeydi:

— «Ya o, nasıl?» Diye sordu.

Doktor, Serge'in karşısına bir iskemle çekerek oturdu:

— «Uyuyor! Şu an için söylenecek tek şey bu.. Ben..»

Serge, doktorun sözlerini kestiğini farketmeden, atıldı:

— «Ne büyük şansı varmış değil mi doktor?» Dedi. «Orta çağ da boğulsun da sonra yirminci yüzyılda gözlerini açsın!»

Doktor Forestier buna hemen cevap vermedi. Bir süre, düşünceli düşünceli Serge'e baktı. Sonra:

— «Herşey o kadar basit değil çocuğum..» Dedi. «Onun Dük olduğunu biliyorsun değil mi?»

— «Evet!»

— «Eh, beşyüz yıl sonra eski topraklarını tekrar bulabileceğini mi düşünüyorsun?»

Serge durumu yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Doktor devam etti.

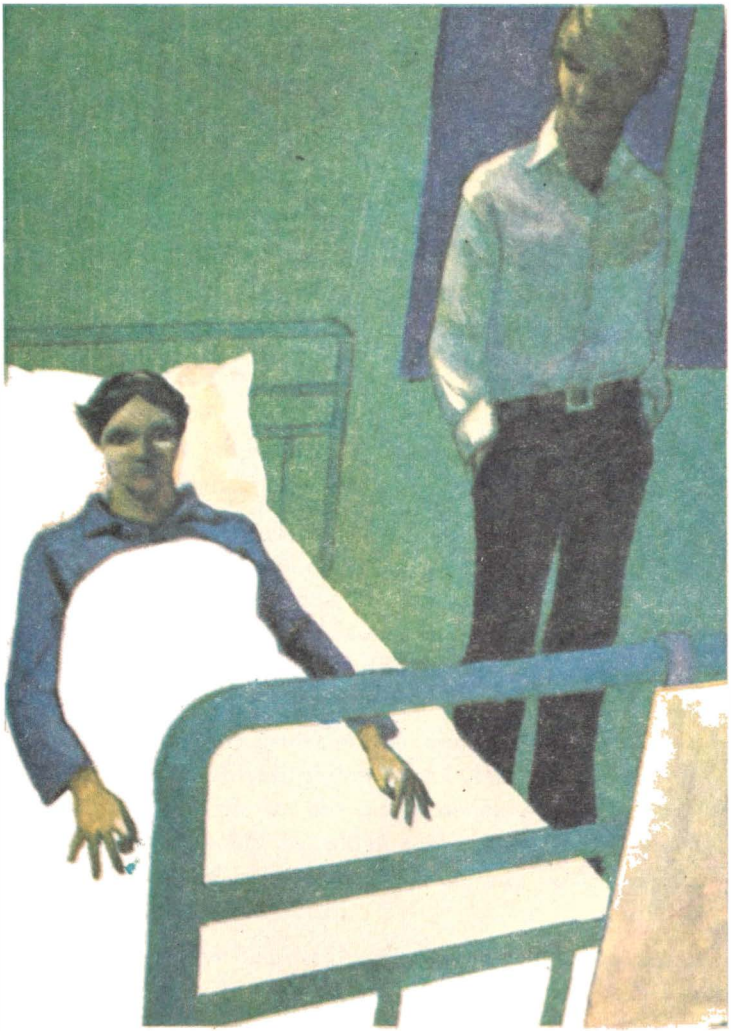
— «O zamanlar son derece zengin olan ama şimdi kendisini tamamiyle parasız bulacak olan birisi için hiç de iç açıcı değil.. Ayrıca çağların değişimi ve devirlerin o zamana göre son derece büyük yenilikler getirdiği, inançların, anlayışların tamamen değiştiği bir zamana geliyor.. Yabancılık çekmeyecek mi dersin?»

— «Ama bu yine de iyi bir değişim sayılmaz mı doktor? Hiç olmazsa beşyüz yıl ileriye gelmiş oluyor.. Geriye değil..»

— «Bu bizim düşüncemiz Serge. Onunkinin ne olacağını bilemeyiz tabii. Eğer bir orta çağ çocuğunu anlamak istiyorsan, öncelikle onun yaşadığı günleri göz önüne getirmen gerekecektir. O zamanlar insanlar, hiçbir şeyin değişmeyeceğini, dünyanın hep aynı kalacağını sanırlardı. Biz ise dünyamızın her an değişmekte olduğunu biliyoruz.. Düşün ki O, hiçbir zaman devrinin biteceğini ve dünyanın çok başka bir şekil alacağını bilemezdi. Üstelik bu değişiklik, sanki yeni bir dünyaya gitmişçesine olağanüstü olursa, Thibaut'un uğrayacağı şaşkınlığı tahmin edebilirsin..»

Serge, bir soru daha sormak istedi ama aynı anda kapı çalındı. Gelen bayan Mareuil'dü. Hemşire:

— «Doktor..» Dedi. «Dük hazretleri uyanmaya başladı.. Gelmeniz gerekecek sanırım..»

Thibaut, belki de görmeden, gözlerini ileriye dikmişti.

Doktor Forestier hemen ayağa kalktı:

— «Bu, beni şaşırtmadı..» Dedi. Hemşire ise aynı fikirde değildi:

— «Ben ise hayret ediyorum..» Dedi. «Verdiğim yatıştırıcılar o kadar kuvvetliydi ki, onun ancak yarın sabah uyanması gerekirdi..»

Doktor başını salladı:

— «Evet ama verdiklerimiz hep bizim çağımıza göreydi..»

Serge merakla sordu:

— «Yâni onun bizden değişik bir bünyeye sâhip olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

— «Evet! Orta çağda yaşayan çocuklar, sizlerden çok daha güçlü olmak zorundaydılar.. Şimdi onu bir kez daha muayene edeceğim ve onu iyi bulursam tekrar ve daha büyük dozda uyku hapları vereceğim. Biraz daha uyuması gerektiği kanısındayım çünkü. İstersen sen de gelebilirsin..»

Hastanın odasına girdiklerinde onu, yarı uyanık bir vaziyette buldular. Siyah gözleri yarı bulanık, onlara doğru döndü. Bu gözlerde ne bir endişe ne de aşırı bir merak vardı.. Doktor çocuğa baktıktan sonra, hemşireden gerekli hapları vermesini istedi. Ancak bir de iğne yaparlarsa, daha da etkili olacağını ekledi.

Hemşire iğneyi hazırlarken Serge, gözlerini çocuğunku-

lerden ayıramıyordu.. Bu beşyüz yıllık yolculuğun ne denli etkili olacağını düşünmek bile zordu doğrusu..

İğne yapıldıktan bir süre sonra doktor onun uyumak üzere olduğunu söyledi. Yalnız içeri Castanet'in girmesiyle, odadakileri şaşırtan çok önemli bir olay meydana geliverdi. Thibaut'un yüzü gerildi, tanınmaz bir hâle geldi. Yay gibi çatılan kaşları ve birden dikleşen bedeniyle o, şu anda savaşmaya hazır bir orta çağ kişisiydi.. Serge, bu atılmaya hazırlanan ve bir anda vahşi bir kurtun görünümünü kazanan delikanlı karşısında âdeta paralize olmuş gibiydi..

Castanet de şaşkın, bir çocuğa bir de odadakilere bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Birkaç sâniye sonra Thibaut'un kasları yeniden gevşedi, göz kapakları ağır ağır indi. Doktor Forestier çocuğa baktıktan sonra:

— «Tamam!..» Dedi. «Herşey normale döndü. Uyuyor!..»

Castanet iki elini açarak odadakilere döndü:

— «Şimdiye kadar kimse bana böyle bakmamıştı...» Dedi. «Doktor, gerçekten özür dilerim... Yolda meydana gelen bir kazayı haber vermek istemiştim... Size ihtiyaçları var...»

Doktor bir süre düşündü.

— «Bu sizin kabahatınız değil...» Diyerek fikrini açık-

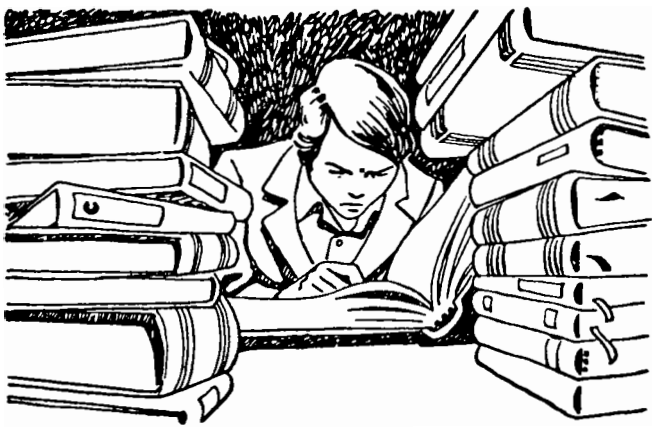
ladı. Bunun nedenini anlamış gibiyim. Bu delikanlı bizi hemen kabul etti ve bir yabancılık çekmedi ama sizi görünce değişti... Demek ki siz ona geçmişte olan bir olayı ve o olayın kahramanını hatırlattınız... Belki de bu kişi kendisine büyük bir fenalık yapmış olabilir... Size daha önce durumun o kadar basit olmadığını söylemiştim. Castanet, sizden ricam mümkün olduğu kadar buraya gelmemenizdir...»

Castanet bir an için tereddüt etti, sonra bu durumu anladığını belirten bir işaret yaptı:

— «Nasıl isterseniz doktor. Bunun size yardımı dokunacaksa, ona görünmemeye çalışmak benim görevimdir.»

Serge bir an için Castanet'ye dikkatle baktı. Şoför otuz yaşlarında, sempatik bir yüzü olan, mavi gözlü ve açık saçlı biriydi... Çocuğun ona neden böylesine bir kurt gibi baktığını anlamak gerçekten zordu...

Yedinci Bölüm

ARAŞTIRMANIN SONUCU

Cenevre'de Raoul'la Marc, aradıkları kütüphaneyi kolaylıkla buldular. Yalnız Marc kapıda durarak içeri girmek istemediğini söyledi.

Raoul şaşırmıştı:

— «Neden gelmeyecekmişsin?» Diye sordu.

— «İkimizin de aynı yerde vakit kaybetmesini doğru

bulmuyorum...» Diye kardeşi açıkladı. «Ben başka taraflara bakmak istiyorum...»

— «Yoksa belirli bir fikrin mi var?»

Marc bir süre tereddüt etti. Cevap vermekten kaçındığı belliydi. Sonunda:

— «Pek bilmiyorum...» Dedi. «Ama çevrede bir şeyler keşfedebileceğimi sanıyorum...»

Raoul kardeşine baktı. Marc'ın kendine has düşünceleri daima kendisini şaşırtırdı. Netice alıncaya kadar da bunları kimseyle paylaşmak istemez, herkesi meraktan çatlatırdı... Omuzlarını kaldırarak, ısrar etmedi. İki çocuk ayrı yönlere yöneldi.

*

Öğleden sonra Mont-Blanc (Mon-Blan) köprüsünün başında buluştuklarında, Raoul üzgün görünüyordu:

— «Hiçbir şey bulamadım...» Dedi. «Eski soyluları konu alan bir yıllığı karıştırdım ama sonuç sıfır oldu.»

Marc:

— «Anlıyorum...» Dedi.

— «Chalus Dukalığı üzerine herhangi bir kayıta da rastlamadım... Bir ara kendime bu Dukalığın nerede olabileceğini sordum ve...»

— «Bulabildin mi bari?»

— «Hayır ama Chalus'nün yerini tespit edebildim: Li-

moges (Limoj) ile Périgueu (Perigö) yolu üzerinde; Limoges'a otuzbeş kilometre mesafede bulunuyor... Yâni Tardoire (Tarduar) nehrinin geçtiği bölge...»

— «İyi, sonra?»

— «Limousin (Limuzin) kentinin tarihine baktım ama dediğim gibi orada bu Dukalığa ait hiçbir kayda rastlayamadım...»

Raoul sustuktan bir süre sonra sordu:

— «Peki ya sen ne yaptın?»

Marc içine kapanarak eski oyununa başladı.

— «Çok az şey...»

Raoul kardeşinin yine kendisini merakta bırakmak niyetinde olduğunu anlamıştı. Çâresiz sabırla sormaya devam etti:

— «Eh, anlat bakalım...»

Marc:

— «İşte,» dedi. «Limousin'in turistik yerlerine şöyle bir başvurdum ve gerçekten de birtakım şeyler bulabildim.. Yalnız bunların işimize yarayıp, yaramayacağını bilemiyorum...»

— «Canım, çıkar şu baklayı ağzından!..»

— «İki kelimeyle açıklamak gerekirse, Chalus Dükü diye biri varmış ve kendileri, daha doğrusu en son vârisi İngiltere Kralı Arslan Yürekli Richard'ın (Rişar) yardımcısıymış...»

Raoul şaşırmıştı:

— «Şu ünlü kral mı?» Dedi. «Hani hiçbir şeyden korkmayan adam!»

— «Evet, O! Bir zamanlar İngiltere, Fransa'nın güney kesimlerine sâhipmiş ve kendisine buradan yardımcılar seçermiş... İşte Chalus Dükü de bunlardan biriymiş ama son vârisi Arslan Yürekli'ye bir sebepten karşı çıkmış. O da buraya gelip Dükün şatosunu kuşatmış...»

— «Ne diyorsun?»

— «Evet ama olay ne yazık ki kötü sonuçlanmış... İngilizler sayıca çok fazlaymışlar... Ancak kuşatma sırasında

yeni kullanılan bir ok çeşidi, kralı yaralamış... Fakat kuşatma devam etmiş ve İngilizler içeri girmişler. Chalus Dükü öldürülmüş ve çevrede taş üstünde taş bırakılmamış...»

— «Sonra?»

— «Kralın yarası giderek ağırlaşmış ve kangren olarak adamı öldürmüş... Tabiî intikamının çok önceden alındığı da besbelli...»

Raoul, orta çağdaki insanların ne denli katı ve sert olduklarını biliyordu. Şatoda kimsenin sağ bırakılmadığını öğrenmek için falcı olmaya ihtiyaç yoktu... Titrediğini hissederek, kardeşine baktı:

— «Fikrin nedir?» Diye sordu.

Marc dudaklarını büzdü:

— «Senin gibi düşünüyorum...» Diye cevap verdi. «Şatonun alınış tarihi belli: 1199. Ondan sonra da Chalus Dükü'nden bir daha söz edilmemiş... Oysa bizim konuğumuzun giysilerine bakıldığında onun, 1460 yıllarına ait olduğunu düşünmüştük öyleyse bu delikanlı bize hikâye anlatıyor, demektir...»

Raoul cevap vermeden bir süre önlerinde akan nehire baktı. Gerçekte olayların akışı, zamanın derinliklerinde böylesine acımasız kaybolup gitmiş miydi? Sonunda:

— «Hayır! Ben senin gibi düşünmüyorum...» Dedi. «Öncelikle Thibaut'un bize yalan söylediğine inanmıyo-

rum... Sonra onun Charles VII zamanından geldiğini söyledik ama buna hiçbir zaman bir kesinlik kazandırmadık... Tamam mı?»

— «Tamam, devam et...»

— «Sonra onun bir Dük olduğunu biliyoruz... Yalnız böylesine soylu bir kişinin, neden yurdundan bu kadar uzaklarda bulunduğunu anlamak kolay değil... Üstelik yalnız dolaşması garip...»

Marc başını sallayarak:

— «Evet ama bununla nereye gelmek istiyorsun?» Diye sordu.

— «Düşünsene bir kere... Chalus Dukalığı sayıca çok kalabalık bir düşman ordusu tarafından kuşatılıyor... Dük yaralanmış, ölmek üzere ve yanında onbeş, onaltı yaşlarındaki oğlu bulunuyor... Çocuk yakalanırsa, mutlaka öldürülecek... Ne yapıyor? Oğluna emir vererek şatodan uzaklaşmasını istiyor... Ve çocuk istese de istemese de oradan uzaklaşmak zorunda kalıyor...»

— «Peki ama kaleden nasıl çıkıyor?»

— «Bu, o kadar zor bir iş değil... Eskiden bu gibi kuşatmalarda kullanılmak üzere daima gizli geçitler bulundururlarmış...»

Marc, Raoul'un düşüncelerini benimsemişti ama yine de itiraz etmekten kendini alamadı.

— «Chalus'den geliyorsa, neden onu üçyüz kilometre uzak bir yerde bulduk? Oralarda ne yapıyordu?»

— «Hepsini birden tahmin etmeme imkân yok... Belki de izleniyordu... Ya da yolunu kaybetmişti... Gerçek şuki üçyüz kilometreyi at sırtında aştı... Ayağında bulunan çizmeleri unutma...»

— «Evet?»

—«Ve eğer kendisini izleyenlerden kaçmışsa onun, neden yalnız olduğunu ve neden cebinde beş kuruş bulunmadığını anlamak kolaylaşır...»

— «Dükün oğluysa niçin kendisini Chalus Dükü olarak tanıttı?»

— «Babasının ölümünden hemen sonra yola çıkmıştır.. O vakit kendisine Dük denmesi gerekir tabii...»

Marc tekrar sustu. Sonra ağır ağır gözlerini kaldırdı:

— «Eğer bütün bunlar doğruysa...» Dedi. «O gölde ne kadar zaman donmuş olarak kaldığını düşünebiliyor musun?»

Raoul başını salladı:

— «Evet...» Dedi. «Tam sekizyüz yıl!»

Sekizinci Bölüm

KOMPLİKASYONLAR

Ertesi sabah doktor Forestier, hastanın odasında uzunca bir süre kaldı. Raoul'la birlikte dışarı çıktığında son derece endişeli görünmekteydi. Seri bir hareketle oğluna meseleyi anlayıp anlamadığını sordu. Sonra:

— «Diğerlerine de bunu açıklarsın...» Dedi. «Durum ciddî sayılır...»

Raoul, kendisini bekleyen arkadaşlarının yanına döndü-

ğünde, asık yüzlerinden, onların da bir şeyler sezinlediklerini anladı. Yatıştırıcı birkaç söz söylemek istedi:

— «Az önce uyandı,» dedi. «İyi görünüyor, isterse dışarı çıkabilir...»

Serge daima açıklığı sevdiğinden işin derinine inmek gereğini duydu:

— «Kurtuldu mu yâni?» Diye sordu.

— «Bunu söylemek o kadar basit değil çocuklar... Gerçek durumunu öğrenebilmemiz için aradan iki hattâ üç haftanın geçmesi gerekiyor...»

Serge bu cevaptan fazla bir şey anlayamamıştı:

— «Niçin...» Dedi. «Neden böyle oldu?»

— «Babam sekizyüz yıllık aşamanın o kadar kolay olamayacağını söylüyor... Bütün sorun bu işte!»

Marc şüpheciydi, başını salladı:

— «Babam bununla ne demek istiyor, anlamıyorum...» Dedi.

Raoul kardeşinin omuzlarından tutarak:

— «Bak...» Dedi. «Gerçekten anlamıyorsun... Babam onu karantinaya aldı.»

— «Neden?»

— «Sessizliğe ve huzura ihtiyacı olduğunu düşünüyor... Castanet'yle olan şeyin tekrarlanmaması gerektiğine inanıyor... Her üçünüz için durum aynı... Odaya sadece ben girebilirim...»

Xolotl her zamanki gibi buna aldırmamıştı ama diğerleri bayağı üzülmüşlerdi. Marc:

— «Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum...» Diye mırıldandı.

Serge ise büsbütün içine kapanmıştı. Doğrusu bunun kendisine yöneltilmiş bir haksızlık olduğuna inanıyordu:

— «Castanet'yi anlıyorum ama...» Dedi. «Benim durumum daha başka... Beni bütünüyle kabul ettiğini hepiniz biliyorsunuz... Buna üzüldüm...»

Raoul çenesini kaşıdı. Babasının kendisine yüklediği bu görevden sıkıldığı belliydi. Bilhassa Serge'e durumu anlatmak gerçekten zordu.

— «Bir dakika,» dedi. «Yanlış bir şey düşünme sakın.. Babam bilhassa senin her an için kan vermeye hazır durumda olmanı istedi... Sana tekrar ihtiyaç duyabiliriz..»

Serge yatışmıştı.

— «Öyleyse durum değişir...» Dedi. «O vakit ben de uzak dururum...»

Marc:

— «Ya ben? Diye sordu. «Benim özelliğim ne?»

— «Sen çok hareket ettiğin için giremiyorsun... Onun ise sâkin bir ortama ihtiyacı var...»

— «Hay Allah!»

— «Bakın çocuklar... Sadece ben; o da günde yarım saat yanına girip durumu anlatmaya çalışacağım... Sizin

anlayacağınız geçmişten bugüne geçen zamanı belirlemek bana düşüyor...»

*

Thibaut'un odasından çıkan Raoul'u gören Serge, arkadaşının yanına koştu:

— «Ne oldu?» Diye sordu. «Nasıl geçti?»

Raoul umutsuz görünüyordu:

— «Pek o kadar parlak değil...» Diye cevap verdi.

— «Niçin?»

— «Önce çok huysuz olduğu için... Sonra dilini anlamak çok zor...»

Serge, arkadaşını teselli etti:

— «Düzelecek...» Dedi. «Dilimizin sekizyüz yılda değişmesi çok tabiî... Az zaman sonra alışırsın...»

— «Evet ama işin zor tarafı, bu kadar uzun bir süre orada kaldığına inanmıyor...»

— «İnanmıyor mu?»

— «İnanmıyor... Nedenini de bilmiyorum...»

*

Onu izleyen gün, Raoul bir ara babasını koridorda yakaladı. Sormak istediği bir-iki şey vardı:

— «Neticede durum nasıl gidiyor?» Dedi.

— «Fena değil... Şimdilik...»

Doktor Forestier kolundaki saate kaçamak bir göz attı. Raoul babasının başka işleri de olduğunu biliyordu ama yine onu tutmaktan kendini alamadı:

— «Bununla ne demek istiyorsunuz?» Dedi.

— «Daha henüz herşeyin kazanılmamış olduğunu söylüyorum...»

— «Yâni daha tehlike var mı?»

Doktor cevap vermeden önce tereddüt etti. Sonra oğluna bakarak, gerçeği söylemenin daha doğru olacağını anladı:

— «Asıl güçlük henüz başlıyor...» Dedi. «Gerçek şu ki bu konuda konuşmak için biraz daha beklememiz gerekir...»

— «Ya?!.»

Raoul daha fazla ısrar etmedi.

*

Raoul, Thibaut'un odasında bulunuyordu. Dük'le aralarındaki konuşma önceki günki gibi anlamsız ve kötü geçmekteydi... Delikanlı ona yardımcı olmaya niyetli değil gibiydi. Raoul:

— «Seninle dost olduğumuzu anlatmaya çalışıyorum..» Dedi.

Thibaut birkaç saniye sessizce Raoul'a baktı. Sonra:

— «Burada böyle hareketsiz kalamam...» Dedi... «Gitmem gerek!..»

— «Sen şimdi hastasın... İyileştiğin vakit gidebilirsin...»

Thibaut hiçbir harekette bulunmadı. Raoul, onun, söylediklerini anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Gerçekte çoğu zaman böyle oluyor ve delikanlı genellikle söylenenlere cevap vermiyordu. Hattâ bunları duyup duymadığı bile belli olmuyordu. Raoul çok yavaş konuşuyor, mümkün olduğu kadar meramını basit cümlelerle anlatmaya çalışıyordu. Söylediklerini bir kez daha tekrar etti:

— «Hastasın sen... Önce iyileşmen gerek!»

Thibaut pijamasının düğmeleriyle oynamaktaydı. Çağında bilinmeyen düğmeler, başlangıçtanberi dikkatini çekmişti. Nihayet gözlerini kaldırarak Raoul'a baktı:

— «Hastalığım ne?» Diye sordu.

Raoul bir an için buna ne cevap vereceğini bilemedi. Babası bu konuda neler söylemesi lâzım geldiğini anlatmamıştı. Kısa bir süre düşündükten sonra, cevap verdi:

— «Baş dönmesi gibi şeylerin var... Ama bir haftaya kadar iyileşeceksin...»

— «Daha önceleri kendimde büyük bir güç hissederdim ama şimdi yaşlı bir ihtiyar gibiyim...»

Raoul onun hasta olmadığını biliyordu. Doktor en azın-

dan on gün yatakta yatması gerektiğini, uyumasının şart olduğunu ve onun için devamlı yatıştırıcı ilâçlar verildiğini söylemişti.

Thibaut bir süre sonra yine aynı şeyi sordu:

— «Ama neden bu kadar güçsüzüm? Bir ihtiyar gibiyim!..»

Ancak soru soruşundaki ilgisiz ton Raoul'u şaşırttı. Birkaç cümleyle bunları anlatmaya çalıştıysa da onun bunları hiç dinlemediğini farketti.

Raoul, bir süre sonra konuşması mı gerektiğini yoksa susarsa daha mı iyi yapacağını bilemez oldu. Tam kalkmak üzereyken Thibaut'un sesi yine duyuldu:

— «Orada ne kadar uyumuşum? Evet? Bir ya da iki gün... Gerçekten anlamıyorum.»

— «Çok daha uzun bir süre... Çok uzun...»

Thibaut'un yüzü belirli bir şekilde gerildi... Raoul verdiği cevabın onda olumsuz etki yaptığını anlamıştı. Onun durumunu ne zaman kabul edebileceği gerçekten büyük bir problemdi... Ayağa kalktı.

— «Artık gitmem gerekli...» Dedi.

*

Doktor Forestier'nin kapısı birkaç kez vuruldu. Orta yaşlı adam:

— «Giriniz!» Diye bağırdı.

Gelen hemşireydi. Doktor, merakla sordu:

— «İşler yolunda gitmiyor mu Mareuil?»

— «Hayır doktor... Dün akşam ateşi düşüktü ama bu sabah epeyce yükseldi...»

— «Bunu bekliyordum... Onu muayene edeceğim ama ne olduğunu tahmin ediyorum...»

Hemşire cevap vermedi. Doktorun çok konuşkan olmadığını biliyordu. Ama Doktor Forestier devam etti:

— «Bunlar çağımızın mikropları...» Hemşire başını salladı:

— «Anlamıyorum...» Dedi. «Orta çağda yaşayanların bizden çok daha güçlü olduklarını sanırdım...»

— «Prensip olarak haklısınız ama unutmayınız ki onlar kendi çağlarının mikroplarına alıştılar, bizimkilere değil...»

— «Ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

— «Tabii antibiyotik vereceğiz... Bunların yeterli olacaklarını sanırım...»

*

Bir akşam Doktor, iki oğluyla arkadaşlarını yanına alarak genel bir görüşme yaptı. Serge, yeni bir şeyler öğrenmek istediği halde, doktorun da kendilerinden fazla bir şey bilmediğini anladı. Uzun süren tartışmalardan sonra Raoul umutsuzluğunu saklayamadı:

— «Kafasında nelerin geçtiğini bilemem ama,» dedi. «Ona defalarca aradan geçen zamanı anlatmaya çalıştım fakat inandıramadım... Asıl üzücü olan bu.»

Buna Serge:

— «Yadırgadı tabiî...» Diye cevap verdi. «Fakat hiç bir soru sormaması ve durumu hakkında tam bir açıklama istememesi gerçekten acayip...»

Doktor Forestier eliyle bir işaret yaptı:

— «Bence,» dedi. «O etrafında bulunan herşeyi garip buluyor ve kendi kendine bir açıklama yapıyor şüphesiz.

Ancak bunu yaparken çağının inanç ve düşüncelerine göre hareket ediyor... Bir yaralının en fazla iki ya da üç gün o delikte kalabileceğini biliyor ve sonra tekrar kendine geldiğine emin. Öyleyse bütün bu etrafındakilerin anlamı ne? Kendisini burada bulanlar, onun baygın olduğu süre içerisinde bildiği yerlerden çok uzak ülkelere götürmüş olabilirler... Böylece onun için, yabancılık sadece uzaklıkla ölçülen bir zaman sorunu oluyor fakat, hiçbir vakit bir çağ meselesi olmuyor...»

Serge buna itiraz etti:

— «Ama nerede olduğunu da hiç sormadı... Merak etmiyor mu yâni?»

— «Sormadı çünkü ona gerçeğin söylenmeyeceğini anlamıştı. Ve size şunu söyleyeyim ki bu delikanlı, hâlâ 1199 yıllarında olduğunu ve aradığı takdirde kendi dünyasını bulabileceğini düşünmektedir...»

Bu söz üzerine Marc, aklına âniden gelen bir fikirle sarsıldı. Sonra heyecanla:

— «Yâni bir fırsat yakaladığı takdirde buradan kaçabilir mi demek istiyorsunuz?» Diye sordu.

— «Evet! Öyle olacak.» Diye doktor cevap verdi.

*

Birkaç gün sonra doktor Forestier, Thibaut'un odasın-

dan düşünceli düşünceli çıktı. Kendisiyle görüşmek isteyen Raoul, onu bu durumda görünce endişelendi:

— «Nasıl gidiyor? Yoksa iyi değil mi?» Diye sordu.

Doktor, başını salladı:

— «Senden bir şey saklamamak gerekli...» Dedi. «Ne yazık ki durum iyi değil... Ateşi verdiğimiz bütün antibiyotiklere rağmen düşmüyor... Doğrusu ümidim çok az!»

Raoul bir şey söyleyemeden, öyle durdu. Günlerdir artan ateşi izlemekteydiler ama bugün babasının sözleri yüreğine bir bıçak gibi saplanmıştı:

— «Devamlı antibiyotik vermemiz de artık imkânsız... Başka bir yol denememiz gerekiyor...»

Raoul, *"bu başka şey"*in ne olabileceğini kestirebiliyordu...

— «Kan değişimi mi?» Diye sordu.

— «Evet! Serge'e hazır olmasını söyle lütfen.»

— «Ya bu değişim de bir işe yaramazsa?..»

— «Bu, onun son şansı... Eğer bunu başaramazsak bu sefer tam anlamıyla ölecektir!..»

Raoul hiçbir şey söyleyemedi. Doktor Forestier saatine baktı. Sonra:

— «O kadar endişelenme...» Dedi. «Elimizden geleni yapmaya çalışacağız. Yalnız bu akşam yemekten sonra Be-

lediye Reisi gelecek... Başka bir gün gelmesini isterdim ama fırsat vermedi...»

*

Akşam, dokuza doğru beyaz saçlı bir adam; şehrin Belediye Reisi, Thibaut'un odasından çıktı. Ardından doktor Forestier geliyordu.

Doktor, misafirini kendi bürosuna götürdü ve ona yer gösterdi. Kendisi de oturduktan sonra, bir süre konuşmadılar. Nihayet doktor esas konuya girdi.

— «Size, onu uyurken değil de, daha canlı göstermek isterdim...» Dedi.

Belediye Reisi ise aynı fikirde değildi:

— «Onu uyutmanız çok daha iyi...» Dedi. «Bu delikanlıyı bu şekilde görebilmem bile olağanüstü bir olay! Arslan Yürekli Richard'ı kendi gözleriyle görüp, onu öldüren oku kimin attığını bilen biriyle karşılaşmak gerçekten çok ilginç!»

Doktor, bir süre bekledikten sonra, ağır bir sesle sordu:

— «Ona yardım edecek misiniz?»

Belediye Reisi bir an bile tereddüt etmedi.

— «Tabii...» Diye cevap verdi. «Yapabileceğim ne varsa...»

— «Onun hesabına size teşekkür ederim...»

— «Eğer sizi iyi anladıysam bu delikanlı, kendisini hâlâ ortaçağda biliyor, öyle mi? Yâni ergeç sizi bırakıp, kendi dünyasını aramaya çıkacaktır...»

— «Evet. Tastamam öyle.»

Doktor, ayağa kalkarak, dolaptan bir şişe konyakla, iki kadeh çıkardı. Bunları doldurarak birini Reise verdi.

— «Teşekkür ederim dostum... Sizi bıraktığını düşünelim... Sonra ne olacak? Birdenbire kendisini yirminci yüzyılda buluverecek... Tam anlamıyle bir şok yâni!»

Doktor hemen cevap vermedi. Gerçekte bu durumun kendisini hayli endişelendirdiği belliydi. Sonunda:

— «Biliyorum...» Dedi.

— «Bu durumun onu, deliliğe de götürebileceğini biliyor musunuz?»

— «Hayır! O yönden korkum yok Bu delikanlı gerçekten çok güçlü bir yapıya sâhip. Yalnız... Yalnız onun yardıma ihtiyacı olduğuna inanıyorum... Sâkin bir dünya ve onu anlayabilecek kişiler... Ve ben bu yardımın da kendi yaşıtları tarafından yapılabileceğine eminim.»

— «İki çocuğunuzu mu düşünüyorsunuz?»

— «Evet! Bir de onların arkadaşları Serge ile Xolotl'u! Thibaut'u da bulan zaten onlar. Onlara güvenim var. Yalnız bütün bu işlerin en önemlisi, bu olayın sessizce geçiştirilmesi... Halkın bunu öğrenmemesi gerek, yoksa bütün yaptıklarımız boşa gider... Düşünün böyle bir toplulukta yaşamak son derece zor olur...»

Belediye Reisi de aynı kanıdaydı.

— «Peki, ne yapmak fikrindesiniz...» Diye sordu.

— «Bunun tek çıkar yolu sayın Reisim; bu delikanlı mademki bizim çağımızda yaşamaya zorunlu, öyleyse ona gerekli belgeleri vermek ve içimizden birisiymiş gibi davranmak şarttır... Ve bu belgeleri ona ancak siz sağlayabilirsiniz...»

— «Merak etmeyiniz doktor, elimden geleni yapacağım. Şimdi siz onun için bir hüviyet cüzdanı istiyorsunuz, değil mi?»

— «Evet!»

— «Öyleyse bana detayları verin... Gerisini de bana bırakın... Adı, soyadı...»

— «Thibaut de Chalus!»

— «Doğum yeri?»

— «Chalus! Tarihi ise 23 Nisan 1183 civarında...»

Belediye Reisi başını kaldırarak doktora baktı. Sonra gülümsedi:

— «Peki!..» Dedi. «Ben ona bir doğum tarihi uydururum... Onaltı yaşında olacak şekilde bir şeyler yaparız... Fotoğrafı var mı?»

Doktor Forestier, Reise bir fotoğraf uzattı. Belediye başkanı bunu alarak bir süre baktı. Sonra konyağının son damlasını içerek ayağa kalktı:

— «Bunu size yarın yollarım...» Dedi. «Tehlikeli bir oyun oynadığınızın farkında mısınız?»

Doktor, çoktandır bu soruyu beklemekteydi:

— «Ben,» dedi. «Bu çocuğa güveniyorum. Güçlü ve sağlam bir karakteri var...»

— «Üstelik inatçı da...»

— «Hayır ama kendi kendine gerekli açıklamaları yapabilmesi için buradan bir süre uzaklaşması gerekiyor. Ben de bu hususta kendisine yardımcı olmak istiyorum... Zaten bunun için de gereken tedbirleri şimdiden almış bulunuyorum... Ancak bu şekilde çağını değiştirmiş olduğunu anlayabilecek...»

— «Gerekli tedbirler derken, bütün detayları da düşündünüz mü doktor?»

Doktor Forestier gülümsedi:

— «Merak etmeyin...» Dedi. «Akla gelebilecek herşeyi düşündüm...»

Dokuzuncu Bölüm

KAN VERİLİYOR

Ertesi sabah Serge çok erken kalkarak, diğerlerini uyandırmadan aşağıya indi. Bir süre oturma odasında doktorun gelmesini bekledi. Sonra da onu görünce yanına koştu:

— «Bugün mü kan vereceğim?.. Bu iş bugün mü olacak?» Diye telâşla sordu.

— «Evet Serge. Eğer geceden bu yana bir mucize olmadıysa bugün yapılması şart. Haydi gel bakalım...»

Koridorda hemşire Mareuil'e rastladılar. Onun hareketlerine bakarak, mucizenin gerçekleşmediğini anlamak mümkündü. Doktor sadece:

— «Ateşi kaç?» Demekle yetindi.

— «Hep otuzdokuz doktor. Gerekli âletleri hazırlayayım mı?»

— «Evet, hemşire!»

Serge sordu:

— «Hemen mi?»

Doktor kararlıydı.

— «Hemen!» Dedi. «Birkaç dakikaya kadar...»

Thibaut'un odasına girdiler. Serge ayakta, ne yapacağını bilmez gibi duruyor, bir taraftan da hastayı gözlüyordu. Thibaut'un hâline bakılırsa, durumu gerçekten kötüydü.

Odaya elektrikli bir masayla, kan verilmesi için gerekli âletleri getirdiler. Yatağın yanına bunları koyduktan sonra, onların yanına daha uzun bir masa koydular. Doktor, Serge'e işaret ederek, yatmasını söyledi.

Serge masaya uzandıktan sonra biri kollarını sıvadı. Doktor hemen yanına yaklaşarak, kolunun çevresini saran lastik bir boru yerleştirdi.

Sonra da iğneyi damarına sokarak Serge'den kan alma-

ya başladı. Çocuk çok geçmeden borulardan geçen kanı görmeye başladı. Kan camdan bir tüpün içine dolmaya başlamıştı. Elektrikli bir motor devamlı olarak kontrolu sağlamaktaydı.

Doktor, tüpte yeterli kanın toplandığını anlayınca aynı işlemi Thibaut'a da uyguladı. Delikanlı önce kolunu geriye çektiyse de sonradan yapacak başka bir şey olmadığını anladığından kendini serbest bıraktı. Şimdi kan devamlı olarak borulardan geçiyor, motor çalışıyor ve kan Thibaut'un koluna akıtılıyordu.

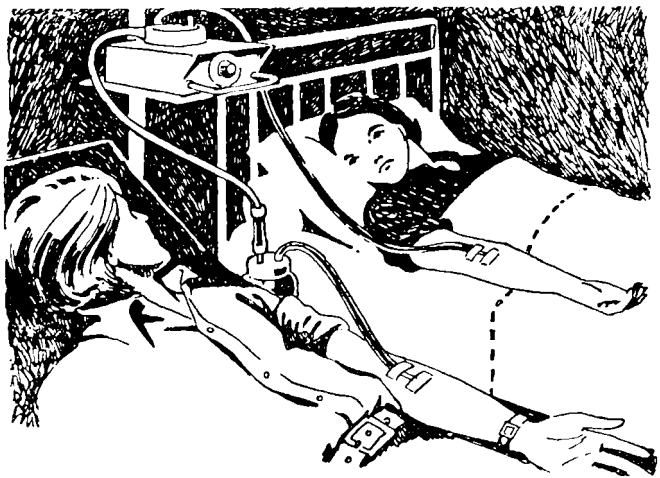
Serge ilk kan değişimiyle şimdikinin aynı olmadığını anladı. Az sonra, Thibaut'un gözlerinde değişik bir parıltı belirlenmiş ve çocuk çevresiyle ilgilenmeye başlamıştı. Şimdi gözleri doktorun hareketlerini izliyor, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Serge, doktorun neden kendisini daha yüksek bir masaya yatırdığını ve neden bu kan değişiminin ilkinden daha başka türlü olduğunu anlamaya başlamıştı. Bu, Thibaut'un az da olsa sorunu anlamaya çalışmasına yardımcı olmak için uygulanan bir sistemdi. Hiç olmazsa kendisine yardımcı olunduğunu anlayacak ve şüpheci olmaktan belki de vazgeçecekti...

Sonunda Serge, onun konuşmak istediğini farketti. Delikanlı ona dönerek:

— «Kimsin sen?» Diye sordu.

İlk defa olarak Serge onun sesini işitiyordu. Bu, keskin,

güçlü ve ağır bir sesti. Emretmeye alışkın insanların tonunda, yukardan çıkan bir havaya sâhipti.

— «Adım: Serge Daspremont (Dasprömon)dur.»

Thibaut bunu tekrarladı:

— «Serge?»

Serge ilk adın onun için ne kadar yabancı olduğunu anlamıştı. Yavaş bir sesle tekrarladı:

— «Evet, Serge! Basit işte...»

Thibaut tekrar sordu:

— «Asperomont nerede bulunuyor?»

Serge, onun kendisini soylu biri sandığını ve dildeki yenilikten haberi olmadığından bahsettiği yerin kendisine ait bir bölge olduğunu düşündüğünü anladı.

— «Taşrada bir yerde...» Dedi.

Gerçekten de bu isimde bir yerin, nerede olabileceğini atlastan öğrenmişti.

— «Gap civarında bir bölgede...» Diye ilâve etti.

Thibaut bir süre sustuktan sonra, ağır ağır mırıldandı:

— «Büyük denizin yanında bulunan bölge değil mi?» Dedi. «Vâdedilmiş toprağa giden kanalda?..»

— «Evet! Marsilya'ya kırk kilometre uzaklıkta...»

Serge bu konuşmanın devam edeceğini düşünmüştü fakat bu kadarcık bir konuşmanın bile onu ne kadar yorduğu belli oluyordu. Bir süre sonra Thibaut tekrar gözlerini açtı:

— «Neden kanını bana veriyorsun?» Diye sordu.

Serge çevresine bakındı. Buna ne cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu. Ancak doktorun çok meşgul olduğunu görünce, çâresiz gerekeni söyledi:

— «Seni iyileştirmek için...»

— «Anlıyorum ama neden sen de, diğerleri değil?»

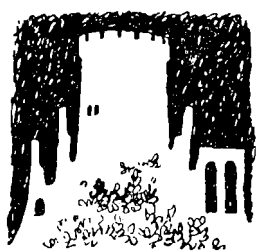
— «Başkası veremez de ondan!»

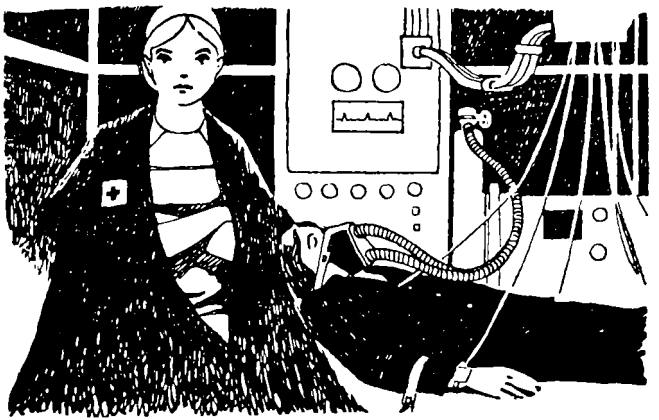
Thibaut bu sorunla yetinmişe benziyordu. Dudaklarındaki yarı gülümseme durumu az da olsa anlamış olduğunu

göstermekteydi. Az sonra iki genç de gözlerini kapamış, kendilerinden geçmişti. Serge büyük bir susuzluk duyuyor, dudakları âdeta kuruyordu...

Aradan bir süre geçti... Serge bir ara kolundan iğnelerin çıkarıldığını hissetti. Gözlerini açarak, çevresine bakındı. Kan değişimi durmuştu. Thibaut'ta hiçbir hareket görülmüyordu. Yüzü kıpkırmızı, derin derin uyumaktaydı. Serge durumun nasıl olduğunu sordu. Doktor:

— «Her kan değişiminden sonra böyle bir şokun olabileceğini bilmiyor muydun?» Dedi. «Yalnız itiraf edeyim ki bu seferki çok büyük oldu. Bunun için kendisini şimdilik özel bir odaya koyacağız. Yirmidört saat kontrol altında bulunacak...»

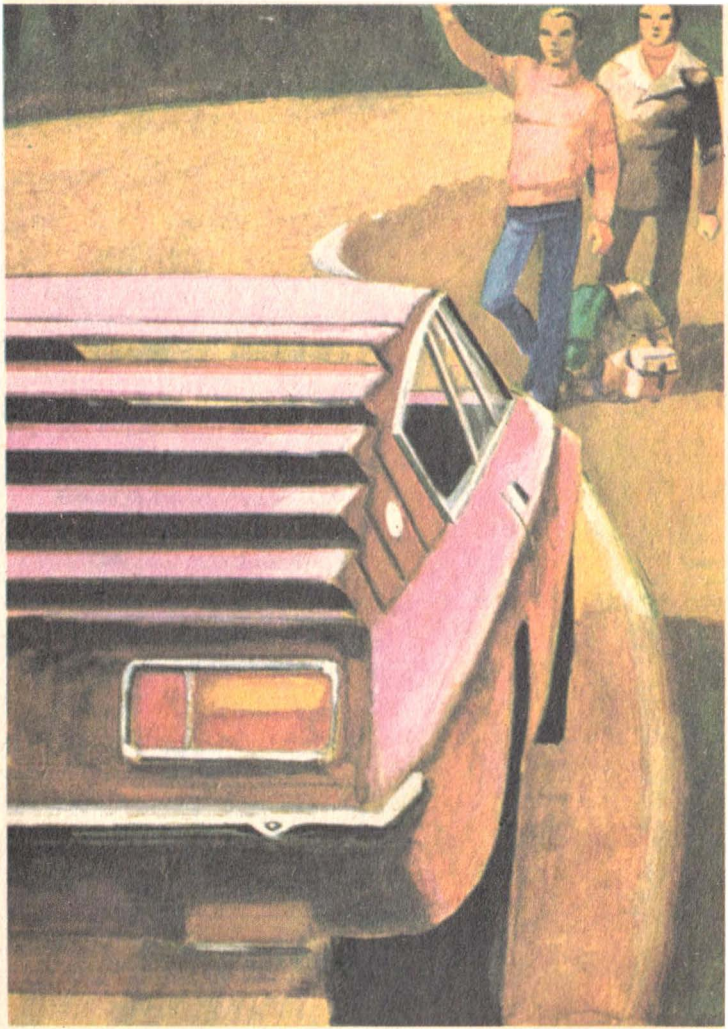

Onuncu Bölüm

FİRAR

Serge geceyarısına doğru uyandı. Thibaut'un nasıl olduğunu merak ediyor, tehlikeli durumu atlatıp atlatmadığını anlamak istiyordu. Fosforlu saatine bakınca üçü on geçmekte olduğunu gördü. Xolotl uyumakta, gecenin sessizliği tüm çevreyi hâkimiyeti altına almış, derin bir soluk gibi rüzgârın ardında âdeta kol gezinmekteydi... Kliniğin ağır yapısı bu karanlığın gücünü kabul etmişçe-

Son model bir otomobil önlerinde durdu.

sine kaybolup gitmişti sanki, zemin katta bulunan özel odadan inatçı bir ışık bütün yöreye hüzmeler dağıtmaktaydı. Anlaşılan bütün gece Thibaut'un başında birisi nöbet beklemekteydi. Bir anlık tereddütten sonra aşağıya inmeyi ve özel odaya girmeyi kararlaştırdı.

Üstüne bir sabahlık geçirerek dışarı çıktı. Bütün kapılar açık olduğundan rahatça kliniğe geçebildi. Odaya girdiğinde, orta yerde büyük bir masanın durmakta olduğunu gördü. Her türlü yardımcı âletin bulunduğu bu büyük kütlenin arkasında hemşire Mareuil oturmaktaydı... Serge'i pijamalı görmekten ve buraya sessizce gelmesinden pek şaşırmışa benzemiyordu... Anlaşılan çocuğun endişesini kavramak o kadar zor olmasa gerekti...

Serge ona nâzikçe bir selâm verdi... İzinsiz odaya girmekten ötürü biraz sıkılmıştı. Sonra Thibaut'un yattığı yere yaklaştı. Ayaklarının ucuna basarak çevresinde bir-iki kez dolandı. Rahatsız bir uykunun derinliğinde olan çocuğun hemen hemen her tarafına çeşitli kordonlar bağlanmış, ağzına da bir oksijen maskesi takılmıştı.

Serge nihayet usulca hemşirenin yanına geldi. Yavaş bir sesle sordu:

— «Nasıl gidiyor Madam Mareuil? İyileşecek mi dersiniz?»

Hemşire birtakım âletleri göstererek, cevap verdi:

— «Şu gördüğün ateş ölçen, şu iç baskıları, şu da oksijen durumunu anlatıyor. Bu da kalb atışlarını göstermekte...»

Âletin üzerinde, küçük bir yeşil leke kalp düzeninin sürekliliğini belirlemekteydi. Bir ara son derece düzensiz ve âdeta yıldırım çarpmış gibi hareket ederek hızlandı... Serge yerinden fırlayarak, hemşireye baktı:

Mareuil durumu açıkladı:

— «Bu kan değişiminin meydana getirdiği şokun neticesidir... Ateşi geceden bu yana hep 41,6'da kaldı. Tehlikeli bir durum tabii...»

— «Yâni?..»

Hemşire çocuğun ne demek istediğini anlamıştı. Anlamsız bir işaret yaparak:

— «Daha belli değil...» Dedi.

— «Ne kadar zamandan beri buradasınız?»

— «Saat ikiden beri... Daha önce doktor nöbetteydi...»

— «Geceleri bu şekilde sık sık nöbet tutar mısınız?»

— «Arada sırada...»

Serge tekrar Thibaut'un başucuna geldi. Delikanlı, uykusunda sayıklıyor; devamlı hareket halinde bulunuyordu. Hemşire Mareuil:

— «Ateşten dolayı sayıklıyor...» Dedi. «40 dereceyi geçince hastalar genellikle sayıklarlar...»

Aynı anda Thibaut gözlerini açtı... Serge büyük bir endişeyle ona baktı. Belki de son bir kez bu gözleri görmekteydi. Birkaç saat içinde herşey tümüyle bitebilirdi... Hayır, imkânsız bir şeydi bu... Serge:

— «İyileşeceksin...» Diye mırıldandı.

Thibaut tekrar gözlerini kapadı. Serge, Mareuil'e dönerek, hafif bir sesle:

— «Burada kalabilir miyim hemşire?» Diye sordu.

— «Tabii. Kalabilirsin.»

Serge varlığının şu anda hiçbir işe yaramayacağını biliyordu ama artık tekrar uyuması imkânsızdı. Altına bir iskemle çekerek, oturdu. Âletleri gözlemeye başladı.

Daha sonra çevresine bakındığında, gün ışığının camlara vurmuş olduğunu gördü. Hemşire:

— «Ateş 41,4'e düştü...» Dedi. «Hâlâ ümit var demektir!»

*

Öğleye doğru Thibaut'un ateşi 38'e indi. Doktor Forestier bu yeni durum üzerine hastasını odasına taşıttı:

— «Artık kurtuldu sayılır...» Dedi. «Ancak şimdi gerçekten çok uzaklardan gelir gibi!..»

Raoul diğerleriyle birlikte sevincini saklayamadı:

— «İyi,» diye haykırdı. «Ayağa da kalkabilir mi?»

— «Bir dakika çocuğum! O kadar aceleci olmayın. Ona birkaç gün daha yatıştırıcı ilâç vermek niyetindeyim.»

— «Eskisi gibi mi?»

— «Evet ama bu kez iğne değil, hap kullanacağım...»

— «Bu neyi değiştirir?»

— «Çok şeyi çocuğum... Neyse, siz de yakında ne düşündüğümü anlarsınız...»

*

Bu konuşmayı izleyen günlerde, Thibaut'un ateşi tamamiyle düşmüş; delikanlı gittikçe güçlenerek, eski kişiliğini yeniden kazanmıştı. Raoul her zamanki ziyaretlerine tekrar başlamış, sonnra da arkadaşlarına Thibaut'la neler konuştuğunu ayrıntılarıyla anlatmıştı:

— «Çok daha iyi... Gün geçtikçe asıl benliğini kazanıyor...»

Bunu diğerleri de farkediyordu. Thibaut odasında geziniyor, kendisine verilen giysileri merakla izliyor, az konuşuyor fakat dikkatle çevresini inceliyordu.

Bir akşam, Serge sordu:

— «Peki ama şimdi, kendisine sekizyüz yıl uyuduğunu söylediğinde sana inanıyor mu?»

Raoul başını salladı:

— «Hayır,» dedi. «Eskisi gibi, konu açıldığında, beni dinlemiyor bile...»

Serge bu durumu pek anlamıyordu doğrusu, ısrar etti:

— «Onu şaşırtan mutlaka değişik şeyler oluyordur...» Dedi. «Örnek olarak elektriği ele alabiliriz. Bu konuda sana bir şey sormadı mı?»

Raoul gülümseyerek, omuzlarını silkti:

— «Eh!..» Dedi. «Pek şaşırdı diyemem. Elektrik düğmesini pek çabuk keşfetti. Birkaç kez kendisi bile elektriği yakıp söndürdü...»

— «Nasıl işlediğini sormadı mı?»

— «Aksine.. Tamamiyle ilgisiz kaldı.»

— «Çok tuhaf!» Diye Serge söylendi.

Serge'e göre bu durum gerçekten anlamsızdı. Çünkü kendisi ne zaman yeni bir şey görse, merak eder, ne şekilde işlediğini, nasıl yapıldığını araştırırdı.

— «Peki, ya otomobiller için ne söylüyor? Penceresinden onları görmemesi imkânsız...»

— «Görüyor tabiî ama size söyledim ya, bunlara hepten boş veriyor... Öyle işte...»

— «İyi! Diyelim ki gerçekten boş veriyor... Bâri bunun nedenini bilebiliyor musun?»

Raoul esrarlı bir havaya büründü:

— «Yanılmıyorsam,» diye söze başladı. «Yaşadığı çağda vâdedilmiş topraklar hakkında çok şey duydu, dinledi.. Kendisine büyülü bir yaşantının hâyalini çizmişlerdi zaten... Mutlaka şimdi o, böyle bir yerde olduğunu düşünmekte ve şu anda yaşadığı hayatın gerçekte kendi çağında geçmekte olduğunu ve bir gün ararsa yeniden kendi ülke-

sine dönebileceğini sanmaktadır... Dolayısıyle bütün gördüklerini bir düş perdesi altından seyrediyor ve zamanını bekliyor...»

Serge saçlarını karıştırdı:

— «Hımmm,» dedi. «Öyleyse siz nelerden söz ediyorsunuz kuzum?»

— «Ona nasıl yaşadığımızı, ne şekilde konuştuğumuzu anlatıyorum. Ve inanın, bunlarla gerçekten ilgileniyor...»

— «Anlaşılan çok kısa zamanda törelerimize alışacak...»

— «Düşündüğümüzden de az bir sürede olacak bu... İnanın bana...»

Marc araya girdi:

— «Sorun çok basit...» Dedi. «Anlaşılan kaçmak istiyor...»

Raoul kardeşini tasdik etti.

— «Evet! Bütün arzusu bu. Kendisini aramızda güvencesiz duyuyor. Zaten ilk günkü kadar geçimsiz ve huysuz..»

Serge de bu gerçeği farketmişti. Ne zaman Thibaut'un yanına gitse, onun son derece tedirgin olduğunu görmüştü. Klinik bahçesine dikkatle baktığını yoldan gelip geçenleri gözlediğini, kendini her an için gelebilecek bir tehlikenin varlığı içinde hissettiğini anlamıştı.

— «Muhakkak ki cesur biri...» Diye söze başlayan

Serge önemli bir konuya dokundu: «Ayağa kalktığı zaman onunla pek eğlenebileceğimizi sanmam...»

*

Ertesi sabah Serge her zamankinden geç uyandı. Xolotl ise kalkmış, yatağını düzeltmekle meşguldü. Serge gözlerini araladı, esneyerek arkadaşına baktı.

— «Günaydın Xolotl.» Dedi. «İyi misin?»

Arkadaşı:

— «İyiyim...» Diye cevap verdi. «İyiyim ama...»

Daha fazla ekleyemedi... Bahçeden gelen bazı gürültüler devam etmesine imkân vermemişti. Serge anormal bir şeylerin olduğunu anlamıştı. Telâşla arkadaşına baktı:

— «Ne oluyor acaba?» Diye sordu.

Pencereye koşuştular. Dışarda, tam karşılarında Raoul'la Marc, Thibaut'un penceresinin altında, dikkatle etrafı araştırıyor, bağırıp çağırıyorlardı.

Serge hemen giyinmeye başladı:

— «Bu,» dedi. «Thibaut'un penceresi...»

— «Evet?!.»

Raoul onları görünce, uzaktan haykırdı:

— «Kaçmış!..»

Serge pencereye yaklaşarak sordu:

— «Nasıl yapmış bunu?»

— «Pencereden atlamış... O kadar zor bir iş değildi...»

— «Tam onun işi... Tarzanvarî bir sıçrayış...»

— «Ne zaman kaçmış?»

— «Bilinmiyor... Mareuil hemşire saat sekize doğru odasına girdiğinde onu bulamamış... Daha doğrusu o saatte onu uyurken görmüş ama daha sonra tekrar geldiğinde sırra kadem bastığını görmüş...»

— «Akşam sekiz mi?»

— «Evet! Anlaşılan sabaha karşı kaçmış...»

Xolotl diz çökerek, çimleri kontrol etti:

— «Sanırsam saat dört civarında kaçmış...» Dedi. «Ezdiği yerlerde su yok...»

Serge, yeniden Raoul'a döndü:

— «Baban biliyor mu?» Diye sordu.

— «Tabiî. Mareuil hemşire hemen haber vermiş...»

— «Peki ne dedi?»

— «Bu konuyu kahvaltıda rahat rahat konuşabileceğimizi söyledi...»

Raoul saatine baktı.

— «Üstelik kahvaltı zamanı da gelmiş. Haydi gidelim de ne olacağını öğrenelim bâri...»

Gerçekten de ilk defa doktor, kendisine yöneltilen bütün soruları cevapladı. Raoul, babasına dönerek:

— «Anlaşılan kaçması sizi pek şaşırtmamış...» Dedi.

— «Hayır, oğlum!..» Diye doktor cevap verdi. «Hattâ diyebilirim ki, onun kaçışını bir anlamda ben hazırladım...»

Çocukların dördü de şaşırmıştı. Birbirlerine baktılar. Aradan birkaç sâniye geçtikten sonra kendisini ilk toplayan Marc oldu:

— «Bununla ne demek istediniz?» Diye sordu.

— «Kapıların kilitlenmemesini emretmiştim. Pencereden atlaması bile gereksizdi... Sonra ona verdiğim yatıştırıcı ilâçları da değiştirmiştim...»

Raoul, babasının neden iğne vermediğini şimdi anlıyordu. Serge ise durumu daha iyi kavramak niyetindeydi:

— «Peki ama neden?» Diye sordu.

Doktor Forestier gülümseyerek çocuklara baktı. İçlerin-

den biri belki buna cevap verir diye düşünüyordu fakat sonra:

— «En iyisi kendim anlatayım,» diye, konuyu baştan aldı:

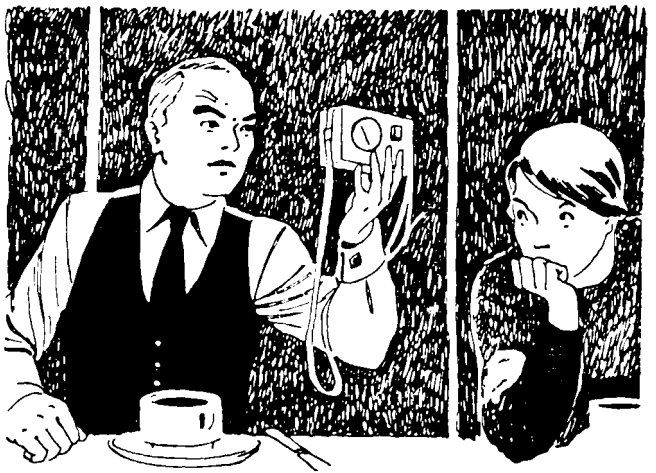
— «Bakın...» Dedi. «Eğer onu güçsüz, korkak biri yapmak isteseydim, iğnelere devam eder, onu sersemletirdim. Oysa kişiliğinin gereği olan iradeyi onun elinden almayı düşünmedim bile. Tam bir erkek olmasını ve çağımızın gereği bütün koşulları karşıdan almasını istedim. Nitekim en son verdiğim hapları içmedi bile... Ya bir köşeye attı, ya da yutar gibi yaparak, daha sonra bahçeye tükürdü.»

Doktor sustuktan sonra sessizlik bir süre aralarında gezindi. Sonunda Raoul, babasına şimdiki durumun ne olacağını sormak cesaretini buldu:

Doktor rahat rahat kahvaltısını etmekle meşguldü. Oğluna gülümseyerek baktı. Serge ise başka düşüncedeydi.

— «Karşılaşacağı tehlikeleri de düşündünüz mü?» Dedi.

— «Evet, düşündüm...» Diye doktor cevap verdi. «Onun tehlikede olduğunu biliyorum ama aynı zamanda bu tehlikelere göğüs gerebilecek cesareti olduğuna da şüphem yok.. Ayrıca bazı ön tedbirler de aldım. Yanında düzenlenmiş kâğıtları, Belediye Reisinden almış olduğumuz hüviyet cüzdanı ve biraz da parası var. Bunlar da ona biriki hafta için yeterlidir sanırım...»

— «Bütün bunların onu koruyacağını mı düşünüyorsunuz?»

— «Evet ama başka önerilerim de var...»

— «Ne gibi?»

— «Bu konuda sizin yardım edeceğinize eminim.»

Serge başını salladı:

— «Tabiî yardım ederiz ama önce ne yapacağımızı bilmemiz gerekecek..» Dedi.

Doktor Forestier:

— «O hususu merak etmeyin..» Dedi. «Yanında ken-

disinin de bilmediği bir yerde çok küçük bir verici radyo taşıyor.. Onu, bununla rahatça bulabilirsiniz..»

Cebinden sigara paketinden daha küçük bir âlet çıkaran doktor, çocuklara bunun nasıl işleyeceğini gösterdi.

Marc, biraz endişeli, sordu:

— «Ya âletin mesafe ölçüsünü aşarsa!.» Dedi. «O zaman ne olacak? Ya da vericinin farkına varırsa...?»

— «Farkına varacağını sanmam, çünkü çok küçük.. Pantolon kayışına taktık onu. Ayrıca verici onbeş kilometreye kadar yayın yapabiliyor.. Sonra Xolotl'un dediği gibi sabaha karşı buradan ayrıldığına göre ve gidebileceği istikamet bizim için belli olduğuna göre bu konuda fazla bir sorunumuz yok demektir..»

— «Nasıl yâni?»

— «Evet! Bu konuda biraz düşünmek yeterlidir.. Sizce Thibaut nereye gidebilir?»

Bu soruya cevap veren olmadı. Bunun üzerine doktor devam etti:

— «Sadece iki yer düşünebiliriz.. Biri sizin onu bulduğunuz yer. Causes Bölgesi ve bir de Chalus mıntıkası... Her iki durumda da batıya doğru gitmesi gerekiyor.. Tamam mı?» Raoul başını salladı. Doğrusu rahatlamıştı:

— «Tamam!» Dedi.

Doktor Forestier bunun üzerine saatine baktı:

— «Size arabamı veriyorum..» Dedi. «Castanet on da-

kikaya kadar sizi Lyon istikametine götürecek. Alıcıdan gelecek ilk işaretle arabadan iner Thibaut'un peşine düşersiniz.. Oldu mu?»

Dört çocuk da birbirlerine bakarak gülümsedi. Bundan daha güzel bir şey düşünemezlerdi... Raoul heyecanla babasına baktı:

— «Bu.. Bu çok olağanüstü bir şey!..» Dedi. «Hemen hazır oluruz.. Sırt çantaları, hüviyetler, çadırlar.. Tamam!.»

Doktor:

— «Dağ ayakkabılarınızı da almayı unutmayın..» Diye ekledi. «Ayrıca dürbününüzü de...»

*

Gerçekten doktor yanılmamıştı. Birkaç kilometre sonra ilk işareti aldılar.

Raoul arabadan inerken, arkadaşlarına hatırlattı:

— «Onu bulduk ama görünmemeliyiz..» Dedi. «Dikkatli olalım..»

Castanet ise Thibaut'un kendisinden hattâ gölgesinden bile sıkılıdığını bildiğinden hemen arabayı çevirmiş, gaza basmıştı bile.

Raoul, Serge'e bakarak, nerede olduklarını sordu:

Serge:

— «Şu önümüzdeki tepeyi aşarsak, geniş bir görüş açısı elde ederiz..» Dedi.

Nitekim az sonra Thibaut'u görmüşlerdi.

Marc, dürbünle bakmakta olan Raoul'a sordu:

— «Ne yaptığını görebiliyor musun?» Dedi.

— «Evet! Bir taşın üstüne oturmuş, yemek yiyiyor.»

— «Peki şimdi biz ne yapıyoruz?»

— «Özellikle hiç.. Sadece onun yola koyulmasını bekleyeceğiz.. Bir süre onu böyle izlemek zorundayız.. Başı derde girerse, araya girer, onu kurtarırız..»

Serge de aynı fikirdeydi:

— «Gerekmedikçe kendimizi göstermemeliyiz..» Dedi.

Birkaç dakika sonra Thibaut ayağa kalkarak yola koyuldu. Daha gerilerden de çocuklar, onu izliyorlardı. Ancak ellerindeki alıcıya baktıklarından aradaki mesafeyi uzatmaktan çekinmekteydiler. Yalnız bir süre sonra büyük bir sürprizle karşılaştılar. Ellerindeki âlet artık işaret vermiyordu.

Onbirinci Bölüm

YENİ BİR ARKADAŞ

Thibaut odasının kapısında mutlaka kilit olacağı kanısına vardığından, tek çıkış yolu diye nitelediği pencereyi seçmişti...

Gün ışırken uyanmış ve çabucak giyinerek bahçeye atlamıştı. Bir an için olduğu yerde kaskatı kesilmiş, kimsenin kendini görmediğine emin olduktan sonra yola çıkmıştı. Dış kapının kapalı olmaması, ayrıca engelleyici par-

maklıkların olmayışı kendisini bayağı şaşırtmıştı. Hattâ böylesine nöbetçisiz bırakılışının delice bir hareket olduğuna kanaat getirmişti. Ambülansın çıkış yerini devamlı gözlendiğinden, gideceği istikameti rahatlıkla seçebilmişti.

Ayağında bulunan kauçuk ayakkabıların sanki kaçışını kolaylaştırmak için verilmiş gibi hiç ses çıkarmadığını görünce hayret etti. Sonra, giderek tamamiyle özgür olduğunu, iyileştiğini ve ülkesine dönebilme imkânının bulunabileceğini anladı. Chalus'den kaçtığında 3 gün hep doğuya doğru gitmişti. Şu hâlde şimdi hep batıya doğru gitmeliydi. Doğmakta olan güneşe sırtını çevirdi ve büyük bir sevinçle yola koyuldu.

Hızlı adımlarla yürüyor, ıssız yolun kenarından kayar gibi geçiyordu. Her an için olabilecek birtakım şeylere karşılık hazırlıklı bulunuyordu. Ama nedense kendisini ne kovalayan ne de izleyen vardı... Arada sırada geçen arabalar olmasa, bütün çevrenin ölü bir yaşamda hayat bulduğu söylenebilirdi. Raoul'un otomobiller hakkında kendisine verdiği bilgiye dayanarak, kenardan gidiyor, suratlarına büyük bir şaşkınlıkla bakıyor ama hiçbir zaman yanlarına yaklaşmaya çalışmıyordu.

Saat sekize doğru, yol kavşağında durarak, bir taşın üzerine oturdu. Ve yanına almış olduğu yiyecek birkaç şeyi büyük bir zevkle yemeye başladı. Aynı anda da Raoul kendisini görmüş ve arkadaşlarıyla birlikte onu izlemeye başlamıştı.

Thibaut bir yandan lokmaları atıştırıyor bir yandan da daha sonraları ne yiyeceğini düşünmekteydi. Kendisine cebindeki paralarla bazı şeyler alabileceği anlatılmıştı. Anlaşılan bu kâğıt parçaları bu bakımdan işe yarıyacaklardı.

Karnını iyice doyurduktan sonra, izlendiğinden habersiz, tekrar yola koyulan genç savaşçı, hiçbir engele rastlamadan yoluna devam etti. Daha sonra küçük bir kasabaya vardı. Oradakiler kendisiyle pek ilgilenmiyor gibiydiler. Kasabanın çıkışında genç bir çocuğa rastladı. Çocuk uzun bir süredir yol kenarında bekliyor gibiydi. Hafif bir gülümseyişle selâm verdi:

— «Günaydın!»

— «Günaydın!»

Thibaut, hemen, bu çocukla dostluk kurduğu takdirde, beraber seyahat edebileceğini ve bunun kendisi için yararlı olacağını anlamıştı.

Çocuk:

— «Benim adım Christian Valliéres (Kristian Valier),» diye kendini tanıttı.

Delikanlı da:

— «Benimki ise Thibaut de Chalus.» Diye cevap verdi.

Çocuk «*De*» kelimesinin soylu anlamına geldiğini bildiğinden, doğrusu bunu beklemiyordu. Biraz şaşırarak Thibaut'a baktı. Sonra kendini çabucak topladı, elini uzattı:

— «Çok memnun oldum.» Dedi.

Thibaut, kendisine uzatılan eli sıkarken, herşeyin yolunda gittiğini anladı.

Christian burada bulunuşunun nedenini:

— «Tâtildeyim,» diye açıkladı. «Avignom, Nimes ya da Arles'e doğru gidiyordum ama tam olarak nereye gideceğimi bilemiyorum.. Burada da oto-stop için bekliyordum..»

Thibaut başını salladı:

— «Evet..» Diye cevap verdi. Aslında oto-stopun ne olduğunu, tâtilin ne anlama geldiğini bilemiyordu. Ama Avignom'un Chalus topraklarında olduğunu biliyordu ve bu da işine geliyordu.

Christian bir an sustuktan sonra:

— «İkimizi de alırlar herhalde..» Diye konuştu.

Her otomobilin geçişinde Christian baş parmağını kaldırıyor ama bir netice alamıyordu. Thibaut bütün bunların ne demek olduğunu kendi kendine sormaya başlamıştı ki, son derece güzel bir otomobil önlerinde duruverdi. Christian bayağı sevinmişti.

— «Bir Lamborghini,,» Dedi. «Enfes bir şey!..»

Direksiyon başındaki, camdan onlara seslendi:

— «Lyon'a (Liyon) gidiyorum.. İsterseniz siz de gelin.»

Christian büyük bir neşeyle Thibaut'u arabaya doğru iterken:

— «Tabii.. İyi olur..» Diye cevap verdi.

Ancak bu olay Thibaut için günün en anlamsız dakikası oldu. Arabanın içindeki benzin kokusu kendisini çok rahatsız etmişti. Ayrıca bütün cesaretine rağmen otomobilin ne denli bir şey olduğunu bilmediğinden epeyce çekingenlik duydu.

Bir süre arabada kimse konuşmadı. Sonra Christian lâf olsun diye arabayı övme ihtiyacını duydu.

— «Arabanız bayağı iyi gidiyor..» Dedi.

— «İyi de lâf mı!» Diye adam cevap verdi. «Ne diyorsunuz? Bir gaza bastım mı âdeta uçar.. Görmek ister misiniz?»

Sonra çocukların cevabını beklemeden hızı yükseltti.

Christian çok geçmeden arabayı meth edip edeceğine pişman oldu. Thibaut ise aksine hız arttıkça bu durumdan hoşlanmış, neşelenmişti.

Bu sorumsuz gidiş uzun bir süre devam etti. Sonra Lyon kentinin o büyük kalabalığı içine girdiler. Thibaut burada kendisini tamamiyle emniyette hissetti. Artık kendisini kolay kolay bulamazlardı.

Otomobilin sâhibi onların, Lyon'un çıkışında bıraktı.

Christian acıktığını söyledi:

— «Senin yanında bir şeyler var mı bilmiyorum ama.» Dedi. «Bende et var. Yakınlarda bir yerden ekmek alıp, paylaşalım..»

Fırında Thibaut, arkadaşının ne şekilde para ödediğine dikkat etti. Sonra sâkin bir kahve bularak, bir köşeye oturdular. Christian çantasından bir konserve kutusu çıkararak Thibaut'un önüne koydu:

— «Haydi,» dedi. «Sen bunu açmaya bak. Ben de ekmeği keseyim..»

Ancak Thibaut konserveyi nasıl açacağını bilemedi. Bütün çabasına rağmen bu işi başaramayacağını anlamıştı. Christian sonunda başını kaldırarak, şaşkınlıkla kutunun hâlâ açılmadığını gördü:

— «Ne o? Yoksa hayatında hiç konserve yemedin mi?» Diye sordu.

Thibaut'un beceriksizliği üzerinde fazla durmayarak, kutuyu açtı:

— «Bak,» dedi. «İşte böyle açılır...»

Yemeklerini yerlerken Chrisitan arakadaşının bu garip durumunu düşünmekten kendini alamadı. Kendi kendine bir cevap bulmaya çalıştı ama pek başaramadı.

Daha sonra masaya bir harita sererek, gösterdi.

— «7 numaralı ana yolu izlemek niyetinde değilim.» Dedi. «Puy (Püy) istikametine küçük yollardan gidebilme olanağımız var.. Ne dersin?»

Thibaut gitmek istediği yörenin de oralarda olduğunu tahmin ettiğinden, sadece başını sallamakla yetindi. Yalnız:

— «Limoges (Limoj) uzakta mı?» Diye sordu.

Christian cevap vermeden önce şöyle bir akıl hesabı yaptı. Sonra:

— «Üçyüz elli ile dörtyüz elli kilometre kadar..» Diye cevap verdi.

Bu, gerçekte Thibaut için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ağır ağır yola düzüldüler. Christian arkadaşıyla konuşmaya can atıyor, anlayamadığı bazı noktaları aydınlığa çıkarmak istiyordu.

Hava kararırken, gecelemek için kendilerine ıssız bir han buldular.

Sessizce bir masaya çöktüler. Christian, Thibaut'a bir rus salatası yiyip yemeyeceğini sordu. Ama yine büyük bir süprizle arkadaşının bundan da pek haberi olmadığını anladı:

— «Ondan sonra da iyi bir biftek yeriz..» Dedi.

Thibaut başını sallayıp:

— «Çok iyi olur..» Demekle yetindi.

Christian, bütün yemek boyunca bu garip, garip olduğu kadar da yabancı yol arkadaşını düşündü durdu. Sonunda ne olup bittiğini öğrenmesi gerektiğine karar verdi. Yemekleri bittikten hemen sonra da teklifini yaptı:

— «İki oda tutacağımıza, çift yataklı bir oda kiralasak daha iyi olmaz mı?» Dedi. «Neticede daha az para öderiz..»

Thibaut bunu hemen kabul etti.

Odalarına çıktıklarında Christian arkadaşına hangi yatağı seçmek istediğini sordu. Ancak Thibaut bir el işaretiyle bunu onun arzusuna bıraktığını söyledi.

Soyunurlarken Christian, Thibaut'un adeleli bedenine baktı. Sonunda, ışığı söndürüp söndürmeyeceğini sordu: Thibaut:

— «Evet.» Dedi. «Daha iyi olur.»

Aradan birkaç dakika öylesine geçti. Christian, Thibaut'un bir şeyler söylemesini bekliyor, onunla konuşmak istiyordu. Sonunda gerçekten tok bir ses duyuldu:

— «Christian?»

— «Evet?!»

— «Limoges'da hiç İngiliz bulunur mu?»

Christian herşeyi beklerdi ama herhalde bu tür bir soruyu hiç. Ancak bu soruya hemen cevap vermesi gerektiğini anladı. Tereddütsüz:

— «Hayır!» Dedi.

— «Bir tane bile yok mu?»

Christian bir an için sustu. Muhakkak birkaç turist olacaktı ama... Sonunda:

— «Çok az..» Dedi.

Christian bu sözlerin ardından başka deyişlerin de geleceğini düşündü. Fakat çok geçmeden Thibaut'un düzenli soluklarını duyunca, onun uyuduğunu anladı.

Onikinici Bölüm

ŞAŞIRTICI SÖZLER

Ertesi sabah, Thibaut'la Christian hanı birlikte terkettiler. Bu yolculukta birbirlerini kaybetmemeye azimliydiler. Zira Thibaut yolu bilen bir arkadaş bulduğundan, Christian ise giderek artan merakından ötürü bu yargıya varmışlardı.

Açık olmayı seven Christian durumu hemen ortaya koydu:

— «Tabiî yapacağımız bütün masrafları aramızda paylaşacağız..» Dedi.

Thibaut başını sallayarak, bu teklifi kabul etti.

Gerçekte bu onun için tek çareydi. Çünkü garip görünüşlü paralara karşı oldum olası içinde bir nefret hissi duymuştu... Ve ancak bu şekilde onları nasıl kullanacağını öğrenebilecekti. Nitekim hancı kadına parar verirken o da aynı şekilde cüzdanına davrandı. Kadın sordu:

— «Bundan daha küçük paranız yok mu?»

— «Yok!»

— «Neyse, bozmaya çalışacağız. İşte paranızın üstü..»

İki saat kadar yürüdükten sonra, geniş bir çayırlığa vardılar. Yirmi kadar at, başıboş çevrede dolaşıyordu. Thibaut, gözleri parlayarak, içlerinden siyah olanına baktı. Sonra Christian'ın şaşkın bakışları altında, dilini şaklattı. At tereddütsüz bir sıçramada çocuğun yanına gelerek, başını Thibaut'un omuzuna koydu. Delikanlı da bir elini atın boynuna dolayarak, yavaş yavaş bir şeyler söylemeye başladı. Yüzü sonsuz bir mutlulukla parıldıyor, şimdiye değin duymadığı büyük bir sevincin tüm benliğini kapladığını hissediyordu. Sonra, çok sonra Christian'a kaçamak bir bakış fırlattı:

— «Bunun gibi bir atım vardı..» Dedi. «Güzel ve güçlüydü. Koşmasını sever, bir rüzgâr gibi giderdi..»

Sesi azaldı, azaldı. Âdeta bir fısıltı hâlinde ağzından şu sözler döküldü..

— «Ama öldü..»

Christian merakla sordu:

— «Öleli çok oldu mu?»

— «Bir ay kadar oluyor..»

Atı son bir kez okşadıktan sonra, ondan uzaklaştı. Arkadaşına dönerek:

— «Haydi gidelim..» Dedi.

Tekrar yürümeye devam ettiler. Christian esrarengiz arkadaşının durumunu düşünüyor, kendi kendine cevabını veremediği bir sürü soru soruyordu: «*Neden kimsenin kullanmadığı acayip kelimeleri seçiyor? Neden bu kadar bilgisiz görünüyor? Atlar üzerindeki bu hâkimiyeti nereden geliyor? Yoksa zengin bir ailenin çocuğu mu. İyi ama o zaman neden yanında ne çanta ya da benzer birşey bulunmuyor?*» Doğrusu Christian giderek arkadaşı hakkında hiç birşey anlamamaya başlamıştı ve bunu da ilk fırsatta kendisine söylemeye kararlıydı.

Bir ara, yemek yemek için bir yerde durakladılar.. Thibaut kaçışını bir an önce tam olarak gerçekleştirebilme amacıyla oto-stop yapmalarını önerdi.

Christian ise şu anda bir oto-stop yapma kararına karşıydı:

— «Buralarda bir araba bulmak zordur..» Diye cevap verdi.

Aynı anda bir araba hızla yanlarına yaklaştı. Thibaut

otomatik bir hareketle gereken işareti yaptı. Otomobil tam önlerinde durdu. Direksiyondaki adam:

— «Hey gençler!» Diye seslendi. «Clermond-Ferrand'a (Klermon Feran) gidiyorum.. Hattâ biraz daha da uzağa.. İşinize geliyorsa binin!.»

Thibaut, Christian'dan önce atılarak, cevap verdi:

— «Evet, Messire (Mesir) işimize gelir..»

Arabadaki adam, son kelimeye pek aldırmamıştı. Gerçekte bunun sadece '*mersi*' anlamında olabileceğini düşünmüştü, kuşkusuz. Ama Christian arkaya oturduktan sonra düşünmeye başladı. Önce yolunun bu kadar değişmesine kızmıştı fakat artık bu serüveni olduğu gibi kabul etmeye karar verdi. Arkadaşı bu kadar eski kelimeleri kullandığına göre herhalde bir Kanada'lı olmalıydı. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

*

Eski bir hanın olduğu yerde indiler. Akşam yemeğinden sonra, yukarı odalarına çıktılar. Christian ilk kez, doğrudan doğruya konuyu ilgilendiren bir soru sordu:

— «Atın nasıl ölmüştü?»

Thibaut hemen cevap verdi:

— «Üç gün, üç gece hiç durmaksızın yol tepmişti.. Açtı, susuzdu. Sonunda dayanamadı..»

Christian, hareketsiz arkadaşına bakıyordu. Bu müm-

kün müydü? Yoksa Thibaut bir deli miydi? Ama, hayır! Son derece normal, herkes gibi bir kişiydi işte..

Bütün gece Thibaut, Christian'ı dinledi ama bütün sorduklarına sadece «*evet*» ya da «*hayır*» diye cevap verdi. Sonunda Christian tekrar önemli bir soru sordu:

— «Sen Kanada'da mı doğdun?»

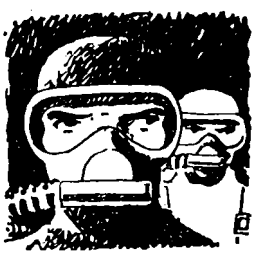
— «Bu, Kanada dediğin yer neresi ki?»

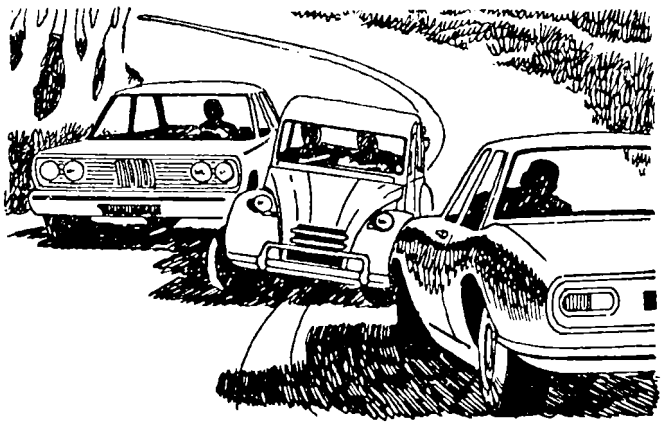
Christian herşeyi beklerdi ama bu cevabı değil. Kanada'yı bilmeyen bir Fransız! Üstelik bu delikanlı tamamiyle doğruyu söylüyordu.. Artık daha fazla düşünemeyeceğini anlamıştı.. Saatin çok geç olmasına rağmen, son derece güç uyudu. Thibaut'la birlikte yola devam edip etmemesi gerektiğini artık bilemiyordu..

*

Sabah uyandıklarında, Christian bir karara varmıştı. Thibaut'la aynı yola devam etmesi olanaksızdı. Ama günün birinde tekrar karşılaşacaklarını ümid etmekteydi. Uzun bir tereddütten sonra Thibaut bu yeni durumu kabul etmek zorunda kaldı. Yalnız Christian birbirlerine adreslerini vermelerini istiyordu. Thibaut cebinden hüviyet kartını çıkararak, orada yazılı adresi büyük bir titizlikle bir kâğıda geçirmeye başladı. Christian kendisine büyük

bir anlamazlıkla bakıyordu. Bugüne kadar hiç kimsenin kendi adını olduğu kadar adresini de bu kadar bilinçsizce izlediğini görmemişti. Üstelik Thibaut'un yazı yazma şekli de bugüne değin hiç dolmakalem tutmamış birinin, ya da eline sadece kaz tüyü almış bir kimsenin stilindeydi...

Onüçüncü Bölüm

KAZA

Kaçış gününde alıcının çabuk susması ve başka hiçbir işaret vermemesi çocukları çok şaşırtmıştı. Nihayet Raoul diğerlerinden önce Onun arabaya binmiş olabileceğini anlamıştı.

Ama Serge, bu fikre karşıydı:

— «Yâni kendi başına oto-stop mu yaptı demek istiyorsun?» Dedi. «Olmaz böyle bir şey!.»

Raoul tereddüt ediyordu. Sonunda:

— «Kendiliğinden duran arabalar da var..» Dedi.

Serge:

— «Evet, belki..» Dedi.

Raoul derhal harekete geçmeleri gerektiğine inanıyordu.

— «Zaman kaybetmemeliyiz. Nasıl olduğunu bilmediğimiz bir şekilde bir araba buldu ve gitti. Onun için bizim de bir şeyler yapmamız gerekiyor..»

Marc da aynı fikirdeydi:

— «Ama ne yapmalıyız?» Diye sordu.

— «Aynı şekilde bizim de bir araba bulmamız gerek. Yâni oto-stop yapacağız!»

Serge, bu işin zor olacağı kanısındaydı.

— «Dördümüzü birden bir arabaya alacaklarını sanmıyorsunuz ya..» Dedi. «Anlaşılan bu akşam yine buradayız..»

Raoul:

— «Biliyorum..» Dedi. «Onun için Marc'la ben alıcıyı alarak bir an önce Lyon'a varmaya çalışacağız. Siz de ardımızdan gelerek, onun bir iz bırakıp bırakmadığını araştıracaksınız..»

— «İyi ama nasıl?»

— «Bir şekil bulursunuz işte.. Şu haritayı bir dakika verir misiniz.»

Raoul bir süre yolları inceledikten sonra, arkadaşlarına döndü.

— «Lyon civarında, Jonage (Jonaj) gölünün bulunduğu yerde bir han var orada buluşuruz...»

Serge:

— «Tamam.» Dedi.

Birkaç dakika sonra Raoul'la Marc bir arabanın içinde Lyon'a doğru yola çıktılar. Serge ile Xolotl ise yürümeye devam ettiler. Yol boyunca soruşturmalarda bulundular ama hiçbir netice elde edemediler. Öğleden sonra onların şansına da bir araba çıktı. Hava kararmadan arkadaşlarıyla buluşmuş, çadırlarını kurmuşlardı bile.

Çok az konuşan Xolotl, uzun bir süredir kafasını kurcalayan bir sorunu ortaya attı:

— «Acaba, bıçağını yanına almış mıdır?»

Raoul şimdiye kadar neden bunu düşünmediklerini kendi kendine sordu. Bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi:

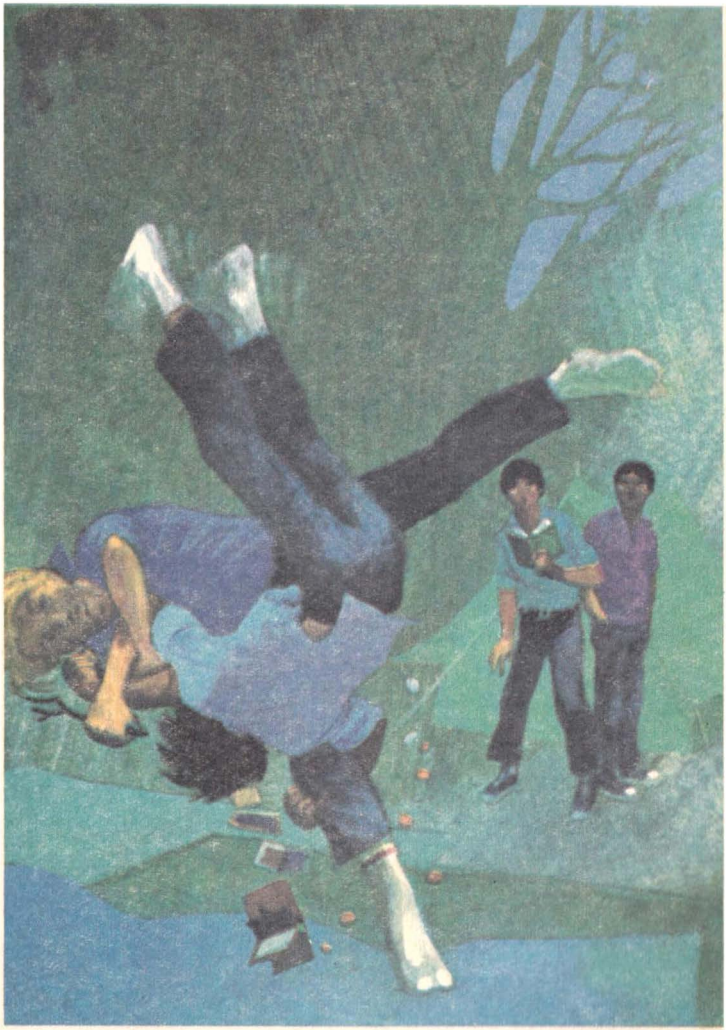
— «Odasında duruyordu.. Kimsenin de bakmak aklına gelmedi. Eğer almışsa..»

Serge, biraz da ürküntüyle diğerlerine baktı:

— «Mantık açısından alması gerekiyor..» Dedi.

— «Neden mantık açısından?»

— «Alışkanlıklarını bırakmadığını daha önce görmüş-

Her akşam judo'ya çalışıyorlardı.

tük.. Üstelik o devirde bir soylu hiçbir zaman silâhsız dolaşmazmış..»

— «O vakit sinirlendiği birine saldırabilir..»

— «Onu bir an önce bulup, silahını almalıyız.. Yapılacak tek şey bu..»

— «Evet, bunu yapabilir.. Üstelik hâlâ o zamanda yaşadığına inandığına göre yerhangi bir sorun onu ilgilendirmeyecektir..»

Bir süre sustuktan sonra Serge gülümsedi:

— «Yarın sabah ilk işimiz bir judo kitabı almak olsun..» Dedi.

*

Thibaut, Christian'dan ayrıldıktan sonra Aubusson'a (Obüson) kadar yürüdü. Orada öğle yemeğini yedikten sonra, Limoges yoluna saptı. Niyeti orada oto-stop yapmaktı. Niyetim çok geçmeden önünde son model bir araba durdu. Elli yaşlarında olan sürücü başını uzatarak, gelmesini söyledi:

— «Haydi binin genç adam. Nasıl olsa aynı tarafa gidiyoruz.. Fazladan benzin harcayacak değilim..»

Yolda giderlerken Thibaut bir şeyler söylemek için Christian'ın daha önce kullandığı bir cümleyi sarfetti:

— «Arabanız iyi gidiyor..» Dedi.

Bu söz adamın üzerinde diğerinde olduğu gibi aynı etkiyi bırakmıştı:

— «Denememi ister misiniz?» Diye sordu ve cevap beklemeden gaza bastı. Ama Thibaut onun diğerleri gibi ustalıkla kullanmadığını anlamıştı. Araba sarsılıyor, kayıyor, yol dışına doğru çıkıyordu. Ortalıkta normal olmayan bir şeyler vardı...

Nitekim az sonra karşılarına çıkan bir virajda, önündeki bir kamyonu sollamak isteyen adam, virajı geçtikten hemen sonra karşısına çıkan bir başka arabanın etkisinden kurtulmak için direksiyonu kırmak ve fren yapmak zorunda kaldı. Fakat otomobilin sürati karşısında yolun dışına çıkmayı önleyemedi. Otomobil aynı hızla bir ağaca çarparak, durdu.

Thibaut elleriyle önündeki tablaya yaslandığından, büyük gücü sayesinde ölümden kıl payı kurtuldu... Ancak şokun etkisiyle bayılmaktan kendini alamadı.

Yoldan geçen arabalar hemen fren yapmışlar ve sürücüleri yardıma gelmişlerdi. İçlerinden biri:

— «Bu kadar aptalca gidilir mi?» Dedi. «Üstelik böyle bir virajda...»

Bu arada gelen bir doktor ilk muayenesine başlamıştı bile.

— «Yaşlı adam fena..» Dedi. «Direksiyon göğsüne girmiş..»

— «Ya genci.?»

— «Söylemesi zor. Birkaç küçük sıyrığı var ama belli olmaz..»

Bir diğer sürücü yanlarına yaklaşarak:

— «Ambülans çağırmalı mı?» Diye sordu.

— «Evet.» Diye doktor cevap verdi. «Hattâ jandarmaya da haber verirseniz iyi olur...»

— «Delikanlı gözlerini açıyor..»

Thibaut kendine gelmeye başlamıştı. Başını kaldırarak çevresine bakındı. Sanki ne olduğunu anlamak istermiş gibi bir hâli vardı. Sonunda gözleri doktorunkilerde karar kıldı.

Doktor delikanlının üzerine doğru eğilerek sordu:

— «Nasıl, iyi misin dostum?»

— «Ne oldu?»

— «Bir kaza...»

— «Başımda bir şey var mı?»

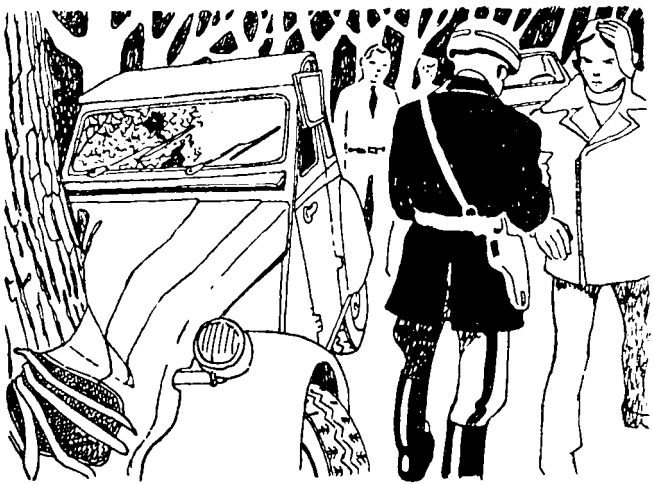
— «Yok! Ağrı hissediyor musun?»

— «Hayır!»

Bu esnada iki polis, motosikletlerinden inerek yanlarına geldi. Etraflarına bakarak durumu tarttılar. İçlerinden biri sordu:

— «Bir yaralı mı?»

— «Bir de genç var...»

— «Ağır mı?»

— «Sadece birkaç sıyrık...»

Thibaut şimdi arabadan çıkmış, ayakta duruyordu.

Doktor:

— «Şansın varmış...» Dedi.

Polislerden biri yanlarına yaklaşarak sordu:

— «Baban mı?»

— «Hayır!»

— «Oto-stop mu yapıyordun?»

— «Evet!»

Polis bir iç geçirdi.

— «Yol şeritleri anlaşılan bir işe yaramıyor...» Dedi. «Belli ki hızlı gidiyormuş. Sen bana kâğıtlarını ver, yüzünü yıka...»

Thibaut bu emre uyması gerektiğini biliyordu. Raoul kendisine jandarmadan ve polisten söz etmişti. Onların düzeni korumakla görevli olduklarını anlatmıştı. Kartını polise verdi. Bu arada doktor, bir tamponla yüzünü sildi.

Polis tekrar kartı Thibaut'a iade ettikten sonra doktorla konuşmaya başladı. Sonra ambülansın sesi işitildi, hemşireler göründü. Yaralıyı arabaya taşıdılar ve:

— «Başka yok mu?» Diye sordular.

— «Bir de delikanlı var... Görünüşte bir şeyi yoktu fakat siz yine de onu götürün... İyi ama nerede bu oğlan?»

Evet! Thibaut'u aradılar fakat bulamadılar. Ortadan yok olmuştu.

*

Aynı gün Serge ve Xolotl Aubusson yolunu izleyerek, Limoges kavşağına girmişler ve virajın bulunduğu bölgeye gelmişlerdi. Yol kenarında mola vermek amacıyla birkaç dakika oturmak istemişlerdi.

Xolotl merakla sordu:

— «Onu bulabilecek miyiz dersin?»

Serge iç geçirdi:

— «Bilmiyorum...» Dedi. «Şansımız varsa buluruz.»

— «Onun hakkında gerçekte çok az şey biliyoruz... Çok az konuşan biri...»

— «Yanılmıyorsam bana sempatisi vardı... Ona kanımı vermiştim ve bekliyordum...»

— «Neyi bekliyordun ki?»

— «Gerçekte neyi beklediğimi ben de bilmiyordum ama benimle dost olabileceğini sanmıştım...»

— «Hiçbir şey olmadı mı?»

— «En son konuşmamızda mı? Hayır. Odaya birileri girmişti ve işte... Arkasından da kaçtı.»

Aynı anda karşıdan genç bir çocuğun gelmekte olduğunu gördüler. Bu Christian'dan başkası değildi. Uzun bir yürüyüşten sonra yorulmuş, çevrede var olabileceğini sandığı eski bir hanı aramaktaydı.

Serge, Ona Thibaut'u görüp görmediğini sormak istedi ama sonra vazgeçti.

— «Nasıl olsa bir netice alamıyoruz...» Dedi.

Christian önlerinden geçerken çocuklara dostça bir selâm verdi fakat durmaksızın yoluna devam etti...

*

Thibaut, kazanın etkisiyle biraz sersemlemişti fakat gerek polisin varlığı, gerek toplanan kalabalığın etkisiyle

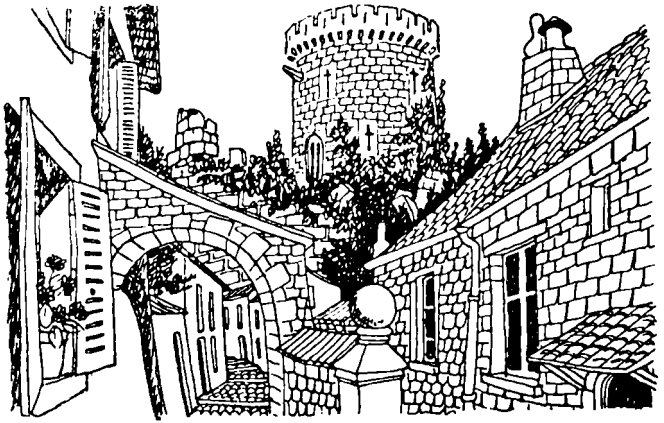
oradan uzaklaşması gerektiğini anlamıştı. Birtakım sorularla karşılaşırsa bunlara ne cevap verebileceğini bilemiyordu. Koşarak kalabalıktan sıyrıldı ve bir yol kavşağına geldi. Oradan bir arabaya binerek Limoges Bölgesi'ne girdi. İşte nihayet hiç değişmeyen nehir karşısındaydı. Sekizyüz yıl önce neyse, şimdi yine o görkemli su ağır ağır akmaktaydı. Limoges'a yürüyerek girmek istiyordu; öyle de yaptı.

Ancak işte o zaman gerçeği anlamaya başladı... Evet, Limoges'daydı ama kent çok değişmişti. Bu değişiklik öyle birkaç yılda olacak gibi değildi. Bu gerçek, kendisinin çok uzun bir süre uykuda kaldığını bütün açıklığıyla belirlemekteydi.

Saint-Etienne klisesini aradı ama onun yerine sadece birkaç eski duvarla karşılaştı. Bir kilisenin yapımı için bazen bir yüzyılın geçmesi gerektiğini bilmekteydi. Bu durumda aradan geçen zamanın büyüklüğü kendisini korkuttu. Üzgün ve perişan, sokaklarda dolaşmaya başladı. Sonunda kasapların mahallesine vardığında birkaç kendi zamanını hatırlatan evle karşılaştı fakat artık tüm gerçek bütün açıklığıyla ortadaydı.

Öğleden sonra, yoluna devam edip etmemesi gerektiğini, ya da geriye mi dönmesi lâzım geldiğini daha kestirememişti.

«En iyisi geceyi burada geçirmektir,» deyip bir otel aramaya koyuldu...

Ondördüncü Bölüm

ŞATODA

O gece Thibaut çok az uyudu. Limoges'u tekrar gördüğünde, o ölüm mağarasında çok uzun zaman kalmış olduğunu anlamıştı. Bunun neden böyle olduğunu, neden bir insan ömrünün sığamayacağı büyük gerçeklerle karşılaştığını düşündü, durdu. Gözlerini kapadığında sabahın ilk ışıkları görünmeye başlamıştı bile.

Sokaktan gelen gürültülerle dokuza doğru uyandı. Cha-

lus'ye gidip gitmemekte tereddüt ediyordu. Sonunda kararını vererek bir-iki lokma bir şeyler atıştırdı. Kolaylıkla Périgueu yolunu buldu. Chalus'ye vardığında öğle olmuştu... Hemen şatoyu ve kuleleri tanıdı. Yüreği bir kuş gibi çırpınıyor, tüm bedeni titriyordu

Giriş henüz kapalıydı ve saat ikide açılacaktı. Thibaut şatonun etrafında birkaç tur attı. Sonra da bir sandviç alarak, kapının açılmasını bekledi.

Yirmiye yakın turistle birlikte onu da içeri soktoklarında heyecanı son haddini bulmuştu. Girişte diğerleri gibi bilet alıp, kendi öz şatosuna girebilmek gerçekten acıydı. Turistlere yol gösteren rehber az konuşuyordu ama Thibaut Onu dinlemiyordu bile. Basamaklar kaygan ve görünüşleri son derece eskiydi. Kimbilir aradan kaç yıl geçmişti?

Belirli bir yüksekliğe ulaşınca Thibaut babasının yaralandığı yeri tanıdı.. Diğerlerinden daha dikkatli atılan bir taş başına isabet etmiş ve o koca adamı bir anda yere yıkmıştı. O sırada Thibaut, kuzey kesiminde bulunmaktaydı. Kendisine haber ulaşınca derhal oraya koşmuştu:

— *«Monseigneur (Monsenyör)... Dük Hazretleri yaralandı. Ölüm derecesinde..»* Demişlerdi

Bir saniye kaybetmeden yanına gitmişti ve babasının o bembeyaz yüzüyle karşılaşınca bütün gerçeği o anda anlamıştı...

Thibaut, gözlerini kapatarak o anı tekrar yaşadı. Sonra

çevresine bakınarak bir kez daha babasına ölüm getiren taşı aradı...

Şatonun dış kesimindeki kalede bulunuyorlardı. Biraz daha yukarı çıktılar. Orada tüm çevre kuş bakışı görünebilirdi... Eskiden civarda var olan küçük evler, ağaçlar yerlerini başka şeylere bırakmışlardı. Değişmeyen sadece Chalus'ün yüksek kuleleriydi.

Kendisiyle birlikte şatoyu dolaşan turistlere şöyle bir baktı. Birkaç çocuk, erkek ve kadınlar.. Aklına o zaman kaleyi ve şatoyu savunanlar geldi.. Neden onların tümü ölmüştü de kendisi aradan geçen bunca zamanın ilerisinde hâlâ yaşıyordu?. Altı yaşlarındayken babasının kendisini güçlü kollarıyla yukarı doğru kaldırdığını, ilerden akan suyu ve doğanın o ulaşılmaz güzelliğini seyrettirdiğini hatırlıyordu şimdi...

Birden duyduğu bir sesle kendine geldi. Turist grubunun birinde o zamanki savaşın öyküsü anlatılıyordu... Konuşan adam gri saçlı, altmış yaşlarında biriydi.. Adam:

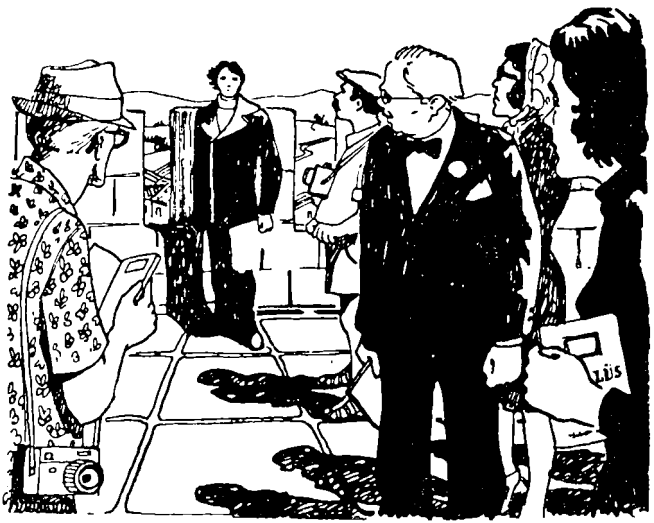
— «Şu istikamete doğru bakın...» Diyordu. Bir eliyle kuzey doğuyu göstermekteydi: «Orada İngiltere Kıralı bulunmaktaydı ve yine orada yaralanmıştı. Maulmont (Molmon) tepesinin üstünde...»

Thibaut bunun doğru olmadığını biliyordu ama sesini çıkarmadı. Adam savaşın ne şekilde oluştuğunu bütün detaylarıyla anlatmaktaydı. Gerçekten bu konuda epey bilgili olduğu belliydi:

— «Şatonun alınmasından sonra uzunca bir süre çevrede sükûnet hüküm sürdü. Daha önce Chalus Dükü muhasara esnasında zaten ölmüştü...»

Thibaut yumruklarını sıktı. Gözlerine dolan yaşları ne şekilde saklaması gerektiğini bir an için bilemedi. Adam devam ediyordu:

— «Şatonun düşüşüyle geriye yirmi ilâ otuz adam kalmıştı. İngiltere Kralı birkaç gün için onları bir yere kapattı. Ancak öleceğini anlayınca kendisine ok atan adamı yanına çağırttı. Adı...»

— «Bertrand de Gourdon...»

Bunu söyleyen Thibaut olmuştu. Gri saçlı adam hayretle kendisine baktı. Sonra öyküsüne devam etti:

— «Evet! Adı Bertrand de Gourdon (Bertran dö Gurdon)du...» Dedi. «Kral onu yanına getirtti ve gözlerinin önünde öldürttü!»

Gri saçlı adam bunları söylerken Thibaut'a bakıyordu. Onun bir an için titrediğini, öfkeyle yumruklarını sıktığını gördü. Kendisine bir şeyler söyliyecekmiş gibi geldi.. Ama hayır. Çocuk âniden arkasını dönmüş ve merdivenleri inmeye başlamıştı.

Turistlerden bazıları hayretle Thibaut'un arkasından baktılar. Ne olduğunu anlayamamışlardı. Bazıları:

— «Ne oluyor?» Demekten kendini alamadı. «Neden gidiyor?»

İçlerinden bir-ikisi mazgallardan aşağı sarktı. Evet, Thibaut geniş adımlarla şatodan çıkmış, arkasına bakmadan yürüyüp, gitmişti.

*

Thibaut bütün öğle sonrasını, şehri arşınlamakla geçirdi. Akşama doğru bastıran yağmur, herkesi sağa sola sığınmaya zorlayınca, O da bir kahveye girmek zorunda kaldı. Boş bir masa araraken bir rastlantı sonucu, gri saçlı adamın oturduğu yere ilişmek mecburiyetinde kalması herhalde kaderin bir neticesiydi.

Kendisini tanıyan adam büyük bir merakla delikanlıya oturmasını ve bir şeyler içmesini söyledi:

— «Ne içersiniz evlâdım?» Diye sordu.

— «Bir bira, rica edeyim! Gösterdiğiniz ilgiden ötürü size teşekkür ederim Messire...»

Yaşlı adam bu söz üzerine şaşırdı. Ancak delikanlı bunun farkında olmadı. Zaten uzun bir süredir rüyadaymış gibi dolaşıyordu..

Yaşlı rehber:

— «Bugün orada epeyce konuştum..» Dedi. «Ama gerçekte bir tarih profesörü olduğumdan bu gibi konulara karşı eğilimim çok büyüktür..»

Thibaut kendisini tanıtmak zorunda olduğunu biliyordu. Ancak nedense o anda aklına gelen ilk ismi söyledi:

— «Adım... Serge Daspremont.. »

Profesör gülümsedi:

— «Sizin gibi genç birinin tarihle bu denli yakından ilgilenmesi beni gerçekten çok şaşırttı. Arslan Yürekli Richard'ı yaralayan adamın adını bilmeniz, doğrusu büyük bir şey!»

Thibaut birden nerede olduğunu unutuverdi. Ağır bir sesle söylendi:

— «Bertrand!.. Onu bu şekilde öldürmek çok canavarca...» Profesör, delikanlının adamı çok yakından tanıyor-

muşcasına konuşmasına dikkat etmişti. Thibaut devam ediyordu:

— «Bertrand cesur bir adamdı! Dövüşmesini bilir gerçek bir kahramandı..»

Thibaut'un sesinde nefret ve acı vardı. Ayrıca son derece değişik bir tarzda konuşuyor, lisanı eski ve klâsik bir ifadeyle kullanıyordu. Bu garip çocuk kimdi? Nereden geliyordu.

Yaşlı rehber neticede onu konuşturmaya karar verdi ve birkaç soruyla savaşı anlatmasına kapı açtı. Nitekim çok geçmeden Thibaut bu tuzağa düşmüş ve yaşadığı o korkunç günleri anlatmaya başlamıştı.. Profesör büyük bir dikkatle onu dinliyor ve gerçekten tarihi bu kadar iyi bilen birine rastlamadığını düşünüyordu...

Sonra, çok sonra Thibaut âniden öyküsüne son verdi, büyük bir merakla gri saçlı adamın gözleri içine bakarak, sordu:

— «Gerçekten aradan sekizyüz yıl geçti mi dersiniz?»

Profesör başının salladı:

— «Hemen hemen o kadar.» Dedi.

— «Öyleyse onlar haklıydılar ve ben inanmamıştım.. Artık oraya tekrar dönmem gerekiyor..»

Profesör bu sözlerden bir şey anlamamıştı. Merakla bakıyordu. Thibaut kendi kendine konuşmasına devam etti:

— «Zaten başka gidecek nerem var ki? Gerçekte bana bakan beni iyileştiren hep onlar...»

Adam, bir an için deli olup olmadığını düşündü... Fakat, hayır... Sadece çok acı çekmiş birinin ifadesi vardı. Bir sırrı olduğu muhakkaktı. Ama ne?..

Aynı anda Thibaut dışarı bakarak, yağmurun azalmış hattâ durmuş olduğunu gördü. Profesöre elini uzatarak ayağa kalktı:

— «Gitmeliyim!.» Dedi. «Hoşçakalın!.»

Profesör, ondan daha çok şeyler öğrenebileceğini sezmişti. Bunun için gitmesine engel olmak istedi:

— «Ama.. Daha gitmeyin..» Diye onu oturtmak istedi. Fakat boşuna.. Thibaut kapıya varmıştı bile. Bir yandan yürüyor bir yandan da:

— «Gitmeliyim!.. Gitmeliyim!..» Diyordu.

— «Gitmeyin! Biraz daha oturun. Karşılıklı konuşurduk. Sizden çok hoşlandım. Bilhassa tarihi bilginize hayran kaldım...»

Gri saçlı adam, bütün seslenişlerine rağmen onun geri dönmeyeceğini çok iyi biliyordu. Bu, daha çok bir iç güdüydü... Büyük bir üzüntüyle Thibaut'un karanlığın derinliğinde kayboluşunu izledi..

Onbeşinci Bölüm

GAZETEDEKİ HABER

Thibaut, Chalus'den ayrıldıktan sonra Saint-Yrieix yoluna girdi. Tekrar Limoges'den geçmek istemiyordu... Uzunca bir yürüyüşten sonra sempatik bir kamyon şoförü kendisini bir kasabaya bırakmayı teklif etti. Orada küçük bir handa kalabilme olanağını bulacaktı.

Ertesi sabah, kahvaltıda bir rastlantı sonucu, turist bir ailenin masasına düştü. Baba, anne ve iki çocuktan olu-

şan bu aile en normal bir şekilde konuşuyor, Thibaut da istemeden onlara kulak misafiri oluyordu.

Derken baba bir İngilizden söz etmeye başlayınca, genç adamın dikkati arttı. Adam küçük bir ekmeğe tereyağı sürerken, hikâyesine devam ediyordu:

— «..Bana göre hava hoştu. Üstelik İngiliz de iyi bir tipe benziyordu.»

Thibaut kahvesini içmeyi bıraktı. Fincanını masaya öylesine sert bir şekilde bırakmıştı ki tüm gözler kendisine çevrildi. Adam, yüzü değişen, vahşîleşen bu delikanlı karşısında sesini alçalttı ve endişeyle ona baktı. Çocuklardan biri sordu:

— «Eee devam etsene baba, sonra ne oldu?»

Adam büyük bir telâşla çocuğuna işaret etti:

— «Sen yemeğini bitir yavrum. Sonra da sesini kes..»

Thibaut, adamın ellerinin titrediğini farketti. Sonra bir şey söylemeden parasını ödeyerek oradan uzaklaştı. İyi bir İngiliz ha!.. Adam da ama korkakmış! Sonra Thibaut omuzlarını silkerek, yoluna devam etti.

Bir süre gittikten sonra aklına paralarını saymak geldi. İdare etmesi gerekiyordu ama konuda epeyce bilgi sâhibi olmuştu...

*

İki ayrı ekip halinde aramalarına devam eden çocuklar

nihayet Chalus'ye gelmişlerdi. Her sabah, akşam buluşmak üzere ayrılıyor ama neticede elleri boş dönyorlardı.

Bu arada aldıkları judo kitabından pratiklerini arttırıyor, muhtemel bir karşılaşma için kendilerini hazırlıyorlardı. Serge bile ilk oyunu kavramış, hasmının elinden bir silâhı nasıl alabileceğini öğrenmişti.

*

Günler geçiyor ve Thibaut'un parası gittikçe azalıyordu. Artık sabahları aldığı bir parça ekmekle karnını doyuruyor, bununla akşama kadar idare ediyordu. Suyunu ise yolda gördüğü kaynaklardan temin ediyordu. Bu arada Christian'da bulunan haritadan bir tane satın almış, ona bakarak yolunu tâyin etmeyi öğrenmişti. Nihayet Valence (Valans) yoluna sapmayı becerebilmişti işte...

*

O sabah çocukların morali tamamiyle sıfırdı. Serge bile ümidini kaybetmeye başlamıştı. Alıcı hiçbir şekilde bir uyarı vermiyordu. Bu daha ne kadar devam edebilirdi...? Acaba geriye dönseler daha mı iyi edeceklerdi? Ama Raoul bu fikre şiddetle itiraz etti:

— «Hayır,» dedi. «Onu bulmalıyız!.»

Arkadaşlarının cesaretini tekrar arttırabilmek için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Birden o sabah aldık-

ları bir gazete gözüne ilişti. Orada bir kazadan ve kaybolan bir delikanlıdan söz ediliyordu.

— «Şuraya bakın!» Diye haykırdı.

— «Acaba ne zaman oldu?»

— «En fazla iki gün önce...»

— «Bu, mutlaka Thibaut'tur. Demek ki yaralanmış...»

— «Acaba şimdi nerededir?»

Raoul, Serge'e döndü.

— «Acaba,» dedi. «Alıcının gücünü arttırabilir miyiz? Ne dersin?»

— «Mümkün ama küçük bir antene ihtiyacımız olacak..»

Küçük anteni bulmak zor olmadı. Sonra çalışmalar başladı. Uzun bir bekleyişten ve dirençlerin son haddine geldikten sonra ufak bir ses duydular..

Raoul, büyük bir heyecanla Serge'e baktı:

— «Ne kadar ileride?» Diye sordu.

— «Hiçbir fikrim yok!. Ama bir de haritaya bakarsak...»

Raoul aceleyle haritayı karıştırdı. Sonunda:

— «Evet, evet!» Diye bağırdı. «Bu Valance yolu civarında.. Onu bulduk işte!...»

*

Ertesi akşam, Thibaut yoluna devam ediyordu. Diğerleri ise onu bulmak üzereydiler ama bundan kendisinin hiç mi hiç haberi yoktu.

Bütün öğle sonrası yağmur yağmış ama daha sonra kesilmişti. Fakat karanlıkla birlikte tekrar başlıyacağı şüphesizdi. Thibaut sığınak olarak kendisine küçük bir çiftliğin sundurmasını seçti. Dış kapı açıktı fakat ileride bir köpek kendisini gözlüyordu. Thibaut içeri girebileceğini hesap etmişti. Ancak büyük bir çoban köpeği olan bekçi âniden üzerine atıldı. Bu beklenmeyen saldırıya rağmen, delikanlı seri bir hareketle iki elini de uzatarak köpeğin başını

tuttu. Onun bir anlık şaşkınlığından istifade ederek öldürücü olmayan ama hayvanı bir süre için bayıltan sert yumruğunu indirdi... Köpek sadece bir kez havlayabilmişti.. Ondan sonra olduğu yere yığılıp kaldı.

Aynı anda bir baş, çiftlik evinin penceresinden uzandı. Bir adam, ilerde çöreklenen karaltıyı görmüştü:

— «Hele bekle, şimdi geliyorum..» Diyerek silâhını almak üzere içeri girdi. Az sonra dışarı çıktığında Thibaut oradan kaçmıştı bile..

Onaltıncı Bölüm

ÖNEMLİ BİR ÂN

Dört arkadaş geceyi bir kamp yerinde geçirmişti. Yola çıktıklarında alıcının harekete geçtiğini gördüler. Serge memnundu.

— «Herşey iyi..» Dedi. «Çok uzaklarda olamaz!.»

Raoul haritaya baktı:

— «Yalnız yoldan ayrılmışa benziyor..» Dedi. «Önünde ise dağlar var..»

— «İyi ama neden yolu terketsin?»

— «Belki de yolunda gitmeyen bir şeyler var...»

Önlerinden geçen bir kamyona bindiler. Kuzeye doğru döndüklerinde tekrar yürümeye başlamışlardı. Alıcı artık son derece netti.

— «Beş ya da altı kilometre önümüzdedir..»

Serge'in anlayamadığı şey onun neden yoldan çıktığıydı:

— «Yoksa onu tâkip mi ediyorlar?» Diye sormaktan kendini alamadı.

Az sonra önlerine Thibaut'un gece kaçtığı çiftlik çıktı. Bir jandarma arabası kapıda durmaktaydı. Raoul dişlerini sıktı:

— «Gidip oraya bakalım,» dedi. «Ne zaman jandarma görsem, onun başına bir iş geldiğini anlıyorum..»

Merakla çiftliğe girdiler. Birkaç kişi, yerde uzanmış yatan bir köpeğe bakıyordu.. Jandarma sormaktaydı:

— «Bu bir çocuk muydu, yoksa bir adam mı?»

Çiftçi, bunun bir çocuk olduğuna emindi:

— «Onbeş, onaltı yaşlarında olabilir.. Silâhımı almaya gittiğimde kaçmış..» Dedi.

Çocuklar hiçbir şey söylemeden dinliyorlardı. Bunun Thibaut olduğu bir gerçekti. Kaçmasının nedeni ise bayılan köpekti herhalde...

Hayvanın başında bulunanın bir veteriner olduğunu an-

ladılar. Köpeğin bir şeyi olmadığını, az sonra kendine geleceğini söylüyordu:

— «Gerçekten olağanüstü bir şey! Vuracağı yeri o kadar iyi hesaplamış ki sanki daha önce biliyormuşçasına..»

Öğreneceklerini öğrendikten sonra yavaşça oradan uzaklaştılar. Raoul, yeterince gittiklerini gördükten sonra, âdeta patladı:

— «Ondan başkası olamaz! Üstelik uyumak için böyle bir yer seçmesi.. Bravo yâni!»

Serge endişeliydi:

— «Bu onun gittikçe tehlikeli olmaya başladığını gösteriyor..» Dedi. «Acele etmeliyiz..»

— «Artık ayrılmamalıyız.. Onu bulduğumuz anda yakalamalıyız..»

— «Ama,» diye Raoul itiraz etti. «Onu aramak için yine de gruplaşmamız gerek.»

— «Bence bize bir alıcı-verici daha gerek.. Daha çabuk hareket edebiliriz.»

— «Tamam! Hiç olmazsa kiralamaya bakarız..»

Saint-Jean-en Royans'a (Sen-jan-an Royan) öğleyin vardılar. Çevresine bakınan Serge, arkadaşlarına müjdeyi verdi:

— «Onu bulduk..» Dedi. «Artık elimizden kaçamaz..»

Marc:

— «Haydi gidiyor muyuz?» Diye sordu.

Raoul bu kalabalıkta onun üstüne gitmenin tehlikeli olabileceği kanısındaydı.

— «Bir dakika..» Diye seslendi. «Acele etmeyin.. Buradan biraz uzaklaşınca yanına gideriz..»

— «Ya alıcı-verici? Tekrar elden kaçırırsak lâzım olabilir!»

— «Doğru!. Ben Marc'la gidip, bir tane alayım.. Siz de şu kahvede bizi bekleyin..»

Gösterdiği yer, Thibaut'un oturduğu lokantaya yirmi metre mesafede bulunan küçük kafeteryaydı. Çocuklar başlarını salladılar.

Raoul, kardeşiyle birlikte az sonra geldi. Beraberlerinde istediklerini de getirmişlerdi. Ancak daha oturmalarına fırsat olmadan, bitişikteki lokantada bir gürültünün koptuğu duyuldu. Heyecanla yerlerinden fırladılar.. Serge kapıya koşarak bağırdı:

— «Bu O'dur. Gene bir şeyler yaptı!»

Dışarı çıktıklarında Thibaut'un bir deli gibi koştuğunu ardından da üç adamın onu izlediğini gördüler.

Raoul büyük bir umutsuzlukla haykırdı:

— «Acaba ne yaptı?»

— «Gidip bir bakalım..»

Thibaut'u izleyenler, ondan daha az koşucuydular. Çok geçmeden ikisi geri dönmenin daha hayırlı olacağına kanaat getirdi.

Lokantaya girdiklerinde, tam anlamıyla bir kargaşalıkla karşılaştılar. Yerlere devrilmiş iskemleler, kırılmış bardaklar vardı..

Serge bir bakışta, ne olabileceğini hemen kestirdi. İlerde duran bir televizyonun ekranı parça parça olmuştu. Nitekim tanıklar, tahmininde kendisini yanıltmadılar..

— «Birden ne olduğunu anlayamadan, havada bir şişenin uçtuğunu ve televizyon ekranını paraçladığını gördük. Tabiî parçalar her tarafa dağılınca, burada bulunanlarda tam bir panik başladı... Allahtan kimse yaralanmadı...»

— «Acaba bunu neden yaptı?»

— «Kim bilir? Ekranda İngiltere Kraliçesi'nden söz ediliyordu..»

Bir başkası söze karıştı:

— «İngilizleri sevmeyiz anladık ama bu kadarı da fazla artık.. Bu gibileri bir yerlere kapatmak gerek..»

Bu arada Thibaut'u izleyenlerin sonuncusu da nefes nefese gelmişti. Hemen etrafını alarak:

— «Ne oldu? Yakalayamadın mı?» Diye sordular.

— «Yakalamak mı? Böylesine hızlı koşanı görmemiştim ben. Olimpiyatlara girse madalya alır..»

Lokantanın patronu ise çok kızgındı:

— «En iyisi polise haber vermek...» Dedi. «Böylelerini sadece onlar adam eder..»

Raoul işe karışmanın gereğini hemen duymuştu. Son derece nâzik bir tavırla, adama döndü.

— «Lütfen telefon etmeyiniz bayım..» Dedi. «Biz onu tanıyoruz ve...»

Önce tereddüt etti. Tam olarak ne söyleyeceğini bilemiyordu:

— «Geçirdiği bir sinir rahatsızlığından ötürü ufak bir tedavi gördü O. Babam doktordur. Kendisini o tedavi etmişti...»

— «Ne? Yâni onun deli mi olduğunu söylüyorsunuz?»

— «Hayır, hayır.. Deli değil. Sadece biraz sinirli..»

— «Biraz sinirli mi? Onun ekrana nasıl şişe attığını siz görmediniz ama..»

Serge araya girdi:

— «Neyse biz buradayız..» Dedi. «Onu tekrar beraberimizde götüreceğiz..»

Raoul biraz cesaretlenmişti.

— «Mademki yaralı da yok, telefon etmeniz gerekmiyor..» Diye ekledi.

— «Evet ama, ya zararım ne olacak?»

— «Size öderiz..»

Patron bu söz üzerine biraz yatışmıştı. Yalnız çocukların yanında bu kadar para yoktu tabiî. Raoul telefon edip edemeyeceklerini öğrenmek istedi.

— «Babama edelim..» Dedi. «Sizinle o konuşsun..»

Az sonra irtibat kurulmuş; patron, Doktor Forestier ile görüşmüştü. Çocuklara gidebileceklerini söyledi.

Çocuklar biraz rahatlayarak tekrar Thibaut'un peşine düştüler. Batıya doğru kaçtığı belliydi. İki gruba ayrılarak aramaya başladılar.

Az sonra bir vâdiye gelmişlerdi. Kör karanlıkta gider gibiydiler. Önlerine çıkan bir turiste, buranın neresi olduğunu sordular. Adam:

— «Laval vâdisi.» Dedi.

Serge, Xolot'a dönerek:

— «Çukur bir vâdi,» diye açıkladı. «Çıkışı olmayan bir yer. Eğer buradaysa, onu yakaladık demektir..»

Alıcı bu kez Serge'in elindeydi. Raoul ise bir vericiyle nereye doğru gittiklerini bildiriyordu. Çok geçmeden sesi duyuldu:

— «Buraları çok geniş çocuklar.. Marc yukarı doğru çıkıyor. Siz de ayrılarak aramaya devam edin.. En iyisi bu..»

Serge:

— «Peki..» Dedi.

Ayrılmak sanki kolaydı ama anlaşılan başka da çâresi yoktu.

— «Duydun mu Xolotl. Sen soldan git.. Ben de ortadan.. Tamam mı?»

— «Tamam!»

Serge, şimdi sık bir çalılığın içinden geçiyordu. Artık görünürde ağaçlardan ve sessizlikten başka bir şey yoktu. Bunu Thibaut da biliyordu herhalde. Bir süre yürüdükten sonra çalılıklar seyreldi ve karşısına ufak bir düzlük çıktı. Düzlüğün karşı tarafında da Thibaut ayakta, vahşî bir hayvan gibi, elinde hançeri bekliyordu.

Ne Marc, ne de Xolotl yardıma gelebilirdi. Bir an için tereddüt eden Serge, ne olursa olsun ilerlemeye karar verdi. Bu arada yukardan Raoul'un kendisini görebileceğini de hesaba katması gerekiyordu. Hayır o bir korkak değildi.

Serge yürümeye devam etti. Kaç adım kalmıştı acaba? Kırk? Otuz? Sonra cebindeki alıcıyı düşündü. Eğer dö-

vüşmesi gerekirse onun kendisine sadece bir yük olacağı muhakkaktı. Alıcıyı çıkarıp bir çalılığın arasına koydu.

Thibaut hâlâ hareketsiz, Serge'e bakıyor ve bekliyordu. Sağ elinde tuttuğu hançer, güneşin ışınları altında pırıldıyor, çevreye anlamsız duygular saçıyordu.

Serge ilk kez hayatında gerçek bir olayla karşılaştığını ama mutlaka bunu başarması gerektiğini biliyordu. İlerledi...

Thibaut'un o akıl almaz gücünü hatırlamamak da elde değildi. Bir vuruşta koca çoban köpeğini deviren, tavşan gibi koşan, cesur bir güçtü bu.

Aralarında onbeş adım kadar birşey kalmıştı galiba.. Sonra Serge bir an için Onu ameliyat masasında görür gibi oldu. Ona kanını verdiği saatler zaten hiçbir zaman aklından çıkmamıştı. Sonra «*Yaşıyor..*» dendiğinde ne kadar sevinmişti.. Ve şimdi onunla dövüşmek zorunda kalması ne kadar acıydı..

Nihayet Serge durdu. Kendisini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Sonra iki elini de yana açarak, silâhlı olmadığını gösterdi, bekledi...

Thibaut kımıldamamıştı. Elindeki hançer hâlâ güneşte pırıl pırıldı. Hareketsiz, öylesine beklemekteydi. Serge, onun sıkılmış dişlerine, gülümsediğini hiç görmediği dudaklarına baktı.. Acaba şu anda ne düşünüyordu?. Ne düşündüğünü hiçbir zaman anlamamışlardı ki..

Ve birden herşey değişti. Thibaut tereddüt içindeydi... Güçsüz olduğu günü hatırlamıştı. Serge'in kendisine, öz kanını verdiğini hatırlamıştı..

..Ve o gece korkunç bir ateş, dinmek bilmeyen bir acıyla kıvranırken kendisine eğilen yüzünü görmüştü. Kendine: «*İyileşeceksin Thibaut...*» Diye fısıldamıştı.

Ve işte Serge şimdi karşısındaydı. Elleriyle barışı getirdiğini işaret ediyordu. Barışı ve arkadaşlığı..

Nihayet Thibaut öne doğru bir adım attı. Sanki bir rüyadan uyanır gibiydi. Yüzü yumuşamıştı.. Seri bir hareketle hançerini uzağa, çok uzağa fırlattı. Sonra büyük bir içtenlikle Serge'e ellerini uzattı...

SON

Genel Dağıtım : BATEŞ Cağaloğlu - İSTANBUL

Dört genç bir mağarayı incelerken garip bir bölümle karşılaşır. Bu bölümde içi sıvı azotla dolu bir de göl vardır.

Bu gölden donmuş; ama, canlı bir genci çıkaran Serge ile arkadaşları beklenmedik olaylarla karşılaşırlar.

Baştan sona kadar akıl almaz serüvenlerle dolu olan bu kitabı eline alan bir kimse, tamamını bitirmeden elinden bırakamamaktadır.

Hararetle tavsiye ederiz.

Güzel Sanatlar Matbaası A. Ş.

TL.